

Giới thiệu BỐ Y THIÊN KIM

Truyện BỐ Y THIÊN KIM của tác giả Ủy Không là câu chuyện ngôn tình đang được theo dõi nhiều. Cũng đồng thời là một bộ tiểu thuyết ngôn tình cổ đại về chuyện tình của một thiên kim Hạ phủ mất trí nhớ và một anh chàng tú tài nghèo nhưng cổ hũu, cùng nhau bắt đầu cuộc sống gà bay chó sủa.

Ác thiên kim SM thư sinh thật thà ép hấn bao phen khôn đốn chết đi sống lại. Cùng đón xem truyện hay và theo dõi kết cuộc chuyện tình này nhé!

Bạn đang đọc truyện *Bố Y Thiên Kim* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Bắt Đầu

Tổng Đông Sinh của thôn Kim Viên sau khi đậu tú tài đã được một học đường trên Huyện Lý mời về làm thầy dạy học.

Ngày Đông Sinh mang hành lý rời thôn, hương thân, phụ lão trong thôn khua chiêng gõ trống đưa hấn đến cửa thôn. Thôn trưởng bảy mươi tuổi, dùng bàn tay khô gầy cầm lấy tay hấn, liên tục dặn dò, chờ đến khi hấn làm được quan lớn, nhất định chớ quên các hương thân và người của thôn Kim Viên.

Đông Sinh thật sự muốn giải thích cho rõ ràng mọi chuyện, hấn là đi dạy học chứ không phải làm quan, nhưng tất cả mọi người ở thôn Kim Viên chính là nghe không hiểu ý lời hấn nói.

Người nông dân nhận thức mọi chuyện rất đơn giản, chỉ cần không phải làm ruộng, những người rèn luyện chữ, học văn chương nhất định sau này sẽ làm quan.

Đông Sinh không muốn để các hương thân kỳ vọng quá nhiều về những hiểu lầm ấy nên muốn giải thích rõ thêm một lần nữa với mọi người nhưng lại bị mẹ hấn chặn đứng lời nói: “Đông Sinh nhà ta mà làm được đại quan, thì nhất định sẽ không quên hương thân phụ lão, đến lúc đó chúng ta sẽ cho người giúp thôn Kim Viên sửa lại cái guồng nước lớn, về sau hoa mẫu sẽ không phải chỉ dùng có một thùng nước để tưới thôi.”

Các hương thân nghe xong, cao hứng ồn ào hoan hô, mẹ Đông Sinh ngẩn đầu, ý tứ thật là cao hứng.

Đông Sinh bất đắc dĩ mỉm cười thờ dài, mang theo tâm trạng nặng nề rời đi.

Thôn Kim Viên cách Huyện Lý một ngày đi đường, buổi sáng xuất phát buổi tối mới có thể đến.

Đi được tới ven bờ sông, Đông Sinh thực tại có chút mệt mỏi, liền ở ven đường ngồi xuống nghỉ ngơi, lấy hồ lô đựng nước uống trên lưng xuống để uống.

Chính là vừa định mở miệng uống nước, một trận gió kinh hoàng từ đâu bay đến, hồ lô nước trên tay cũng vì thế mà văng ra xa.

Hấn lúng túng ngẩng đầu nhìn hướng người vừa đến, đập vào mắt hấn, là hai thiếu niên anh tuấn đang ngồi trên hai con tuấn mã oai dũng. Một trong số họ là một thiếu niên có ria mép. Trăm cuồng phong lúc này nhất định là từ họ mà ra.

Đông Sinh còn chưa mở miệng, thiếu niên ria mép đã vội lên tiếng trước: “Này! thư sinh mặt trắng, cho hỏi có biết đường đến lộ thành quan ngoại đi như thế nào hay không?”

Đông Sinh cảm thấy người này có chỗ không đúng nhưng lại không thể nghĩ ra là chỗ nào, nhìn thấy bộ dáng hung ác của hấn sợ rằng người này không biết có phải là thổ phi hay không, nhưng lại không dám nghĩ nhiều, chỉ lẳng lẳng đưa tay chỉ hướng nam mà nói: “Đọc theo bờ sông đi thẳng hướng nam là đến nơi.”

Thiếu niên kia hừ một tiếng, cũng không nói cảm ơn, liền thay đổi hướng ngựa chạy.

Đông Sinh bỗng nhiên nhớ tới cái gì, vỗ đầu, hướng hai người phía sau kêu to: “Hai vị huynh đệ, bên kia đạo phi thường xuyên xuất hiện, buổi tối chạy đi rất nguy hiểm.”

Người ria mép kia quay đầu lại, hướng đến Đông Sinh mỉm cười, tiện đà nói: “Ai dám đối đầu với gia gia ta, đó là chán sống. Nhưng thật ra người đáng phải lo là người đẩy thư sinh mặt trắng, sắc trời gần tối rồi, người cẩn thận kẻo bị người khác giết tiền cướp sắc đấy. Ha ha ha...”

Đại khái là cười đến quá lợi hại, hai chòm râu kia ở trong gió khác thường sinh động, đến cuối cùng, thế nhưng theo gió phiêu đi về một bên.

Thiếu niên kinh hô một tiếng, che miệng lại mắng vài câu, dùng sức quạt xuống ngựa để chạy. Phi mã rất nhanh liền phóng đi.

Đông Sinh bỗng nhiên tỉnh ngộ vỗ vỗ đầu, khó trách vừa mới rồi cảm thấy người nọ có gì không thích hợp, thanh âm rất nhẹ, làn da trắng hồng, ánh mắt rất sáng, rõ ràng chính là một tiểu cô nương cái nam trang.

Đồng Sinh lắc đầu, miệng lẩm bẩm nói “Nữ tử và tiểu nhân đúng là khó sống cùng”, cô nương hung hãn như vậy không biết là con cái nhà ai.

Hắn nhặt lên hồ lô đã bị văng xa kia, hắn nhìn và cảm thán, tiếc cho một cái hồ lô tốt, liền như vậy đã không dung được. Bất quá, Đồng Sinh không bỏ đi, dùng cổ tay áo xoa xoa lớp bụi bên ngoài, bỏ vào gánh nặng.

Chặt ra thành hai nửa, còn có thể làm lưỡng thủy biều đầu.

Hoàng hôn theo dọc bờ sông, hai con tuần mã chạy như bay.

Chỉ nghe giọng một tiểu cô nương hỏi: “Tiểu thư, chúng ta có nên nghe theo lời của thư sinh kia không, sớm tìm một chỗ nghỉ ngơi, vạn nhất trời tối gặp phải thổ phỉ, thì thật không tốt a.”

Giọng nói của một cô nương xinh đẹp khác trả lời: “Không được, ngày mai chính là sinh nhật của Cố đại ca, đêm nay ta nhất định phải đuổi tới lộ thành, cho huynh ấy một niềm vui bất ngờ.”

“Cố tướng quân nếu nhìn thấy tiểu thư, nhất định là rất vui!”

“Đó là đương nhiên. Ai nha —— Khôn kiếp thật kẻ nào lại dễ tặng đá ở giữa đường thế kia —— “

...

Tần Châu Ngọc, thiên kim Hầu phủ tại kinh thành. Tần lão Hầu gia liên tục sinh bốn người con trai, năm gần năm mươi rốt cục được ôm một cái khuê nữ, tự nhiên sùng lên tận trời. Tại kinh thành từ hoàng thân quốc thích, cho tới bộ y dân chúng, đều biết đến sự điều ngoa bốc đồng của thiên kim Tần hầu phủ, hôm nay đánh công tử nhà này, ngày mai đập phá cửa hàng nhà kia, tất thấy đều là chuyện hết sức bình thường.

Điều kỳ quái nhất là, vị Tần tiểu thư này thế nhưng còn dám gây chuyện với đương kim công chúa của hoàng thượng đương triều, đơn giản là vị tiểu công chúa kia thâm yêu thích vị thanh mai trúc mã nhiều người mơ ước của ác thiên kim là Cố tướng quân.

Chuyện này làm âm ỉ một hồi cuối cùng là đến tai Thánh Thượng, tiểu công chúa cũng là một tiểu bảo bối của ngài, nhưng là vì được lão Hầu gia cùng bốn vị tướng quân của Hầu phủ cực lực che chở, hơn nữa Cố tướng quân lại là người rất có thể lực, chuyện này cuối cùng cũng không thể giải quyết đến đâu. Từ đấy về sau, Tần Châu Ngọc càng thêm không có điều gì phải sợ hãi, cơ hồ trở thành đệ nhất bá vương tại kinh thành.

Cái gọi là rống chết tại nơi nước cạn, lật thuyền trong mương, Tần Châu Ngọc năm mơ đều không thể tưởng được chính mình hội chiết ở trong tay hai tên uyên ương đạo phỉ.

Dân chúng tại kinh thành nếu biết được tin tức thiên kim ác bá của Hầu phủ bị thổ phỉ giết chết, không biết sẽ có bao nhiêu người vui sướng đây.

Chỉ có người trên dưới Hầu phủ bao trùm một không khí âm ỉ lo lắng không yên.

Bạn đang đọc truyện *Bố Y Thiên Kim* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Phụng Hoàng Gặp Nạn

Đồng Sinh ở nơi huyện lý này làm phu tử được 3 ngày. Trong địa phận của huyện bỗng xảy ra một sự việc trọng đại, thiên kim Hầu phủ tại kinh thành đi ngang qua nơi đây bị lục lâm thổ phỉ sát hại quăng sát trôi sông.

Nơi này là vùng biên thủy, đạo phỉ rất hung hãn ngang ngược. Ba năm này, hàng ngày ở huyện này đều vớt được rất nhiều xác trôi sông, bởi vậy nha sai nơi này còn có một nghề khác là vớt xác nhận thưởng, vớt được một thi thể giao cho quan phủ sẽ được thưởng một khoản tiền.

Quan phủ làm việc này đương nhiên cũng là vì kiếm tiền, thân nhân người chết nhìn thấy bố cáo, muốn nhận thi thể người thân thì phải nộp 5 lượng bạc, không thể nghĩ ngờ rằng nghề tai quái này của quan phủ kiếm được không ít lợi nhuận.

Vô luận là ở nơi thâm sơn cùng cốc như thế nào, quan phủ lúc nào cũng có cách thu được thật nhiều bạc.

Hơn hết nữa người này còn là thiên kim của Hầu phủ, nên cũng không phải là được người nhà nhìn đến bố cáo nhận lãnh, mà là huyện lão gia tự mình phát hiện.

Huyện lão gia đương nhiệm trước kia làm quan tại kinh thành, bởi vì tham ô nhận hối lộ nên mới bị điều chức đến nơi này. Cho nên nói, tuy là huyện lão gia tại đây không có bản lĩnh gì, nhưng chiêu thức lấy lòng cấp trên thì không hề thiếu. Khi hắn nhìn thấy hai thi thể kia mang theo hành lý có nhiều vật đáng giá, nhìn một cái liền nhận ra trong đó là một khối lệnh bài của Hầu phủ, lại nhìn kỹ thấy trên người thi thể đeo các loại trang sức ngọc bội, sợ tới mức thiếu chút nữa không nhìn được muốn đi nhà xí tại chỗ, người của Hầu phủ ở tại nơi quản lý của hắn xảy ra chuyện, đây chính là muốn lấy mạng hắn.

a , quan nhân hồ đồ coi như cũng còn chút biết suy nghĩ , liền cho người chạy nhanh đi thông báo cho Cố tướng quân đang đóng quân cách đây không xa.

Quả nhiên, vị kia Cố tướng quân kia tới nơi liền lập tức chạy đến nhận xác, chứng thực hai khối thi thể nọ chính là của thiên kim Hầu phủ cùng với nha hoàn bên người của nàng .

Chuyện này đều đã được truyền miệng khắp phố chứ không phải là người nào đó tung tin đồn.

Buổi sáng ấy, Đông Sinh rời nhà đi ăn điểm tâm, thấy trên đường bị giới nghiêm, một hàng dài binh lính chậm rãi kéo một cái cổng đi qua trên đường, đi đầu là một tướng quân thiếu niên mặc ngân giáp tướng mạo khôi ngô , nghe nói đó chính là Cố tướng quân đang đóng tại biên quan , y cũng là vị hôn phu của vị thiên kim Hầu phủ kia.

Trên mặt tướng quân hẳn lên vẻ bi thương chắc là thương tâm đến cực điểm.

Đông Sinh cảm thấy sự vô thường, liền phe phẩy đầu bài đi bờ sông luyện thần để thư thái đầu óc.

Đây là thói quen mỗi ngày của hắn. Đông Sinh là nông dân, không có thói quen của người trong thành thích hóng chuyện, nên mỗi ngày chỉ một mình đi bờ sông tản bộ để đầu óc được thư giãn.

Sáng sớm bờ sông thật an tĩnh , chỉ có vài đợt thủy triều nhỏ cuộn cuộn dâng lên.

Tú tài nghèo Đông Sinh thì hứng nổi lên , liền đứng khoanh tay nhìn về phí bờ sông xuất khẩu thành thơ: “Chân trời Thần Hi đẹp như họa, mặt nước cò trắng trắng... Trắc... Một người...”

Bất chợt, Đông Sinh nhíu mày, xác định bản thân không có nhìn lầm, khoảng nửa thước trước mắt, có hai con cò trắng đang bay người vây quanh một xác người

Đông Sinh gãi đầu, trầm nghĩ, ngày hôm qua không phải mới có xác người được vớt lên hay sao ? Như thế nào hôm nay lại có nữa ?

Ai! Thật là sự vô thường, hắn là người dạy trẻ một tháng còn có ba ngày nghỉ phép, còn phường đạo tặc chẳng lẽ không có được 1 ngày nghỉ ngơi hay sao ?

Đông Sinh nghĩ vớt được một thi thể sẽ được thưởng năm lượng bạc, còn hơn tiền công nửa tháng dạy học của hắn nữa, nghĩ thế vén lên tay áo đi qua nơi đó.

Đó là một tiểu cô nương, trên người chỉ mặc một thân y phục.

Đông Sinh thăm cảm thán, chuẩn bị lấy tay đem nửa thi thể kia kéo từ dưới nước lên.

Không ngờ, hắn vừa đụng tới thi thể, một làn nước từ miệng thi thể bất ngờ vọt bắn lên.

Vỗ ngực hết hồn , Đông Sinh thật cẩn thận tiến lại gần xem xét, hắn lấy đầu ngón tay dò xét hơi thở trên người thi thể này , xác định thi thể phát ra một hơi thở nhẹ, hắn thở phào nhẹ nhõm, tuy rằng không thu được 5 lượng bạc, nhưng rốt cuộc điều là sinh mạng của một người, sống vẫn là tốt hơn so với chết.

”Cô nương, người tỉnh tỉnh?” Đông Sinh vỗ nhẹ mặt của nàng. Nhưng là không có phản ứng.

Đông Sinh nhìn kỹ xuống dưới mặt của nàng, mặt nàng ấy trắng bệch không có chút máu, chắc là đã bị ngâm ở trong nước thời gian lâu , hắn thăm nghĩ thật không tốt, liền chạy nhanh đến đem nàng công trên lưng, hướng y quán chạy đến.

Y quán nằm ở ngay đối diện của học đường, đại phu của y quán này gọi là Lão Hứa, là người vừa hung dữ vừa keo kiệt.

Khi Đông Sinh thở hồng hộc chạy vào y quán, Lão Hứa lúc này vừa mới từ trên giường đứng lên, thấy bộ dáng Đông Sinh giống như bị lửa đốt, lại nhìn thấy hắn đang công một người trên lưng, ngữ khí không tốt mắng : “ Tú tài mặt trắng , sáng sớm đã mang một người sắp chết đến trước mặt lão tử , tiền khám bệnh ta phải lấy gấp đôi bình thường đây, có biết hay không?”

Đông Sinh sờ sờ trán đã lấm tấm mồ hôi của mình ,vừa thở gấp vừa nói:“Hứa đại phu, ngài mau tới nhanh xem qua cho cô nương này, ta sợ nàng sắp chịu không được rồi.”

Lão Hứa hừ một tiếng, hạ mi mắt đến gần người bệnh xem xét một hồi, mới không nhanh không chậm nói: “Hoàn hảo, không chết được, ta bóc hai thang thuốc này, người về sắc cho nàng uống, sau hai ngày là khoẻ ngay thôi.”

Đông Sinh nhìn người nằm trên giường kia , sắc mặt rõ ràng là không tốt, có chút không tin hỏi: “Thật sự sao?”

Bị nghi ngờ thực lực Lão Hứa liền khó chịu, râu mép vênh lên trừng mắt, quát: “Không tin ? Không tin thì người mang theo cái thôn phụ kia liền rời khỏi y quán của lão tử ngay !”

Đông Sinh thăm nghĩ trong lòng , trời ạ, người kia rõ ràng là một tiểu cô nương a , không biết Lão Hứa nghĩ thế nào mà nói vậy. Bất quá lúc này đang có

việc nhờ cậy người ta nên cũng không dám lên tiếng. Chỉ cười bảo: “Tin, đương nhiên là vẫn sinh tin chứ, vậy ngài mau nhanh chóng chữa trị cho nàng đi.”

Nói xong, lòng bàn chân nhấc bước chuẩn bị rời khỏi y quán để quay về học đường.

Vậy mà, còn chưa kịp di chuyển, Lão Hứa đã một phen kéo vạt áo của hắn: “Như thế nào? Người định đem người kia quăng lại đây cho ta hay sao? Nơi này của lão tử không phải là am Bồ Tát, không rảnh lo chuyện bao đồng, cầm thuốc rồi đem theo cô nương ấy đi đi, người đem chuyện người khác quán vào thân thì đừng nghĩ quăng lại cho ta giải quyết. Còn điều này nữa, tiền thuốc là hai lượng, không được thiếu một xu.”

Lão Hứa là một người sáng suốt, tự nhiên nhìn ra được vì cô nương này nhất định là được tú tài mặt trắng kia cứu lên từ dưới sông, nghĩ rằng cứ đem đến y quán của hắn là xong việc. Thiết chứ! Hắn cũng không phải là kẻ ngốc, mở cửa để làm ăn không phải làm từ thiện.

Đông Sinh tự biết việc này tự mình phải giải quyết, hắn mỉm cười, cầm lấy thuốc rồi công cô nương đang hôn mê kia ra về, ra ngoài một chút liền quay đầu lại nói: “Tôi trở về sẽ đem bạc đến đây trả ngài.”

Đương nhiên, đó cũng chỉ là một cách nói khác mà thôi, Thang thuốc của Lão Hứa quả thật là đáng giá hai lượng bạc, hắn cũng không phải là một kẻ khờ khạo.

Cứu người cứu đến nơi, đưa phạt đưa đến tây thiên.

Đông Sinh đem cô nương kia khiêng về nhà, liền bắt đầu sắc thuốc, chỉ hy vọng cô nương này mau chóng tỉnh lại, tìm về nhà gặp người thân, hắn coi như là làm nhất tay làm việc thiện.

Sau khi sắc thuốc xong, Đông Sinh bưng bát thuốc nóng, nhìn chăm chăm cô nương đang nằm ở trên giường của mình, nhất thời có điểm ngán ngại. Cô nương này vẫn còn hôn mê, miệng không có mở ra thì làm sao uống thuốc đây.

Đông Sinh suy nghĩ một chút đem nàng nâng dậy tựa nửa thân người vào giường, cảm thấy tư thế không sai biệt lắm, sau đó liền buông tay đi lấy chén thuốc bên giường, chính là vừa nhẹ buông tay, cô nương kia lại hướng một bên ngã xuống. Đông Sinh thấy vậy liền chạy đến nâng nàng ấy dậy. Cứ như thế lặp lại vài lần.

Đông Sinh đành phải ngồi ở bên mép giường, một tay nắm ở bả vai nàng, chỉ là tư thế của hai người lúc này đối với một đôi nam nữ mà nói, thật sự quá mức thân mật, tuy thân thể cô nương này lạnh như băng, nhưng những nơi mềm mại cần có hắn vẫn cảm giác được, điều này làm cho một nam nhân đích thực như Đông Sinh có chút bất an khó thở, hắn chỉ đành phải tự thôi miên chính mình mà lầm bầm: “Tuy nói nam nữ thụ thụ bất thân, nhưng tiểu sinh đây là vì cứu người, cũng không cố ý mạo phạm thân thể cô nương.”

Đông Sinh một tay ôm cô nương kia, một tay cầm muỗng, hi hục mở nửa miệng cô nương kia ra cuối cùng cũng cho nàng ấy uống hết nửa chén thuốc. Lúc này đã qua nửa canh giờ, rõ ràng chỉ là một việc nhỏ, lại làm cho Đông Sinh bị ép buộc đến mồ hôi đầy trán.

Không biết là phương thuốc của Lão Hứa có công dụng thần kỳ, hay là nhờ Đông Sinh kiên trì bón thuốc, đôi môi vốn tái nhợt của cô nương kia đã hiện lên một chút khí sắc, dù khuôn mặt vẫn còn hơi tái nhưng cũng nhìn ra được đây là một cô nương rất xinh đẹp.

Đông Sinh bất động ngăn ra nửa khắc, đột nhiên giật mình một cái, nhảy nhanh xuống giường, vỗ đầu chính mình ảo não lầm bầm: “Phi lễ chó nhìn, phi lễ chó nhìn.”

Đến buổi tối, Đông Sinh lại như cũ sắc thuốc, một chén thuốc nữa, sắc mặt cô nương kia cũng bắt đầu chuyển biến tốt hơn. Sau khi uống xong thuốc, nằm ở trên giường chuyển động khẽ rên lên hai tiếng.

Đông Sinh vui vẻ, đứng ở bên giường nói: “Cô nương, Cô đã tỉnh sao?”

Cô nương kia giật đầu, chậm rãi mở to mắt, nhìn thấy ánh mắt vui mừng của Đông Sinh giống là có chút bộ dáng hốt hoảng, sau đó chớp nhắm mắt, rồi lại mở.

“Cô đã tỉnh rồi à?” Đông Sinh vui vẻ.

Cô nương kia lại nhắm mắt.

Đông Sinh chuẩn bị hỏi lại lần nữa, không ngờ nàng ấy đã nhắm mắt lại, hô hấp dần trầm ổn, thờ đều ngủ say.

Đông Sinh mỉm cười, chẳng biết phải làm sao với tình huống như thế này.

Bạn đang đọc truyện *Bố Y Thiên Kim* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Cô Nương Ngốc

Sáng sớm hôm sau, Đông Sinh mơ mơ màng màng nghe thấy trong phòng bếp cách vách có âm thanh vang lên, nghĩ rằng có kẻ trộm vào nhà, giật mình một cái từ ghế dựa nhảy xuống, hần tiện tay cầm lấy cái chổi ở góc tường, rón ra rón rén đi vào phòng bếp.

Đập vào mắt hần là một bóng dáng trắng nhỏ đang đứng trước bếp, phát ra thanh âm rất nhẹ.

Đông Sinh cầm chặt cây chổi, thầm nghĩ “khá lắm cho cái tiểu tặc này, dám chạy đến nhà của Tổng phu tử để ăn trộm”. Nghĩ thế, liền giơ cây chổi lên chuẩn bị hướng người nọ đánh tới.

Chính là tay hần vừa mới giơ lên, tên tiểu tặc kia giống như cảm giác được điều gì, bỗng nhiên xoay người, mở to đôi mắt nhìn hần, trong tay còn đang cầm bánh bao nhét ở miệng hung hần nhìn về phía hần.

Đông Sinh hoảng sợ, may là đã khổng chế được lực ở tay, đem cây chổi trên tay quăng đi.

Thì ra tên tiểu tặc kia không phải ai khác mà chính là cô nương mà hần vừa cứu.

Cô nương kia dùng sức nuốt bánh bao vào trong miệng, mở miệng hỏi: “Ngươi là ai?”

Hình như là vì mở miệng nói chuyện nên bị nghẹn thức ăn làm cho lời nói có chút không rõ ràng.

Đông Sinh nhìn bộ dáng của nàng, đại khái là ngủ lâu quá nên giờ chắc đói bụng rồi. Hần thấy có chút buồn cười, khoanh tay nói: “Tại hạ họ Tống tên gọi Đông Sinh, nơi này là chỗ ở của thầy dạy học.”

“Vậy à.” Cô nương kia gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, nhưng lại ngẫm nghĩ một lát rồi bỗng giương mắt nghiêng đầu mở miệng, chỉ chỉ chóp mũi chính mình: “Như vậy... Ta là ai?”

Đông Sinh thiếu chút nữa đứng không vững, nhìn bộ dáng thành khẩn vẻ mặt chân thành thẳng thắn của cô nương này, hần không thể tin, lắp bắp nói: “Cô... Cô không biết mình là ai sao?”

Cô nương kia liền gãi đầu, suy nghĩ bối rối. Ngữ khí bắt đầu có chút không kiên nhẫn: “Ta vừa mới tỉnh lại đã cảm thấy rất đói bụng, sau đó liền tới nơi này tìm bánh bao để ăn, nhưng cứ ăn rồi lại ăn, mới phát giác đầu óc trống rỗng, hoàn toàn không biết chính mình là ai?”

Đông Sinh há mồm chuẩn bị mở miệng, lại bị nàng ấy chặn ngang nói trước, khẩu khí càng thêm hung hăng: “Ách! Ta đã suy nghĩ, cảm thấy chính mình có phải đã trở thành người mà người khác hay gọi là kẻ ngốc hay không. Bất quá ta lại cảm thấy chính mình còn hiểu được rất nhiều thứ, ta chỉ là không nhớ gì về bản thân mình mà thôi. Nếu chúng ta ở cùng một chỗ với nhau, vậy ngươi khẳng định biết ta là ai, ngươi mau nói... Ngươi có quan hệ gì với ta?”

Đông Sinh mở miệng: “Tôi...”

Lời còn chưa nói hết lại bị kia cô nương kia chặn họng, nàng a lên một tiếng: “Chẳng lẽ ngươi là cha của ta!?”

Đông Sinh thật muốn rơi lệ, ta là quái vật mới có thể sinh ra được một khuê nữ lớn xác như là cô á.

Cô nương kia lại nghiêng đầu, tầm tắc hai tiếng lại tiếp tục: “Hần là không phải a, xem bộ dáng của ngươi cũng chỉ hơn hai mươi tuổi, không có khả năng có đứa con gái lớn như ta đây. Hay là... Ngươi là anh trai của ta?”

“Cô nương...” Đông Sinh quả thực là bị cô nương có đầu óc tự suy diễn kia đã kích.

Nhìn bộ dáng nhần nhỏ này của hần, cô nương kia nghĩ đến chính mình chắc là lại nói sai rồi, liền chuyển động mắt tiếp tục suy nghĩ, bỗng nhiên vỗ đầu, chạy đến ôm chặt cánh tay của Đông Sinh: “Ta biết rồi, ngươi nhất định là tướng công của ta.”

Đông Sinh hoàn toàn quỵ xuống, thấy cánh tay đang bị nàng ôm lấy, mặt hần đã đỏ hồng đến tận mang tai, thật vất vả mới tránh ra được, thở gấp nói: “Cô nương, cô lầm rồi, tôi không phải là tướng công của cô.”

“A!?” Cô nương kia bỗng lui ra phía sau hai bước, đôi mi thanh tú nhíu lại, hung hăng nói: “Ngươi không phải cha ta, cũng không phải anh trai ta, còn không phải là tướng công ta, vậy ngươi rốt cuộc là ai? Vì sao lại ở trong nhà ta?”

Đông Sinh lần đầu tiên cảm thấy đã gặp được vấn đề nan giải nhất đời hần, so với cuộc thi bát cổ văn lần trước còn nan giải hơn nhiều lần, hần yên lặng xem thường lên tiếng: “Cô nương, đây là nhà của tôi.”

Cô nương kia vừa nghe, liền kinh hãi kêu lên một tiếng hai tay ôm lấy trước ngực đề phòng nói: “Vì sao bản cô nương lại ở nhà ngươi? Chẳng lẽ là ngươi đem bắt ta đến đây? Ngươi... Ngươi cường ép dân nữ! Đừng cho là ta bây giờ cái gì đều không nhớ rõ thì sẽ khoanh tay chịu trời, ngươi nếu dám lại đây, ta cắn chết ngươi! Ta... Ta còn muốn báo quan!”

“Im miệng!” Đông Sinh rốt cục nhịn không được hét lớn một tiếng.

Tiến gần lên giận dữ của hần cuối cùng làm cho người trước mặt im lặng không lên tiếng, chỉ là trong ánh mắt kia vẫn còn lóe lên ánh nhìn bất khuất cùng

phần nộ.

Đồng Sinh hít sâu một hơi, thấp giọng, có chút bất đắc dĩ nói: “Cô có thể nào để cho tôi nói hết câu được không hả ?”

Cô nương kia dường như có điểm không cam lòng, nhưng bất quá vẫn là gật đầu đồng ý.

Đồng Sinh vươn tay nói : “Đầu tiên, tôi không phải cha cũng không phải anh trai lại càng không phải là tướng công của cô . Tiếp theo, nơi này tuyệt đối là nhà của tôi . Cuối cùng, cô hiện tại đang ở trong nhà này, là vì tôi ngày hôm qua đi bờ sông phát hiện cô té xỉu ở dưới sông, cho nên đã đem cô cứu trở về. Nói tóm lại, chỉ một điều thôi, ngoài trừ việc cứu cô đem về đây, Hai chúng ta một chút quan hệ đều không có. Giờ cô đã khỏe hơn rồi, liền mau nhanh trở về nhà đi , lúc này người nhà của cô chắc là đang lo lắng lắm đây.”

Hắn vừa nói xong, khí thế hung hăng của người ngồi đối diện đã giảm đi rất nhiều, chỉ là trong mắt vẫn như cũ còn có điểm nghi hoặc, qua hồi lâu, rốt cục cô nương ấy mở miệng nói một cách không tình nguyện: “Nhưng là, tôi không biết tôi là ai, cũng không biết nhà của mình ở nơi nào cả ? “

Đồng Sinh lại một lần nữa thành công ngã xuống đất. Ôi trời ! Tại sao hắn lại quên mất điều quan trọng nhất này.

Bạn đang đọc truyện *Bố Y Thiên Kim* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Quần Áo

Đồng Sinh biết là chính mình đã gặp phải vấn đề phiền toái.

Khi hắn mang Lão Hứa đến nhà để kiểm tra lại vết thương của vị cô nương kia, xem xét một hồi liền kết luận cô nương ấy không có vấn đề gì, chỉ là bị mất trí nhớ mà thôi, hắn cùng vị cô nương mất trí nhớ này ngồi ở bàn mặt đối mặt, mắt to nhìn mắt nhỏ hai người không nói lời nào nhìn nhau thờ dài hết nửa canh giờ.

Tất nhiên, trong thời điểm ấy, Lão Hứa đã mỉm cười vuốt râu, vui sướng rồi đi khi nhìn người khác gặp họa.

Đồng Sinh chưa hề tự nhận là người hiền đức, bậc thánh nhân , nhưng chung quy hắn vẫn là một người tốt , nên cũng không thể tự mình mở miệng đuổi vị cô nương bị mất trí nhớ kia ra khỏi nhà. Hơn nữa hiện tại, vị cô nương kia cũng chẳng hề có chút ý thức tự giác nào muốn rời đi. Tuy Đồng Sinh chỉ là một thầy dạy học nghèo nhưng cuộc sống của hắn rất đơn giản, muốn nuôi thêm một miệng ăn cũng không có vấn đề gì.

Chẳng qua, hắn dù sao cũng là một nam nhân chưa vợ nếu như cùng vị cô nương chưa rõ gia cảnh như thế nào ở cùng một chỗ thì thật không hợp lẽ nghĩa. Người không biết sẽ tưởng rằng hắn là kẻ khôn kiệp lợi dụng cơ hội, nếu như thế thì hắn làm sao có thể trở thành thầy dạy học nữa đây.

Phiền toái nhất là khi người nhà cô nương ấy tìm đến, nếu cô ấy đã có gia đình , chắc chắn là tướng công của người ta sẽ cầm đao đến tính sổ với hắn. Còn nếu cô nương ấy vẫn chưa có chồng thì cha mẹ, người thân của nàng ấy cũng không tha cho hắn , họ sẽ lấy gậy đến để trị tội hắn vì đã huy diệt trong sạch của cô nương nhà họ.

”Ách... Đây... Cô nương.. Cô có dự tính gì ...” Qua nửa ngày, Đồng Sinh rốt cuộc cũng mở miệng hỏi.

Câu còn chưa nói xong, đã bị người ngồi đối diện không khách khí chặn lời : “Tôi cái gì đều không nhớ rõ, không biết có thể đi nơi nào.” Nói xong, lại tựa hồ sợ hắn nói cái gì nữa, liền nhanh bỏ thêm một câu, “Tôi mặc kệ, dù sao anh là người đã cứu tôi, cứu người phải cứu đến cùng . Hiện tại tôi không có nơi nào để đi, phiền anh cho tôi ở tạm đây vậy. Chờ có người đến tìm tôi thì hãy nói sau. Hơn nữa tôi khẳng định mình không phải là người ngu ngốc nên chắc chắn sẽ không gây ra phiền toái gì cho anh đâu. “

Quả nhiên là không hề khách khí mà .

Đồng Sinh không nói nên lời nhìn chằm chằm người đối diện, Đại cô nương à !. Cô có thể có chút ý thức tự giác mình là người được người khác cứu lên hay không a. Tôi cứu mạng cô chứ không phải thiếu nợ cô. Hắn thầm nghĩ, mình không phải là cứu được người mà là cứu về một cái tiểu tử tông để hầu hạ.

Đồng Sinh oán thầm nhưng khi nhìn về phía người đối diện đang dùng thái độ hung hăng để che dấu tâm trạng bất an thì hắn bỗng mềm lòng. Bỏ đi, không cần so đo với nàng ấy. chắc hiện giờ nàng ấy cũng đang sợ hãi, không yên.

Nam nhân tốt thì không đấu với nữ nhân. Đồng Sinh thầm nghĩ.

Hai người cứ như vậy dây dưa cả nửa ngày, cũng đã đến giờ học đường mở cửa . Hắn nhìn người đối diện lắc đầu, thờ dài nói: “Tôi phải đi dạy học , chờ khi trở lại tôi sẽ làm cơm cho cô ăn.”

”Được .” Người nào đó hé ra ánh mắt ngao ngễ, không tình nguyện đáp.

Đồng Sinh lần nữa xác định mình đúng là đã cứu cái tổ tông mang về mà .

Sau khi Đồng Sinh nói xong liền rời đi, Căn phòng đơn sơ của hắn bây giờ chỉ còn lại một cô nương đang ngồi trầm ngâm suy nghĩ. Cô nương ấy chính là thiếu niên cỡi ngựa đi tìm Cổ tướng quân - thiên kim Hầu phủ Tần Châu Ngọc.

Lúc này tại kinh thành, sau khi nhận được tin dữ do bỏ câu mạng đến từ Cổ tướng quân. Khấp phủ Hầu gia mang màu sắc tang thương. Nào ai biết được tiểu thư Tần Châu Ngọc đại nạn không chết mà chỉ bị mất trí nhớ mà thôi. Nàng ấy đã quên mình là thiên kim của Hầu phủ .

Tuy rằng tính cách kêu ngoa, không sợ điều gì đã ăn sâu vào trong máu Tần Châu Ngọc, nhưng lúc này đầu nàng trống rỗng không có chút kí ức gì , nên trong lòng dĩ nhiên có chút sợ hãi .

Không có trí nhớ liền dẫn đến những suy nghĩ lung tung, chẳng hạn như thư sinh kia nói hắn là ở bờ sông gần ngoại ô phát hiện ra nàng, nói cách khác là nàng nếu không phải bị người khác hãm hại quăng xác xuống sông thì cũng chính là nhảy sông tự sát. Nếu là trường hợp đầu, nói không chừng còn có thể có người nhà tới tìm nàng, nhưng nếu chẳng may là trường hợp sau đó , nói vậy chính nàng là một nha đầu số khổ, cùng đường mới coi thường mạng sống bản thân mình, nên đương nhiên cũng chẳng trông mong sẽ có người đến tìm nàng.

Dù sao vô luận là ở trong trường hợp nào, trước mắt nàng chỉ có thể trông cậy vào ân nhân cứu mạng của mình mà thôi.

Giống như chú chim non khi lần đầu mở mắt, từ trong nhận thức Tần Châu Ngọc đã xem Đồng Sinh – người mà nàng nhìn thấy đầu tiên khi mở mắt trở thành người duy nhất có thể che chở nàng —— tuy nhiên nàng vẫn rất chú ý với cái loại thư sinh tay trái gãi không chặt có chút hèn nhát ấy .

Sau khi hết giờ học Đồng Sinh nhìn một đám tiểu quỷ nối đuôi nhau chạy ra khỏi trường , hắn lắc đầu mỉm cười rồi cũng đi ra về. Vốn muốn trực tiếp trở về nhà , nhưng trong đầu bỗng nhiên nghĩ đến vị cô nương đang ở trong nhà trên người đang mặc một bộ y phục của nam nhân, không tự chủ được liền đỏ mặt, ngẫm nghĩ một hồi, dù sao vẫn không thể để cho nàng ấy mặc quần áo như thế mãi được. Thuận tiện là cách đây không xa có một tiệm may y phục.

Đồng Sinh tuy rằng mới tới nơi này làm thầy dạy học có ba bốn ngày, song ngay từ ngày đầu tiên, hàng xóm láng giềng đã đến vây quanh hỏi thăm rất nhiều điều về hắn, tiểu thương trên phố ở gần đây đối người đọc sách đều hơi có chút hứng thú, huống chi Đồng Sinh tuy rằng là người ở nông thôn, nhưng lại có bộ dáng tuấn tú lịch sự, mặc dù vẫn còn đáng vẻ thành thật chắc phất , nhưng cũng không hề thua kém bất kỳ công tử tuấn tú nào ở trong thành.

Cho nên chỉ vồn vện vài ngày, tất cả láng giềng xung quanh đều biết Đồng Sinh là thầy giáo dạy học vừa mới đến.

Vì thế khi hắn vừa mới bước vào tiệm may quần áo, Mã đại tỷ trong tiệm liền nhiệt tình bước ra chào đón hắn: “Ồ,thì ra là Tổng tiên sinh, thầy muốn đến may quần áo à ? Ta đã nói rồi mà, tiên sinh ngài đáng vẻ đường đường thế kia , mà trên người lại chỉ mặc mấy bộ quần áo thô sơ này thì làm sao thể hiện hết khí chất tao nhã của tiên sinh được? Đến đây nào, để ta chọn cho ngài một bộ quần áo tốt nhất , Mã đại tỷ ta bảo đảm sẽ làm ra bộ quần áo khiến cho ngài vừa lòng. Ngài là muốn vải gấm hay vải lụa?”

”Tôi...”

Vừa mới mở miệng, Mã đại tỷ kia lại chen vào nói tiếp : “Đúng rồi, Tổng tiên sinh ta nghe nói ngài còn chưa có lấy vợ phải không , ta có một cô cháu gái còn chưa lấy chồng, năm nay vừa mới mười bảy tuổi, bộ dạng khá ái, tính cách cũng rất tốt...”

Đồng Sinh đứng nhìn nàng ấy một bên chọn lựa vải vóc, một bên nói thao thao bất tuyệt, cảm thấy chính mình cần phải nói điều gì đó để cho nàng ấy ngừng lại : “Mã đại tỷ, tôi không cần may quần áo, ở đây không phải là có bán quần áo may sẵn sao ? Chọn cho tôi một bộ là được rồi.”

Mã đại tỷ dừng một chút, cười nói: “Thì ra là Tổng tiên sinh muốn một bộ quần áo a, yên tâm, ở nơi này của ta có khá nhiều. Ta nói với thầy việc này, cháu gái của ta là người rất giỏi việc nhà , gia đình của nàng làm đậu hủ , nên mọi người đều kêu nàng Tây Thi đậu hủ. Hai năm nay có bao nhiêu bà mới đến nhà đều bị nàng ấy đuổi đi hết , nàng ấy nói mình chỉ ưng người thích đọc sách mà thôi .”

”Tôi muốn mua một bộ quần áo nữ nhân, loại mà các cô nương trẻ tuổi thường mặc ấy .” Đồng Sinh lại đánh gãy lời Mã đại tỷ.

”A? y phục của nữ nhân.” Mã đại tỷ vừa nghe nói liền cảm thấy rất bất ngờ nên đã hỏi tiếp, “Tổng tiên sinh không phải là chưa có vợ sao? Chẳng lẽ tiên sinh đã có người trong lòng. Y phục này là mua cho cô nương ấy?”

Đồng Sinh bất đắc dĩ nói : “Mã đại tỷ, tôi van cầu tỷ , nhanh giúp tôi chọn nhất bộ quần áo đi.”

Mã đại tỷ a một tiếng, vừa mới rồi còn chọn lựa nhiệt tình nay lại tùy tay lấy phía dưới đưa cho hắn một bộ quần áo.

Đồng Sinh tiếp nhận quần áo, trả tiền cho nàng ấy xong , liền vội vàng rời khỏi tiệm may.

Chờ hắn đi được vài bước ra đến cửa, Mã đại tỷ mới phản ứng trở lại , chạy tới cửa lớn tiếng hỏi: “Tổng tiên sinh, thầy thật sự có người trong lòng sao ? Cháu gái của ta thật sự tốt lắm? Nếu thầy suy nghĩ lại thì hãy nói cho ta biết nhé , ta sẽ đi nói giúp cho thầy.”

Giọng nói của nàng ấy đã thành công thu hút sự chú ý một vài ánh mắt của người chung quanh, Đồng Sinh thẹn đỏ mặt, khoát tay, vội ôm lấy quần áo, chạy đi một khoảng xa , thở dài một tiếng và ngẫm nghĩ. “Hàng xóm láng giềng nơi này còn nhiệt tình hơn so với người dân tại thôn Kim Viên. Nhiệt tình đến nỗi làm hắn phát hoảng.”

Chương 5: Loạn

Đông Sinh chạy trở về, khi đi ngang qua cửa hàng bán thịt, chủ cửa hàng nhìn thấy hắn liền mời mua, nghĩ đến nha đầu sắc mặt trắng bệch trong nhà nhìn rất là đáng thương kia, hắn suy nghĩ một chút liền lấy tiền từ trong túi ra, khê cần mỗi mua nửa cân thịt nạc.

Kỳ thật Đông Sinh không hẳn là một người nghèo kiết xác, cha của hắn ở thôn Kim Viên cũng có thể được coi là một phú nông. Sau khi cha qua đời có để lại cho mẹ và hắn chút ít tài sản, mấy năm nay mẹ của Đông Sinh lại cần kiệm chăm chỉ làm ăn, nên trong nhà hắn cũng không hề thiếu thốn gì. Lần này Đông Sinh đến huyện lý làm thầy dạy trẻ, mẹ sợ hắn ở bên ngoài chịu khổ, còn lặt lể giấu trong bao quần áo của hắn một túi tiền, ước chừng trong đấy có hơn mười hai lượng bạc. Đông Sinh vẫn để đấy cũng chưa hề lấy ra tiêu xài gì.

Bất quá Đông Sinh là người sống tiết kiệm, ngày ngày ăn cơm rau dưa cũng chẳng sao cả, tuy đến đây đã vài ngày, một chút thịt hắn cũng chưa có ăn qua. Hiện nay nếu không vì nghĩ đến vị tổ tông mà chính mình vừa cứu kia, hắn cũng sẽ không nghĩ đến chuyện đi mua thịt.

Mua quần áo rồi lại mua thịt, đã tốn không ít tiền, Đông Sinh cảm thấy có chút đau lòng. Sau đó liền vội vàng đi về nhà, nha đầu kia vẫn còn đang ngồi ở trước bàn, hai tay chống má, biểu tình trên mặt rõ ràng là không kiên nhẫn.

Đông Sinh còn chưa nói gì, Tần Châu Ngọc đã vội mở miệng lên tiếng: “Sao anh về nhà trễ thế? Tôi chờ sắp chết đói đến nơi rồi đây này.”

Tôi đây là thiếu nợ gì của cô chắc?

Đông Sinh yên lặng thờ dài, cảm thấy chính mình hiện tại không nên so đo cùng với người mất trí nhớ, liền cầm quần áo trong tay ném qua cho nàng: “Cho cô quần áo tôi mới vừa mua này, nhanh vào trong buồng thay đi, để người khác nhìn thấy cô ăn mặc lôi thôi như thế ở trong nhà tôi thì còn ra thể thống gì nữa. Bây giờ tôi sẽ đi nấu cơm, rất nhanh sẽ có thể ăn được.”

Đông Sinh nhóm lửa trên bếp, sau đó thì vo gạo nấu cơm, rồi đem thịt vừa mua được rửa sạch. Đừng tưởng hắn chỉ là một thư sinh yếu đuối, thật ra thì việc gì hắn cũng có thể tự làm, vì mất cha từ khi còn nhỏ cho nên hắn luôn cố gắng để có thể làm được mọi việc.

Sau khi đã chuẩn bị xong đồ để nấu ăn, vừa lơ đãng quay đầu liền nhìn thấy Tần Châu Ngọc đã bận xong quần áo mới đang đứng tựa cửa nhìn vào bếp. Hắn tươi cười nói: “Quần áo này cô mặc rất vừa người. Tôi còn lo là cô sẽ mặc không vừa đấy.”

Không biết vì sao, nhìn thấy nàng ấy mặc quần áo do chính mình mua, đứng đó không nói lời nào thì rất có dáng vẻ yếu điệu thực nữ, Đông Sinh cảm thấy rất hài lòng, cảm giác có chút thành tựu.

Không ngờ, Tần Châu Ngọc lại bĩu môi, hai tay túm lấy vạt áo, không được tự nhiên nói: “Loại quần áo xấu như thế này, cũng chỉ có loại thư sinh ngốc như anh mới có thể mua về.” Dứt lời, rồi vẩy tay làm ra bộ dáng không thèm chấp nhất, xem xét từ trên xuống dưới y phục trên người Đông Sinh một lượt rồi nói: “Quên đi, tôi mặc tạm cũng được. Dù sao thì cũng cảm ơn anh. Như vậy đi, tôi sẽ nấu cơm, coi như là cảm ơn anh vậy.”

Đông Sinh tuy rằng cảm thấy lời cảm ơn này không có lấy một chút thành ý nào cả. Đồ ăn là do hắn mua, nhà bếp cũng là của hắn. Thế nhưng sáng nay vì nàng ấy mà hắn chạy tới chạy lui, buổi sáng dạy học lại nói quá nhiều, nên hiện giờ thấy có chút mệt mỏi, nghe nàng ấy nói như thế thì cũng gật đầu đồng ý, sau đó thì cầm thức ăn trong tay giao cho nàng.

Đông Sinh rời khỏi nhà bếp, tựa vào ghế dựa nhắm mắt nghỉ ngơi một chút.

Chính là vừa bắt đầu chìm vào giấc ngủ thì bỗng nghe một tiếng thét chói tai làm cho bừng tỉnh.

Cả người hắn run lên, đứng bật dậy khỏi ghế nằm, liền nhìn thấy phòng bếp trước mặt tràn ngập khói đen, vào trong thì thấy bếp lửa đã đen thành một mảnh, tiếng thét cũng từ đấy mà phát ra.

Hắn trầm nghĩ không tốt rồi, sau đó liền chạy nhanh vào, lớn tiếng kêu to: “Cô nương, xảy ra chuyện gì vậy?”

Thấy Tần Châu Ngọc lúng ta lúng túng đứng ở trước bếp ho khan liên tục, Đông Sinh nhanh tay kéo nàng đứng lên nhanh ra khỏi bếp, còn bản thân hắn thì mau chóng dập lửa, và xua đi khói bay quanh phòng.

Sau khi xua bớt đi khói đen, hắn liền đến xem xét vật gì đó đen thui ở trong nồi, theo hình dạng mơ hồ còn sót lại thì đó chính là khối thịt băm mà hắn đã mua về, còn vì sao kết quả lại trở thành thế thảm như thế thì hắn thật không tài nào hiểu được.

Hắn cũng chỉ mới chớp mắt một chút thôi mà. Tại sao lại thành ra thế này!

Lắc đầu, Đông Sinh đi trở về phòng, liền thấy được Tần Châu Ngọc đang hoảng sợ ngồi ở đấy, vừa thấy hắn đi ra nàng ấy liền chạy nhanh đến nói: “Tôi cũng không biết vì sao lại thành ra như vậy, tôi thật sự chưa làm gì mà.”

Đồng Sinh gạt đầu, nghĩ ngợi hỏi: “Nói cho tôi biết cách cô làm thức ăn khi này như thế nào ?”

”Thì là quăng vào trong nồi, thêm nhiều củ vào bếp để thịt mau chín chứ còn làm như thế nào nữa chứ .”

Đồng Sinh không thể không nghĩ đến một loại khả năng: “Ý của cô là cô không đổ dầu vào để rán thịt, mà chỉ đem thịt bỏ vào nồi cứ như thế mà đốt lửa nấu chín. Không những thế còn bỏ vào rất nhiều củ để lửa cháy lớn nữa ? “

”Bỏ dầu trước ?” Tần Châu Ngọc hiển nhiên là nghe không hiểu những lời này.

Đồng Sinh nhìn thấy bộ dáng của nàng ấy như thế thì cũng đã hiểu chuyện xảy ra rồi, hần thở dài hỏi: “ Rốt cuộc là cô có biết làm đồ ăn không đấy?”

Tần Châu Ngọc có điểm chột dạ nhưng vẫn ương bướng nói : “Tôi chắc chắn là tôi biết làm, bất quá... Bất quá là hiện tại tôi bị mất trí nhớ nên mới quên cách làm như thế nào mà thôi . Đúng rồi, nhất định là như vậy.”

Thế tại sao cô lại không quên cách ăn ? Đồng Sinh rất muốn hỏi nàng như vậy.

Bởi vì nửa cân thịt đã bị Tần Châu Ngọc biến thành cục than đen, còn thiếu chút nữa thiêu hủy toàn bộ phòng bếp, Đồng Sinh khó chịu đứng dậy trở lại nhà bếp, tùy tiện xào một đĩa rau cải để làm thức ăn, chấp nhận thực tế vì cô nương này đúng là tai họa của cuộc đời hần.

Tần Châu Ngọc đối với việc này hết sức bất mãn, nhưng nghĩ lại quả thật bản thân đã gây ra họa lớn, nên đành nhẫn nhịn áp chế khó chịu trong lòng, hơn nữa hiện giờ nàng đang rất đói bụng, hương vị của đĩa rau xào này cũng không tệ, nghĩ thế nàng liền ăn một ăn vội một mạch hết hai chén com.

Nói đúng ra là cũng không thể tính chỉ là hai chén com . Khi nàng ấy đang ăn đến chén thứ hai , nhìn lại com trong nồi chỉ còn lại một ít, liền sợ rằng chính mình ăn không kịp sẽ bị thư sinh gốc kia ăn hết, bèn lén lút nhìn biểu tình của Đồng Sinh, thấy hần vẫn đang chậm rãi ăn com , nàng ấy bèn nhanh dùng tay đè ép com trong chén của mình cho thật đầy cho đến khi không còn chỗ để ép com xuống mới thôi, sau đó lại làm ra vẻ bộ dáng không có gì xảy ra mà tiếp tục ăn com.

Đồng Sinh tự nhiên là thấy được của động tác nhỏ ấy của nàng , sau đó lại nhìn thấy biểu hiện đặc ý trên khuôn mặt tinh bơ kia, hần vốn tức giận muốn mở miệng nhắc nhở nàng ta một chút , nhưng vừa nhìn thấy biểu hiện mèo con ham ăn của nha đầu kia, lời còn chưa nói được nhưng nụ cười trên môi bỗng bật ra.

Tần Châu Ngọc đang ngồi yên lặng ăn com, bỗng nghe thấy tiếng cười của Đồng Sinh ở bên tai, trực giác nói cho nàng biết là hần đang cười nàng, liền tức giận hỏi: “Anh đang cười cái quỷ gì vậy?”

”Không có, không có.” Đồng Sinh lấy lại sắc mặt bình tĩnh, “Tôi đang nhớ đến mấy đứa học trò ở trường rất buồn cười thôi mà .”

”Vậy à .” Tần Châu Ngọc gạt đầu, tuy rằng lời nói của hần có vẻ gì đó rất đáng khả nghi, nhưng nhìn bộ dáng đứng đắn của thư sinh mặt trắng này không có vẻ gì giống như là đang nói dối, cho nên nàng liền bỏ qua mà tiếp tục chiến đấu với com rau của mình.

Sau khi ăn com xong Đồng Sinh đặt đĩa xuống, giống như là vô ý nói: “Là thế này... Cô nghĩ xem hiện tại tôi nên xưng hô với cô như thế nào. Tôi cũng không thể cứ kêu cô là cô nương mãi được.”

Tần Châu Ngọc ngẫm nghĩ cũng đứng, nghĩ nửa ngày cũng không nghĩ ra được bản thân mình nên lấy tên gì mới hợp, bèn nghĩ đến thư sinh kia tuy rằng có bộ dạng ngây ngô nhưng dù sao cũng vẫn là thầy dạy học, đặt một cái tên chắc là sẽ không khó đối với hần, nghĩ thế liền nói: “Vậy anh nghĩ giúp tôi một cái tên để gọi đi ?”

Đồng Sinh làm ra bộ dáng nghiêm trang nói: “Tôi cũng không biết họ của cô là gì, nên cũng không thể tùy ý đặt tên cho cô nhưng để tiện cho việc xưng hô , tôi sẽ đặt nhũ danh cho cô vậy ?”

Tần Châu Ngọc cảm thấy lời hần nói cũng có đạo lý, liền gật gật đầu.

”Hay tôi gọi cô là Tiểu Hoa nhé.” Thực ra Đồng Sinh Vốn nghĩ, với bộ dáng hiện tại của nha đầu này, phải gọi nàng ấy là Hoa Miêu mới đúng, nhưng mà nếu thật sự kêu nàng ấy là Hoa Miêu, chỉ sợ là nàng sẽ thật sự trở thành mèo cái khát máu vô đến cắn lấy hần.

Tần Châu Ngọc bĩu môi ghét bỏ: “ Nhũ danh gì mà khó nghe quá vậy. Tôi không thích cái tên này , vừa nghe đã biết đây là tên thường đặt cho mấy nha đầu ở nhà quê. Tuy rằng tôi bị mất trí nhớ , nhưng trực giác nói cho tôi biết, chắc chắn tôi không phải là nha đầu sống ở nông thôn.”

Đồng Sinh nghe xong lời nói tự cho mình là đúng ý của nàng ta , hần vốn không cho là đúng, nhưng lại bỗng nhiên thoáng nhìn hai bàn tay đang cầm bát đĩa của nàng. Da thịt nõn nà, mềm mại trắng trẻo, có được đôi bàn tay như thế, vừa nhìn đã biết thuộc về người quen sống an nhàn sung sướng, tuyệt đối không phải là một nha đầu trưởng thành ở nơi thôn quê. Nghĩ như vậy , Đồng Sinh không thể không nghi ngờ , hay là nha đầu kia thật sự là khuê nữ của một hộ nhà giàu nào đó , hưởng chi với tính tình xấu ấy của nàng ta , chắc chắn là do quen được nuông chiều mới trở thành như thế .

Ý thức được điểm ấy, bỗng nhiên Đồng Sinh không còn hứng thú trêu đùa nàng ấy nữa , bất quá ngoài miệng hần vẫn nói: “Làm sao mà khó nghe chứ ? Tôi nghe nói cô nương xinh đẹp nhất ở đây có tên là Thẩm Xuân Hoa đấy .”

Hần đương nhiên cũng không trông cậy nhiều vào việc Tần Châu Ngọc sẽ đồng ý cho hần gọi nàng là Tiểu Hoa.

Không ngờ, Tần Châu Ngọc trầm mặc một lát, cư nhiên không tình nguyện mở miệng: “Thôi được rồi, anh cứ gọi tôi là Tiểu Hoa đi.” Nói hết lời còn khó chịu bởi thêm một câu, “Thật không nghĩ tới một thư sinh bụng toàn chữ nghĩa như anh lại nghĩ ra được cái tên không có tí phẩm vị gì cả.”

Đông Sinh cười mỉa hai tiếng, không nói nữa.

Vì thế bắt đầu từ lúc này, Thiên kim Hầu phủ Tần Châu Ngọc đã lấy tên là Tiểu Hoa ở cùng với thư sinh nghèo, cô hữu Tổng Đông Sinh.

Bạn đang đọc truyện *Bố Y Thiên Kim* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Sợ Hãi

Tần Châu Ngọc xem như là chính thức được Đông Sinh thu nhận. Chỗ ở của Đông Sinh ở ngay tại phía sau học đường, nơi đó là do Trương viên ngoại cung cấp cho hắn ở, trong nhà chỉ có một căn phòng ngủ và một gian bếp phía sau, diện tích nhỏ một cách đáng thương. Một nam nhân độc thân như hắn mà ở chung nhà với một cô gái thật đúng là có nhiều điều bất tiện.

Bởi vì giường của Đông Sinh đã để cho Tần Châu Ngọc nằm, nên hắn chỉ còn cách trải chăn đệm nằm dưới đất ở phía ngoài để ngủ. Cũng may hắn vốn xuất thân từ người ở nông thôn, mỗi ngày đứng lên cũng chỉ bị đau một chút ở chỗ bả vai, còn chưa đến mức bị bán thân bất toại.

Hiện tại có Tần Châu Ngọc ở chung, Đông Sinh cũng vì vậy mà bỏ luôn thói quen thường ra ngoài tản bộ vào buổi sáng.

Thứ nhất là vì mỗi buổi sáng khi Tần Châu Ngọc thức dậy chuyện đầu tiên nàng ấy làm chính là tìm thứ gì đó để ăn, nên nhiệm vụ cung cấp thức ăn cho nàng ấy tất nhiên liền rơi xuống trên đầu Đông Sinh, nếu hắn không tự nấu cháo thì lại phải ra ngoài mua vài cái bánh bao về cho nàng ấy ăn. Việc ấy cũng không cần nói đến làm gì, đáng nói là vị đại tiểu thư kia mỗi khi ăn sáng đều cố tình làm ra bộ dáng mặc nặng mày nhẹ, giống như ăn cực kỳ miễn cưỡng vậy, cứ như là ăn những thức ăn ấy làm cho nàng ấy chịu nhiều nhiều ủy khuất gì đó vậy. Đông Sinh càng lúc càng hoài nghi chính mình có phải hay không kiếp trước thiếu nợ vị tổ tông này, nên lúc này đây nàng ấy đến tìm hắn đòi lại. Hắn cứu nàng thu nhận nàng ở lại, nay còn phải chịu đựng sắc mặt khó chịu của nàng. Thế đòi quả nhiên là không có đạo lý nữa mà.

Nguyên nhân thứ hai mà Đông Sinh không đi tản bộ buổi sáng nữa là do có được kinh nghiệm xương máu từ lần này, hắn sợ rằng nếu ngộ nhờ lại gặp được một nữ nhân hôn mê khác nữa, nếu không cứu thì lương tâm hắn thật bất an, nếu cứu về vạn nhất đụng phải nhảm tai họa thứ hai, nếu là như thế nữa thì hắn thà lấy đá tự đập đầu mình mất trí nhớ luôn cho xong.

Đông Sinh ban ngày đi đến lớp học, Tần Châu Ngọc ở nhà không có chuyện gì làm, liền theo chỉ dẫn của hắn đi bộ đến nơi dán bố cáo tìm người thân ở ngoài cửa thành. Nghĩ là có thể hay không sẽ có người nhà đến tìm mình.

Thật ra tại cửa thành, mỗi ngày đều có rất nhiều bố cáo được dán lên, Tần Châu Ngọc may mắn chỉ là bị mất trí nhớ mà thôi, nàng vẫn còn chưa quên hết chữ nghĩa đã học, do vậy trên bố cáo viết gì nàng đều có thể đọc được hết.

Chỉ là, mỗi ngày đều là nhìn thấy được nhiều người đến với dáng vẻ mang nhiều hy vọng rồi lại ôm lấy biểu tình thất vọng mà ra về. Qua hết năm ngày, không phải là lệnh truy nã tội phạm lục lâm, thì chính là bố cáo tìm trẻ nhỏ đi lạc, đến ngày thứ năm nàng thậm chí còn thấy được bố cáo của một gia đình vị viên ngoại nào đó dán lên để tìm về một con chó đi lạc mà tiền thưởng nhiều đến hai trăm lượng bạc.

Tần Châu Ngọc buồn bực nghiêng răng ngứa ngáy ngẫm nghĩ, nếu để cho nàng thấy được cái con chó trốn nhà đi lạc kia, thì nhất định sẽ bắt nó đem về hầm nhừ để nàng và thư sinh mặt trắng cùng ăn.

Bất quá, Tần Châu Ngọc không có cơ hội ăn thịt con chó đang giá hai trăm lượng bạc kia, nàng không nhìn thấy nó, cũng không thấy ai đến dán bố cáo tìm người có hoàn cảnh giống như nàng.

Từ việc đấy mà Tần Châu Ngọc đã đi kết luận rằng, bản thân nàng đúng thật là một nha đầu số khổ, mẹ không thích cha cũng chẳng thương. Nay nàng bị mất tích sợ là ở nhà cầu còn không được. Nghĩ đến điều đó, nàng cảm thấy số phận nàng quả thật là quá bi thương.

Khi về đến nhà, hai hàng nước mắt từ đâu đã rơi lã chã trên khuôn mặt của Tần Châu Ngọc.

Lúc này, Đông Sinh cũng vừa hết giờ dạy học, hắn mua một con gà để cải thiện thức ăn của Tần Châu Ngọc, để nàng được ăn ngon hơn so với năm ngày qua. Vừa vào cửa liền nhìn thấy bộ dáng bi thương của nàng nên làm hắn không khỏi ngăn người.

Trong vài ngày gần đây, Đông Sinh đối với vị cô nương này đã phần nào hiểu biết chút ít về tính cách của nàng ta, tính tình hống hách, hồ ra là phùng mang tron mắt dùng thái độ hung hãn nói chuyện với hắn; vừa ngạo mạn lại vô lễ, lảng giềng trên phố gặp nàng chào hỏi thì nàng lại dùng thái độ hờ hững coi thường đối đãi với người ta.

Tam thẩm ở cách vách từng lặng lẽ kéo Đông Sinh qua một bên nói chuyện: “Tổng tiên sinh à, tại sao thầy lại đi cứu cái tai họa làm cho chính mình ngột ngạt như vậy, ta thấy là thầy nên nhanh chóng tìm lấy cơ gì đó để nàng ấy rời khỏi nhà thầy đi, tuy rằng dáng vẻ của Tiểu Hoa đúng là không tệ lắm nhưng mà cô nương ấy thật sự quá xấu tính, Sau này đừng nói là thầy, láng giềng như chúng ta đây nhìn cũng thật khó chịu.”

Kỳ thật bản thân Đông Sinh cũng không biết vì sao hắn đối với kẻ gây tai họa này lại nhân từ như thế, cho dù là mỗi lần đều tức giận đến nghiến răng ngửa lợi, cũng không nỡ nói qua một lời nói nặng lời nào với nàng. Hay là thật sự đúng như Tam thẩm đã nói, là vì nàng có bộ dạng khả ái, xinh đẹp?

Đông Sinh tuyệt đối không tin hắn là một kẻ háo sắc. Hắn giữ mình trong sạch đã hơn hai mươi năm, không cưới vợ cũng không thấy khó chịu. Một năm trước kia, cũng có một đám tiểu tử ở trong thôn dụ dỗ hắn đến thanh lâu tìm cô nương để khai trai, dù đã đến nơi nhưng hắn tuyệt nhiên không đáng ứng lời dụ dỗ kia. Thậm chí sau sự việc đó, hắn còn bị đám tiểu tử ấy cười nhạo một hồi lâu, nói hắn là kẻ nhát gan cỡ hũ gì gì đó.

Kỳ thật Đông Sinh cũng không phải là người nhát gan cỡ hũ, chỉ là hắn không mong rằng sẽ đem bản thân mình giao cho người ở chốn phong trần kia, hắn luôn hy vọng sau này sẽ cưới được được một thê tử mà nàng ấy không cần quá xinh đẹp, chỉ cần tính tình hiền lành, chăm chỉ, hai người có thiện cảm tốt với nhau là đủ rồi. Sau đó thì vợ chồng tương kính như tân sống với nhau cả đời.

Đây là những điều mà trong sách dạy cho Đông Sinh. Hắn thường đọc thi thư nên đối với chuyện phong hoa tuyết nguyệt không hiểu được nhiều lắm.

Vì thế mà nói, hắn cũng tuyệt đối sẽ không bởi vì Tiểu Hoa có vài phần nhan sắc, mà sinh ra ý niệm khác trong đầu đối với nàng.

Trên thực tế, Đông Sinh đối với Tần Châu Ngọc, ít nhất trước mắt mà nói, đó là thật sự một chút ý tưởng đều không có. Không, cũng có, ví dụ như là, hắn luôn hy vọng có người đến tìm mà đem nàng mang đi, hoặc là nàng khôi phục trí nhớ, sau đó thì chạy nhanh trở về nhà.

Hy vọng là tốt đẹp như thế, nhưng sự thật lại tàn khốc biết bao nhiêu.

Tần Châu Ngọc không có khôi phục trí nhớ, người nhà của nàng cũng không có đến tìm, mà lúc này đây khi nhìn thấy bộ dáng khốc lóc như thế của nàng ấy, thật sự đã làm cho bản thân Đông Sinh sợ hết hồn. Hắn vội vàng bỏ con gà đang cầm trên tay xuống, chạy nhanh đến hỏi: “Tiểu Hoa, cô bị làm sao vậy?”

Không hỏi đến thì không sao, vốn nước mắt của Tần Châu Ngọc chỉ còn vòn vện đảo quanh trong hốc mắt, nhưng vừa nghe Đông Sinh hỏi đến, nước mắt không biết từ đâu đã như đê vỡ tràn xuống không ngừng trên khuôn mặt nàng, một người khóc một người đỡ, nàng còn tiện tay túm lấy ống tay áo của Đông Sinh đem lau nước mắt: “Làm sao bây giờ? Người nhà của tôi chắc chắn là không cần đến tôi nữa rồi?”

Đông Sinh nhìn tay áo của mình, khoe miệng nhếch lên vài cái, ngượng ngùng hỏi nàng: “Không ai dám bỏ cáo tìm người, không có nghĩa là người nhà của cô không cần cô. Có lẽ đợi qua vài ngày nữa, thì sẽ có thêm tin tức thôi mà.”

Tần Châu Ngọc vừa khóc hu hu vừa nói: “Sẽ không đâu, đã qua nhiều ngày như vậy rồi, nếu như bọn họ có ý muốn đi tìm tôi, thì từ sớm đã có tin tức. Bọn họ nhất định là không cần tôi nữa rồi, chẳng lẽ tôi thật sự là người khiến người khác ghét bỏ như vậy sao?”

Đông Sinh nhìn ống tay áo của hắn đang ở trên mũi nàng tiếp tục bị chà qua chà lại, rất muốn gật đầu nói với nàng là: Có.

Bất quá, hắn là người có đầu óc, cũng là người có tấm lòng lương thiện, nếu hắn thành thật nói với nàng ý nghĩ ấy của hắn, nói không chừng nước mắt của nha đầu kia sẽ không ngừng chảy ra như sông Hoàng Hà, đừng nói là ống tay áo này của hắn, nói không chừng là cả gian phòng này cũng sẽ bị chìm ngập trong nước.

Hắn trầm nghĩ, rồi lặng lẽ rút tay áo về, lấy tay sờ đầu nàng, nhẹ giọng an ủi: “Không sao cả, nếu... Tôi nói là nếu, người nhà cô thật sự không tới tìm cô, cô cũng đừng suy nghĩ nhiều làm gì, không phải còn có tôi ở đây sao, tôi sẽ không bỏ mặc cô đâu.”

Tần Châu Ngọc kìm tiếng khóc, nức nở ngắt đầu hỏi: “Thật vậy sao?”

Đông Sinh nhìn nàng, nhìn vào đôi mắt giống như đôi mắt thỏ con mở to lóe sáng nhìn hắn trong chờn chờn kia, nên đành khẽ cắn môi ôm nỗi hận gật đầu.

Nhận được sự cam đoan của hắn, Tần Châu Ngọc giống như đứa trẻ nhỏ, nín khóc mỉm cười.

Tuy rằng Đông Sinh tự nhận mình không phải là đồ háo sắc, nhưng cũng không thể không thừa nhận, cái nha đầu chết tiệt kia cười rộ lên thật sự rất đẹp mắt, cảm giác ấy gọi là gì nhỉ, đào chi yêu yêu, chúc chúc kỳ hoa, đại khái chính là loại cảm giác này.

(Đào chi yêu yêu,

Chúc chúc kỳ hoa

Nghĩa:

Đào tơ môn môn xinh tươi,

Hoa hồng đơm đặc dưới trời xuân trong – Tạ Quang Phát dịch.)

“Cái kia...” Tần Châu Ngọc lộ ra vẻ mặt ngượng ngùng khó nói, “Tôi đói bụng rồi.”

Đông Sinh lão đảo một cái thiếu chút nữa té ngã.

Lát sau, nàng lại tiếp tục bỏ thêm một câu: “Tôi vừa mới nhìn thấy con gà anh cầm trên tay, liền nghĩ ngay đến món gà giòn Ngân Xuyên nổi tiếng, anh

làm món đó ăn được không?”

Đông Sinh thật sự là không nói nên lời, nha đầu kia đã quên cha quên mẹ, quên luôn cả chính mình là ai, chỉ duy nhất là nàng không có quên ăn, mấy ngày nay luôn nói đến một số món ăn mà Đông Sinh cũng chưa nghe nói qua bao giờ.

Hắn cũng không phải là đầu bếp, làm sao mà biết món gà giò gì đó làm như thế nào.

Đông Sinh tức giận cầm nồi thịt gà đã hầm như mang đến, người vừa mới khóc khi nãy là Tần Châu Ngọc liền ngồi ngay vào bàn ăn rất ngon lành, nên nàng ấy không hề phát giác ra vẻ mặt đen sì nhăn nhó của Đông Sinh.

Bạn đang đọc truyện *Bố Y Thiên Kim* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Rung Động

Đại khái là đã tiếp nhận chuyện chính mình bị vứt bỏ là sự thật. Tần Châu Ngọc không hề như mấy ngày hôm trước ăn xong điềm tâm liền kích động chạy tới xem bồ cào, sau khi xem xong bồ cào thì lại ủ rũ chạy trở về nhà chờ đồ ăn.

Trái lại, nàng ấy lại đặc biệt hứng thú với việc bày trí sắp xếp lại đồ dùng trong nhà, lại còn bày ra bộ dáng nàng ấy là chủ nhân tương lai ở đây nữa chứ.

Đông Sinh mỗi khi trở về nhà nhìn thấy tình cảnh ấy, đều không tự chủ được rung mình vài cái.

Hắn có loại dự cảm, nữ nhân này sẽ tồn tại rất dài, rất dài... trong cuộc sống sau này của hắn.

Nhưng hắn vẫn còn chưa lấy vợ nữa mà, như thế nào lại có đứa con riêng trước a!

Dĩ nhiên, Tần Châu Ngọc hoàn toàn không có ý muốn xem mình là con riêng của Đông Sinh. Từ khi hắn nói sẽ không bỏ mặc nàng, nàng liền cho rằng mọi việc nàng làm đều là lẽ đương nhiên.

Quá một tháng sau đó, ngay cả Đông Sinh cũng triệt để hoàn toàn tin chắc mọi việc diễn ra là lẽ đương nhiên, nha đầu chết tiệt kia chính là trách nhiệm mà hắn phải gánh vác.

Giữa trưa hôm nay, Đông Sinh hết giờ dạy thì nghe thấy trong nhà của Tam thẩm ở kế bên vô cùng náo nhiệt không giống bình thường, còn chưa kịp vào nhà hỏi thăm chúc mừng, thì đã bị người kéo vào nhà trong.

”Tổng tiên sinh, Xuân Hoa nhà chúng ta hôm nay vừa trở về, lúc nãy vừa mới nhắc đến thầy, nói là có chút lễ vật muốn tặng Tổng tiên sinh.” Tam thẩm lời kéo Đông Sinh vừa cười vừa nói.

”Tổng tiên sinh,... Đã lâu không gặp.” Vừa mới bước vào phòng, đã thấy có một cô nương xinh đẹp đang đứng đối diện, hai gò má mang theo điểm đỏ ửng, giống như quả tráp vừa như e lệ nhìn hắn cười thân nhiên.

Đông Sinh suy nghĩ nửa ngày, mới nhớ ra nàng ấy là con gái của Tam thẩm tên là Thẩm Xuân Hoa. Hắn cùng với vị Thẩm cô nương chỉ mới gặp nhau có một lần, đó là vào ngày đầu tiên khi hắn đến nơi đây làm thầy dạy học, hai người dường như có nói chuyện với nhau vài câu. Bất quá ngày hôm sau, cô nương ấy đã đến đi đến ở nhà của đại ca và chị dâu ở tỉnh thành, đi từ đó đến nay đã được một tháng.

Đông Sinh nghĩ thông mọi việc, liền gật đầu đáp lại nàng: “Thẩm cô nương, đã lâu không gặp.”

Thẩm Xuân Hoa đến gần, cầm cái hộp trong tay đưa cho hắn: “Tiên sinh là người đọc sách, Xuân Hoa ở tỉnh thành thấy có rất nhiều bút tốt, liền mang về đây một cái để tặng tiên sinh.”

Đông Sinh tiếp nhận cái hộp kia, khi mở ra nhìn thấy vật bên trong, ánh mắt hắn không khỏi sáng lên, nhìn về phía Thẩm Xuân Hoa và nói: “Cái này quả thật là một cây bút tốt, thật sự là làm phiền Thẩm cô nương rồi, tổng cộng hết bao nhiêu tiền, tôi sẽ cho người mang đến trả cho cô.”

Thẩm Xuân Hoa dù sao cũng là một cô nương không ranh thế sự, vừa nghe Đông Sinh nói như vậy thì không biết phải trả lời như thế nào cho đúng, thư sinh mê đọc sách này đúng là không hiểu gì hết về tâm ý của các cô nương a. Lần đầu tiên khi nhìn thấy hắn, tâm tư của nàng đã rung động, đáng tiếc ngày hôm sau nàng phải đi tỉnh thành, hai người không duyên gặp nhau nên đã cách xa nhiều ngày như thế này.

Tam thẩm thấy thế, liền bước lên phía trước, nắm chặt tay Đông Sinh và nói: “Tiên sinh sao lại nói như thế chứ? Đây là lễ vật đặc biệt của con gái ta mang về tặng tiên sinh, Đã như thế thì làm sao có thể thu tiền của thầy được chứ!”

”Nhưng là...” Tuy rằng bút này thật sự rất tốt, nhưng là vô công bất thụ lộc, Đông Sinh thật sự nghĩ rằng không nên vô cớ nhận lễ vật của người khác, bản thân hắn lại không tiện từ chối, sợ làm phật ý tâm lòng của cô nương nhà người ta, huống chi Tam thẩm ngày thường cũng rất chiều cô đến hắn. Hai bên cứ nói qua lại như thế này làm cho bầu không khí trở nên căng thẳng thì thật là không hay lắm.

Thắm Xuân Hoa là một cô nương rất hiểu ý người khác, vừa mới khi nãy tuy có chút thất thố, nhưng lúc này đã khôi phục tâm tình ra vẻ thông dong, cười nói: “Xuân Hoa biết rằng tiên sinh viết chữ rất đẹp, kỳ thật là đã sớm nghĩ nhờ tiên sinh viết một bức tranh chữ để treo trong phòng, nhưng khi tiên sinh vừa tới đây thì Xuân Hoa lại phải đi tỉnh thành. Hôm nay vừa mới về đến đã vội nhờ tiên sinh viết chữ, thì thực là không phải phép, vì nghĩ như thế nên tiểu nữ mới mạo muội đem tặng tiên sinh hộp bút này, tránh cho tiên sinh nghĩ rằng Xuân Hoa quá đường đột.”

Nghe nàng ấy nói như vậy, Đông Sinh cũng liềm nhẹ nhàng thờ ra, gật đầu nói: “Được, hôm nay tôi sẽ viết chữ giúp Thắm cô nương.”

Thắm Xuân Hoa vui vẻ mỉm cười, làm như lơ đãng nói: “Xuân Hoa đọc sách không nhiều lắm, ấn tượng sâu nhất chỉ có mấy câu Kinh Thi 'Kiêm Gia Thương Thương, Bạch Lộ Vi Sương, Sở Vĩ Y Nhân, Tại Thủy Nhất Phương', mà tiểu nữ rất là thích, đành nhờ tiên sinh thay ta viết mấy câu này vậy.”

(Kiêm gia thương thương,

Bạch lộ vi sương,

Sở vĩ y nhân,

Tại thủy nhất phương.

Dịch nghĩa:

Lau lách xanh tươi và rậm rạp,

Móc làm sương phủ khắp mọi nơi.

Người mà đang nói hiện thời,

Ở vùng nước biếc cách vơi một phương. – Trích bài thơ Kiêm Gia - Tạ Quang Phát dịch)

Đông Sinh sừng sốt một chút, hình như cảm thấy có điều gì đó không thích hợp cho lắm, nhưng lại không nghĩ ra được là có chỗ nào không đúng, nên chỉ đành gật đầu đáp ứng mà thôi.

Cứ như vậy trì hoãn một lúc lâu. Khi Đông Sinh về đến nhà, thì cũng đã qua thời gian nấu cơm hàng ngày.

Quả nhiên, vừa về tới, Tần Châu Ngọc liền hung hăng hỏi tới: “Tại sao giờ này anh mới về ? Tôi sắp chết đói đến nơi rồi đây này, cứ tưởng là anh dạy học về trễ, nên tôi đi đến trường tìm, đến nơi lại chẳng thấy bóng dáng của anh đâu cả.”

Đông Sinh buông hộp bút trong tay, vén tay áo lên, vừa đi vào bếp vừa nói trả lời nàng: “Con gái của Tam thẩm từ tỉnh thành mới trở về, nên tôi bị kéo vào nhà thẩm ấy nói chuyện một chút .”

Tần Châu Ngọc thở phì phì đi theo sau hắn đến gần phòng bếp, tiếp tục oán giận lải nhải : “Nói chuyện thì nói chuyện, nhưng cũng không thể quên việc về nấu cơm cho tôi ăn chứ. Anh đừng quên sáng hôm nay tôi chỉ mới ăn có nửa bát cháo hoa mà thôi.”

”Là nửa bát cháo hoa và hai cái bánh bao, trong đó còn có một cái là của tôi nữa đó .”

”Tôi...” Tần Châu Ngọc chán nản nói , “Dù sao thì tôi cũng rất đói bụng.”

Đông Sinh lắc đầu, không muốn so đo với nàng, hắn chỉ nói: “ Cả ngày cô không có làm chuyện gì cả, tại sao lúc nào cũng kêu đói với tôi thế.”

Tần Châu Ngọc bị ghen lời không nói được, thật ra nàng ăn so với hắn dường như là đâu có hơn nhiều bao nhiêu đâu, nhưng không biết là vì sao lúc nào nàng cũng muốn ăn cơm cùng với hắn,... Có lẽ là bởi vì chỉ đến khi ăn cơm, thư sinh mặt trắng sẽ trở về nhà, nàng sẽ không thấy cảm thấy cô độc nữa .

Đương nhiên ý tưởng ấy lại dọa nàng một phen khiếp vía, nên nàng tuyệt đối sẽ không nói ra với thư sinh ngọc kia .

Nghe đi nghe lại vẫn không cam lòng nên Tần Châu Ngọc liền ngẩng đầu nói: “Có lẽ... Có lẽ là vì tôi còn nhỏ tuổi nên mới cần phải ăn nhiều thức ăn để mau lớn.”

Đông Sinh cười một tiếng, quay đầu, đưa mắt xem xét đánh giá Tần Châu Ngọc từ trên xuống dưới một lượt , sau đó thì rất là không khách khí liếc mắt một cái nói thẳng với nàng : “Đại muội tử à, tuy rằng tôi không biết cô năm nay đã bao nhiêu tuổi, nhìn xin cô hãy tự mình nhìn vào gương mà xem đi, bộ dáng này của cô hẳn là đã qua cái tuổi trẻ nhỏ hay đòi ăn lâu rồi.”

Dứt lời, lại thấp giọng hừ nói một câu: “Theo tôi nghĩ cô thật ra là do Trư Bát Giới đầu thai xuống phạm trần này á .”

”Anh...” Tần Châu Ngọc bị lời nói này chọc giận đến nỗi làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, liền nhảy cẫng lên phản bác nói , “Anh mới là Trư Bát Giới đầu thai đó, à không, anh mới chính là Trư Bát Giới.”

Nói xong, còn cảm thấy không đủ, hung hăng đánh hai cái thật mạnh xuống lưng của Đông Sinh, sau đó mới giận dữ chạy ra khỏi bếp.

Đồng Sinh bật cười lắc đầu, lấy tay sờ vào chỗ vừa bị nàng ấy đánh. Kỳ thật không đau chút nào, nhưng lại có một loại cảm giác không nói nên lời, cảm giác ấy lan ra khắp trên lưng hắn, thậm chí... lan tràn đến trong tim.

Hai người com nước xong xuôi, Đồng Sinh bảo Tần Châu Ngọc đi rửa chén, Tần Châu Ngọc nghe thế thì thật cao hứng, vừa vui vẻ hát vừa ôm vài cái chén, đĩa đi vào bếp.

Không biết là vì sao, Tần Châu Ngọc đối với việc trong nhà rất có hứng thú, rất nhiều lần đòi hắn cho nàng làm thử. Nhưng từ lần đầu tiên thiếu chút nữa thiêu trụi phòng bếp, Đồng Sinh kiên quyết cự tuyệt yêu cầu làm thử việc nhà kia của nàng. Về phần rửa chén, vốn là một việc nhẹ nhàng, đơn giản, nhưng khi hắn nhìn đến đôi bàn tay trắng nõn kia của nàng liền có cảm giác không đành lòng, cảm thấy bản thân bắt nàng đi làm cái việc rửa chén ấy thật có chút tàn nhẫn.

Suy nghĩ là như thế, nhưng lí do Đồng Sinh nói với Tần Châu Ngọc khi không cho nàng ấy rửa chén là: vì sợ nàng làm vỡ hết số lượng chén, đĩa vốn đã không nhiều trong nhà hắn. Nghe Đồng Sinh nói thế, Tần Châu Ngọc tất nhiên là vô cùng giận dữ trừng mắt liếc hắn.

Hôm nay, Đồng Sinh để Tần Châu Ngọc rửa chén là vì đã lỡ hứa viết chữ cho Thẩm Xuân Hoa, nên hắn muốn làm cho xong càng nhanh càng tốt.

Tần Châu Ngọc rửa bát xong, tâm tình vui vẻ đi ra ngoài, Đồng Sinh vẫn đang mài mực, liếc mắt nhìn nàng một cái, đã thấy nàng vui vẻ giơ hai tay, ngửa đầu nói: “Tôi không có làm bể cái chén nào đâu nha, còn rửa rất là sạch sẽ nhé, giường chiếu cũng xếp rất gọn gàng, ngay ngắn. Xem sau này anh còn dám coi thường tôi nữa hay không, hử!”

Đồng Sinh yên lặng xem thường nói: “Vậy sau này việc rửa chén trong nhà tôi giao lại cho cô đấy, hài lòng chưa?”

Tần Châu Ngọc đắc ý gật đầu: “Không chỉ là rửa chén, tôi còn muốn nấu com nữa.” Dừng một chút, giống nhau nhớ tới cái gì liền nói, “Tuy rằng tôi đã quên cách nấu com là làm như thế nào, bất quá tôi vốn thông minh như vậy, nếu anh chỉ cách làm như thế nào, tôi sẽ nhanh chóng biết cách nấu com mà thôi.”

Đồng Sinh không biết nên nói như thế nào với nàng nữa, cảm thấy đắc ý khi được giao làm việc nhà, chỉ sợ cũng chỉ có mình nàng ấy. Hắn lặng lẽ liếc mắt nhìn thấy vẻ mặt đắc ý kia của nàng, thật là khờ mà... Ngây ngốc nhưng lại có chút đáng yêu.

Đối với Tần Châu Ngọc mà nói, có thể làm được việc gì đó làm cho tâm tình của nàng cảm thấy rất tốt, giúp nàng cảm thấy bản thân không phải là người vô dụng, vì thế càng đương nhiên có đủ tư cách ở lại bên cạnh thư sinh mặt trắng.

Bạn đang đọc truyện *Bố Y Thiên Kim* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Ghen Tuông

Đắc ý một lát, Tần Châu Ngọc mới phát hiện là Đồng Sinh đang mài mực, nên liền vội chạy đến xung phong nhận việc giúp hắn.

Đồng Sinh nhìn nàng hơi lo lắng, nhưng khi nhìn thấy bộ dáng hứng trí dạt dào trên khuôn mặt nhỏ nhắn ấy, hắn lại không đành lòng từ chối ý tốt của nàng, liền gật gật đầu, đem nghiên mực giao cho nàng, sau đó thì lấy giấy viết ra chuẩn bị viết chữ.

Tần Châu Ngọc nhìn bộ dáng chuyên tâm của hắn liền hỏi: “Thư ngọc, sao anh lại đột nhiên muốn viết chữ vậy?”

Tần Châu Ngọc lúc tức giận luôn đặc biệt gọi hắn là thư sinh mặt trắng, bình thường khi tâm tình của nàng ấy vui vẻ thì liền xưng hô với hắn có chút nhân tính hơn——tuy rằng cách gọi này cũng thật là khó nghe.

Cũng may Đồng Sinh cũng lười so đo với nàng, liền tùy ý nàng ấy muốn gọi gì thì gọi.

Đồng Sinh đùa nghịch trang giấy một cách lơ đãng, rồi thuận miệng trả lời nàng: “Con gái của Tam thẩm ở trên tỉnh thành về có tặng cho tôi một cây bút tốt, nên tôi mới viết một vài chữ để cảm ơn nàng ta.”

Tần Châu Ngọc nghe hắn nói xong, liếc mắt cười ha ha nói: “Tôi còn tưởng rằng ở nơi này ngoại trừ thư sinh ngọc như anh ra, còn lại chỉ là những người buôn bán nhỏ, phở phờ tục tũn, thật không ngờ lại còn có người khác học đòi làm văn nhân tao nhã.”

Đồng Sinh không thích giọng điệu xem thường người khác ấy của nàng, nhưng lại nghe ra được tâm tình buồn bực của nàng ấy, nên vội nghĩ tốt hơn là không nên trách cứ nàng vào lúc này.

Khi hắn thoáng quay đầu, nhìn thấy bộ dáng cẩn thận mài mực của Tần Châu Ngọc. Trong lòng không biết vì sao, bỗng nhiên có suy nghĩ thật là tốt khi có được giai nhân làm bạn, rất có cảm giác hồng tự thiên hương (hồng tự thiên hương: thư sinh học tập mà có thiếu nữ bồi học thì còn gì bằng, càng thêm thi vị, càng thêm điểm phúc - @CCD – TTV)

Rùng mình một cái, Đông Sinh vội lắc đầu làm cho chính mình trở về thực tại, nàng ấy làm sao có thể là giai nhân, nàng ấy cơ bản chính là tai hoạ của đời hân.

Mực đã mài xong, Đông Sinh liền lấy cây bút mới ra. Cầm trong tay quả nhiên có cảm giác không giống lúc trước, hân liền chấm mực, bắt đầu múa bút, từng bước từng bước tiêu sái hạ xuống những nét chữ nhẹ nhàng tuấn đạt trên giấy Tuyên Thành.

Tần Châu Ngọc đứng ở một bên yên lặng nhìn những đường nét kia chậm rãi thành hình. Nàng biết được chữ này, không biết vì sao, trong đầu bỗng nhiên có chút không minh bạch, sau đó một lát, một chút ý niệm mơ hồ bất chợt hình thành trong đầu nàng.

“Này!” Khi Đông Sinh viết xong, liền thật cẩn thận thổi nét mực cho khô, Tần Châu Ngọc khó chịu mở miệng, ngữ khí có phần do dự, “Anh... Vì sao lại muốn viết những chữ này?”

Đông Sinh liếc mắt nhìn nàng một cái, hơi thắc mắc hỏi: “Cô làm sao vậy?”

Tần Châu Ngọc nhếch miệng, không trả lời chỉ tiếp tục hỏi: “Anh viết những chữ này là để tặng cho con gái của Tam thẩm?”

Đông Sinh gật gật đầu.

“Vậy anh có hiểu ý tứ trong những chữ ấy có nghĩa là gì hay không?”

Đông Sinh bất mãn nhìn nàng liếc mắt một cái, rồi lại gật đầu: “Đương nhiên là biết, tốt xấu gì tôi cũng là người đã thi đậu tú tài.”

“Biết vậy sao anh còn viết?”

Đông Sinh không hiểu vì sao nàng lại hỏi hân như thế: “Vì sao không thể viết? .Người ta nhờ tôi viết chữ này, chẳng lẽ tôi lại đi viết chữ khác.”

Tần Châu Ngọc hơi sững sốt nói: “Anh nói là con gái của Tam thẩm nhờ anh viết những chữ này?”

“Phải.” Đông Sinh một bên nhìn chữ, một bên trả lời nàng, “Con gái của Tam thẩm nói cô ấy thích những chữ này, nên nhờ tôi viết dùm. Vì thế làm sao tôi có thể từ chối lời nhờ vả ấy cho được.”

“Thì ra là như vậy à!” Tần Châu Ngọc không tự chủ thở phào nhẹ nhõm.

Chẳng qua là lời còn chưa có nói xong, bỗng nhiên bên ngoài lại truyền đến tiếng gõ cửa. Đông Sinh ra mở cửa. Vừa đứng lúc nhìn thấy con gái của tam thẩm - Thẩm Xuân Hoa.

Thẩm Xuân Hoa đang bụng một cái mâm nhỏ, tươi cười thân thiện đứng ở trước cửa ra vào nói: “Mẹ tiểu nữ có làm bánh trôi, nên bảo ta mang đến cho tiên sinh một chén.”

Đông Sinh vội mời nàng ta vào nhà: “Thật sự là làm phiền Tam thẩm rồi.”

“Chỉ là tiện tay làm thêm vài cái mà thôi, không có phiền toái chi hết.” Thẩm Xuân Hoa vào phòng, khi nhìn thấy Tần Châu Ngọc đang đứng ở cạnh bàn thì có chút sững sốt. Nàng nhìn về phía Đông Sinh nói, “Vị cô nương này chính là người được tiên sinh cứu trở về, tiên sinh thật sự là người có tấm lòng nhân hậu.”

Đông Sinh thấy thế, cười cười, vẫy tay về phía Tần Châu Ngọc bảo: “Tiểu Hoa, đây là con gái của Tam thẩm.”

Tần Châu Ngọc không nói lời nào, ngược lại còn quay đầu bỏ đi, hừ lên một tiếng.

Đông Sinh thấy thái độ của Tần Châu Ngọc như thế thì có chút xấu hổ, không ngờ Thẩm Xuân Hoa lại nhếch miệng cười, tiến lại gần Đông Sinh nghiêng đầu về phía tai hân nhẹ giọng nói khẽ: “Tiên sinh không cần để ý, tôi đã được nghe mẹ kể qua về chuyện của tiên sinh, thật sự là đã làm khó cho tiên sinh rồi.”

Nhìn thấy bộ dáng thân mật của hai người, Tần Châu Ngọc cảm thấy vô cùng chướng mắt, khó coi. Nàng hừ một tiếng, rồi vội chạy vào phòng ngủ.

Đông Sinh cảm thấy bứt lung tung, nhưng trong lòng lại hơi khó chịu. Tuy rằng biết nhân duyên của Tần Châu Ngọc ở nơi này không được tốt lắm, nhưng khi nghe được người khác ở trước mặt hân mang theo thái độ đùa cợt khi nói về nàng như vậy, hân cảm thấy có chút mất hứng. Điều ấy làm cho ấn tượng tốt của hân đối với Thẩm Xuân Hoa đã nhanh chóng giảm đi vài phần.

Bất quá Đông Sinh vẫn không thể hiện thái độ ấy ra, hân chỉ thân thiện cười, rồi giả vờ như là chợt nhớ tới cái gì đó liền nói: “Đúng rồi, chữ mà Thẩm cô nương nhờ viết, tôi đã viết xong rồi, cô nhìn thử xem có hài lòng hay không?”

Dứt lời, Đông Sinh vội để bánh trôi trong tay xuống, rồi đi đến trước bàn, đem chữ vừa viết xong đến trước mặt Thẩm Xuân Hoa.

Thẩm Xuân Hoa khoa trương hô lên một tiếng, ra vẻ đáng yêu cảm thán: “Chữ của Tiên sinh quả thật rất đẹp, mềm mại thanh thoát nhưng vẫn có lực, chỉ sợ là đương kim trạng Nguyên còn phải kém tiên sinh vài phần.”

Rất là ... khoa trương a! Đông Sinh yên lặng lau mồ hôi: “Thẩm cô nương đã quá khen tại hạ rồi.”

”Không phải là quá khen đâu ạ, rõ ràng chính là danh phù kỳ thực *.” Thảm Xuân Hoa giống như là rất yêu thích không rời mắt khỏi tranh chữ trên tay, tiếp tục khen tấm tắc, “Một cây bút đôi lấy một bức tranh chữ của tiên sinh, Xuân Hoa thật sự rất có lời.”

(* Danh phù kỳ thực: Tương đương với “Danh phó kì thực”, có nghĩa là danh tiếng hoặc tiếng tăm xứng với thực tế, đúng với lời người ta nói – dieptuvi ’ blog)

Đồng Sinh bị lời khen ngợi kia làm cho có chút xấu hổ, đành phải cùng nàng thay đổi chủ đề nói chuyện, “Thảm cô nương để ý chữ của Tống mỗ, Tống mỗ quả thật rất lấy làm vinh hạnh. Thế gian này khó nhất là tìm được người tri âm..”

Lời nói của Đồng Sinh vẫn chưa dứt. Cửa phòng ngủ phía sau bỗng nhiên bị mở ra, Tần Châu Ngọc hai hàng lông mày dựng thẳng lên, hung hãn giận dữ nói : “Tôi đang muốn ngủ trưa !”

Nói xong, liền đóng mạnh cửa lại một cái “ ầm”.

Đồng Sinh và Thảm Xuân Hoa đối mặt nhìn nhau, cả hai đều có chút xấu hổ.

Một lát sau Đồng Sinh mới lấy lại tinh thần ngượng ngùng cười nói: “Thật ngại quá , Thảm cô nương.”

Còn chưa nói hết lời, Thảm Xuân Hoa đã làm ra vẻ hiểu ý mỉm cười nói lời tạm biệt: “Vây Xuân Hoa xin phép được cáo từ .”

Chờ Thảm Xuân Hoa rời đi, Đồng Sinh nghiêng răng nghiêng lợi, đi nhanh đến trước cửa phòng của Tần Châu Ngọc gõ mạnh: “Tiểu Hoa, Cô mở cửa ra cho tôi!”

”Tôi đang ngủ.”

”Cô ... Cô mau mở cửa ra! ?”

”Tôi không mở !”

”Cô có tin là tôi sẽ đá vỡ cái cửa này không ?”

”Không tin!”

Đồng Sinh vừa nhắc chân lên, ngẫm nghĩ hồi lâu rồi lại đem chân để xuống , hần dù sao cũng là một thư sinh đọc sách, sao lại có thể tùy tiện làm ra loại chuyện này được chứ.

Bạn đang đọc truyện *Bố Y Thiên Kim* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Cô Nương Phá Sản

Tần Châu Ngọc và Thảm Xuân Hoa đều không thích đối phương .

Từ sau lần gặp đó hai nữ nhân đã bắt đầu ngầm chiến tranh với nhau, sau khi Thảm Xuân Hoa về nhà, Tần Châu Ngọc đã biết con gái của tam thảm tên là Thảm Xuân Hoa.

Trở lại với buổi sáng hôm nay, Đồng Sinh thì đi đến học đường, Tần Châu Ngọc sau khi ăn uống no đủ, không có việc làm nên ra khỏi nhà đi tản bộ.

Vừa đi ra được vài bước, lại gặp một vài người láng giềng đang ngồi tụ tập với nhau buôn chuyện.

Tuy rằng hoàn toàn không có trí nhớ, nhưng cảm giác sống trong an nhàn sung sướng vẫn còn tồn tại trong tâm tưởng của Tần Châu Ngọc. Nên hiện tại, đối với loại tám chuyện ở giữa nơi đường phố đông đúc của các bà cô này làm cho nàng cảm thấy thật chướng mắt , khó chịu.

Nhưng bỗng nhiên nghe thấy một vài người trong nhóm nói đến hai từ “Xuân Hoa” làm cho Tần Châu Ngọc dừng bước đi. Nàng có chút nghi hoặc nhìn về phía đó thì thấy có một người đang đứng ở giữa đám đông , nhìn kỹ thì nhận ra người đó là con gái của tam thảm. Không biết là đám người kia đang nói đến gì mà nàng ấy cười đến run cả người .

Điều mà làm cho Tần Châu Ngọc cảm thấy như sấm nổ bên tai là : Hôm qua nghe thư sinh mặt trắng gọi nàng ấy là Thảm cô nương, vậy thì con gái của tam thảm có tên là Thảm Xuân Hoa rồi. Thảm Xuân Hoa, đó không phải là cái tên mà Đồng Sinh đã nói với nàng là cô nương xinh đẹp nhất ở đây sao!

Tần Châu Ngọc cảm thấy phát hiện này làm cho trong lòng nàng thật khó chịu. Sau khi đi đến kết luận ấy , chưa kịp nghĩ gì thì đã theo bản năng đi nhanh đến chỗ đang tám chuyện kia.

Đám người tam cô lục bà kia quay lại nhìn thấy Tần Châu Ngọc thì có chút kinh ngạc, tiếp theo là bày ra bộ dạng chán ghét, xem nàng là người vô hình, sau đó thì lại tiếp tục nói chuyện say sưa với Thẩm Xuân Hoa.

”Xuân Hoa à, Cô nhìn lại mình đi, mới đi tỉnh thành có một tháng mà mặt mũi đã trở nên xinh đẹp như thế này, tỉnh thành đúng nơi dừng để cho người ta dưỡng nhan mà.”

”Xuân Hoa à, Quần áo cháu mặc trên người thực là quý phái, cháu xem này nhìn cháu còn đẹp hơn nhiều so với mấy vị tiểu thư ở kinh thành kia.”

”Đúng vậy đúng vậy! Tóc cũng đẹp nữa này, là kiểu tóc mới cháu học được ở tỉnh thành phải không ?.”

” Cái trâm cài trên đầu kia là bạc thật phải không?”

...

Thẩm Xuân Hoa nghe được nhiều lời khen ngợi, làm cho nụ cười trên mặt càng thêm sáng lạn. Đứng ở bên ngoài Tần Châu Ngọc vẫn đang nhìn chăm chăm vào nàng ta, sắc mặt còn đen hơn so với than. Qua một lúc lâu rốt cục bất thành linh quát lên một: “Có gì mà đặc biệt hơn người chứ !”

Nói xong hừ mũi một tiếng, rồi quay đầu xoay người tránh ra.

Mọi người bao gồm cả Thẩm Xuân Hoa đều bị phản ứng ấy của Tần Châu Ngọc làm cho sững sờ, nhìn xem bóng dáng nàng rời đi, im lặng hồi lâu rồi mới mới có người vỗ tay một cái xem như không có chuyện gì mà tiếp tục tán gẫu.

Tần Châu Ngọc hăm hừ chạy về nhà , bỗng nhiên nhớ tới ngày hôm trước thư sinh mặt trắng vừa mới lấy tiền tiêu vặt hàng tháng ra xem , hình như là sau đó đã tiện tay đặt ở bên dưới ngăn kéo của cái bàn kia.

Chân chừ một lúc rồi lại ba bước đi một bước dừng, Tần Châu Ngọc tiến đến nơi để tiền, mở ra ngăn kéo liền thấy được quả nhiên là có hơn năm lượng bạc đặt ở bên trong.

Tần Châu Ngọc cầm lấy số bạc này, khoe miệng nhếch lên, vui vẻ chạy ra ngoài.

Không phải chỉ là quần áo đẹp, trâm cài đầu đẹp mắt thôi sao? Điều là do thư sinh mặt trắng kia hết, hẳn tự mình chọn mua cho nàng quần áo vừa thô lại vừa xấu, nàng muốn được mặc quần áo do chính mình tuyển chọn , khẳng định là so với Thẩm Xuân Hoa gì đấy đẹp hơn gấp mười lần, không, phải là một trăm lần mới đúng.

Nghĩ như vậy, Tần Châu Ngọc liền bắt đầu tiêu xài số tiền mồ hôi nước mắt mà Đông Sinh đã vất vả kiếm được trong một tháng. Khi đi trên phố thấy cửa hàng quần áo, tiệm bán trang sức, tiệm bán sơn phấn nào thấy vừa mắt nàng ấy cũng đều ghé vào mua. Năm lượng bạc trong tay cũng vì thế mà bị tiêu hết trong vòng một canh giờ.

Thật ra ở tại địa phương xa xôi hẻo lánh này, làm sao mà có nhiều loại hàng hoá tốt cho Tần Châu Ngọc chọn lựa. Quần áo, trâm cài tóc nơi đây cũng chỉ có những loại bình thường, nên lí ra sẽ không thể nào mà dùng đến nhiều bạc như thế. Chỉ trách là do nhân duyên của Tần Châu Ngọc ở tại nơi này hơn một tháng qua thật sự quá kém, mấy chủ cửa hàng khi biết người mua là nàng thì có tình nói giá đắt hơn vài lần. Tuy rằng Tần Châu Ngọc bị mất trí nhớ, nhưng bản tính đại tiểu thư và thói quen mua sắm phung phí đã muốn ăn sâu vào trong xương tủy của nàng ta. Hiện tại lại không hề lo lắng đến chuyện cơm áo gạo tiền nên không hề biết gì về giá cả của mọi thứ định mua. Người ta nói với nàng giá bao nhiêu, nàng cũng đều gật đầu đồng ý rồi lấy tiền ra trả sau đó thì liền ngang tiêu sái đi nhanh ra ngoài.

Ôm một đồng đồ này nọ về nhà, Đông Sinh vẫn còn chưa dạy học xong. Tần Châu Ngọc liền chạy nhanh thay quần áo, búi lại tóc, rồi còn nhìn vào gương vẽ chút son. Tuy hứng đùa nghịch một phen, nàng cảm thấy cực kỳ vừa lòng.

Đợi đến giữa trưa khi Đông Sinh mang theo đồ ăn trở về, từ xa đã nhìn thấy Tần Châu Ngọc đang đứng tựa vào cạnh cửa, cười cười nhìn hẳn không rõ là có ý tứ gì. Hắn liếc mắt nhìn nàng một cái, không biết là vì sao, hẳn có một chút dự cảm không lành, ngay cả da đầu cũng có chút run lên, Nghĩ một lúc cũng không tìm ra nguyên nhân, nên hẳn cũng chỉ có thể tiếp tục thẳng bước mà đi.

Tần Châu Ngọc nhìn thấy Đông Sinh đi qua cửa vào nhà mà không có ý định dừng lại, nàng liền lập tức chạy nhanh vào trong, vội vàng đuổi kịp để giữ hắn đứng lại: “Này , thư ngọc, tôi có lời muốn hỏi anh.”

Đông Sinh dừng lại cước bộ, ngược mắt nhìn nàng: “Nói đi !”

Tần Châu Ngọc hé miệng, có chút ngượng ngùng, ấp úng hỏi: “Anh đã nói, cô nương xinh đẹp nhất ở đây là ... Thẩm Xuân Hoa đúng không ?”

Đông Sinh không biết tại sao nàng ấy lại đột nhiên hỏi đến vấn đề này, nhưng hắn vẫn thành thật gật đầu trả lời: “Láng giềng ở đây đều là nói như vậy hết , nên đương nhiên đúng là như thế.”

Tần Châu Ngọc hừ một tiếng, sau một lát lại hỏi: “Vậy còn anh ? Anh cảm thấy như thế nào?”

Đông Sinh ngẫm nghĩ nói : “Khắp thôn nơi này đúng thật là có vài cô nương trẻ tuổi, Con gái của bác đồ tể hình như là nặng khoảng hai trăm cân (1 cân = ½ kg), Trương cô nương bán sơn thì mắt có chút bị lệch, tỷ muội Lý gia ở đầu đường kia thì một người mặt tàn nhang, người kia thì mặt rỗ, ngoài ra còn một vài cô nương khác nữa nhưng tất cả họ đều còn nhỏ tuổi nên tôi cũng không thể hình dung được các cô nương ấy sẽ như thế nào khi lớn lên .

Chiếu theo như vậy thì đúng là con gái của Tam thẩm là cô nương dễ nhìn nhất ở nơi này rồi.”

Tần Châu Ngọc nghe hắn nói với giọng điệu nghiêm túc như vậy làm cho nàng có chút cao hứng nhưng lại có vài phần ảm ức , cao hứng là vì Thẩm Xuân Hoa kia trong mắt của Đông Sinh cũng chỉ là một người bình thường như bao người khác , có cái gì mà nàng ấy lên mặt với nàng chứ. Còn ảm ức là vì, hiện tại nàng đang đứng sò sò ở trước mặt hắn như thế này, vậy mà hắn lại còn nói Thẩm Xuân Hoa là cô nương đẹp nhất. Chẳng lẽ mắt của hắn đã bị mù rồi sao?

Nghĩ rồi lại nghĩ, nàng thật thực khó chịu khề cần môi, ở Đông Sinh đối diện mặt đứng định, lại tả hữu hoảng đầu nói: “Anh thật sự nghĩ rằng Thẩm Xuân Hoa là cô gái đẹp nhất ở đây ?”

Đông Sinh không rõ nàng vì sao muốn thu cái như vậy nhằm chán vấn đề hỏi hắn, bất quá vẫn là phối hợp suy nghĩ nghĩ, sau đó dường như là nhớ điều gì , hai mắt hắn sáng lên nhìn chăm chăm vào mặt nàng, tựa hồ là có chút rối rắm, sau đó thì gương mặt hắn bỗng dưng thay đổi nhanh chóng trở nên đỏ bừng.

Tần Châu Ngọc nghĩ đến hắn xem ra bản thân biến hóa, muốn nói ra tiếng lòng bản thân, trong lòng dấy ý thân nhiên dâng lên. Không ngờ Đông Sinh lại bỗng nhiên đỏ mặt ấp úng mở miệng: “Kỳ thật tôi cảm thấy con dâu nhà Lý thúc của tiệm quan tài nhìn rất là rất là tốt, khi vừa tới nơi đây tôi còn tưởng rằng nàng là tiểu cô nương chưa lấy chồng, sau này mới biết được, cô nương ấy đã là mẹ của hai đứa con nhỏ.”

Đông Sinh không có nói dối, khi vừa tới nơi này, khi lần đầu tiên gặp mẹ của đứa nhỏ kia, hắn thật sự có chút cảm giác xuất thủy phù sung * (hoa sen mới nở), nhưng cũng chưa đến mức không biết xấu hổ mà nhìn chăm chăm cô nương nhà người ta, sợ rằng mọi người sẽ nghĩ người thầy dạy học như hắn là kẻ vô lại. Sau khi biết được nàng ấy đã là mẹ của hai đứa nhỏ, hắn mới thật sự thờ phào nhẹ nhõm.

Tần Châu Ngọc không có nghe được câu trả lời mà nàng muốn nghe, lại thấy hắn chuyển đề tài nói đến chuyện nhà của tiệm bán quan tài, tức giận đến mức giậm chân bứt tóc. Nàng nghe rằng trọn mắt đem mặt mình đến gần trước mặt Đông Sinh, nghiêng răng nghiêng lợi, nói chậm rãi từng chữ một: “Thư sinh mặt trắng, anh hãy mở to mắt mà nhìn cho rõ đi, xem hôm nay nhìn tôi có cái gì khác so với thường ngày hay không ?”

Đông Sinh nghe thế mới đem sự chú ý đặt ở trên người nàng, hắn đưa mắt đánh giá nàng từ trên xuống dưới một lượt, rồi bỗng nhiên mở to hai mắt, trực giác nói cho hắn biết có chuyện không tốt đã xảy ra, sau đó liền ba chân bốn cẳng chạy nhanh đến trước bàn, mở ra ngăn kéo.

Quả nhiên, bên trong trống rỗng, bạc của hắn để đã không cánh mà bay.

Trong đầu Đông Sinh oanh lên một tiếng, thiếu chút nữa ngất xỉu. Thật vất vả mới áp chế lửa giận trong lòng, thò ra hít vào một hơi, chậm rãi đi đến trước mặt Tần Châu Ngọc, đưa tay ra nói: “Số bạc còn lại đâu?”

Tần Châu Ngọc không rõ cho nên hỏi lại: “Cái gì?”

Đông Sinh hít thở hỏi lại một lần nữa : “Sau khi mua xong mớ quần áo, trang sức này nợ lung tung , vậy số bạc còn lại đâu ?”

Tần Châu Ngọc chỉ nghe được nửa câu đầu, liền cá giận nói: “Cái gì mà quần áo, trang sức này nợ lung tung ? Tôi đây là dụng tâm chọn lựa mà mua đấy .”

Đông Sinh không muốn nói nhiều cùng nàng, chỉ tiếp tục hỏi: “Đem số bạc còn lại đưa cho tôi, cô muốn dùng tiền, tôi cho cô một chút tiêu vật là được chứ gì .”

Tần Châu Ngọc ngẩn người, nói: “Không còn dư , đều xài hết rồi.”

Đông Sinh trầm mặc nhìn xem biểu tình của nàng, xác định nàng không có nói sai, hắn tức giận đến nỗi thiếu chút nữa không thở được. Hắn đưa tay chỉ vào mặt nàng, vừa thở gấp vừa nói: “Cô đó nha, một tháng tiền tiêu vật của cái nhà này đều bị cô xài hết rồi, tháng này cô cứ chờ mỗi ngày đều phải ở nhà ăn cháo đi.”

Đông Sinh vốn dự định mắng Tần Châu Ngọc thêm một chút nữa, nhưng khi nghĩ đến nàng bị lảng giềng lừa như thế mà cũng không biết, nên những lời định nói đều không thể thốt ra. Nếu nói cho nàng ấy biết , nàng bị người ta lừa, sợ là nàng sẽ làm náo động khắp phố làm cho gà chó đều không yên.

Lảng giềng ở nơi thôn quê vẫn là nên sống hòa thuận với nhau thì mới tốt.

May mắn... là số tiền mà mẹ hắn cho vẫn còn , bằng không chỉ sợ là không phải ăn cháo, mà là uống gió Tây Bắc mà sống .

Tần Châu Ngọc nhìn thấy sắc mặt trắng bệch của Đông Sinh, lại thấy được bộ dáng tức giận dọa người kia của hắn, rốt cục thì nàng ta cũng biết là chính mình đã gây ra tai họa . Lúc này, cũng bất chấp ý muốn được nghe lời khen tặng rằng “nàng rất xinh đẹp” từ miệng của Đông Sinh, Tần Châu Ngọc rất thức thời, mặt mày xám xịt , lui trở về phòng.

Bạn đang đọc truyện *Bố Y Thiên Kim* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Ngày Ngày Ăn Chay

Đông Sinh nói được thì làm được, một ngày ba bữa đều vo gạo nấu cháo hoa để cho hấn và Tần Châu Ngọc ăn.

Tần Châu Ngọc bởi vì biết chính mình đã làm sai chuyện, lần đầu tiên biết đến cảm giác lo lắng, bồn chồn mà chính nàng cũng không biết vì sao lại phát sinh ra cảm giác ấy.

Ăn liền hai ngày đều toàn là cháo, hai mắt của nàng đã trở nên mờ màng không có sinh khí, mỗi lần cùng ăn cơm với Đông Sinh, nàng ấy luôn dùng ánh mắt u oán phóng thích nhìn về phía hấn. Nhưng không ngờ, Đông Sinh lúc này đã hoàn toàn phát huy triệt để tư thể thông dong, bình tĩnh của người đọc sách, rồi làm ra dáng vẻ không cho chuyện gì xảy ra, chậm rãi dùng cơm, giống như là việc ăn cháo mỗi ngày cũng không ảnh hưởng gì nhiều đến hấn.

Tần Châu Ngọc quả thực hoài nghi hấn có phải là hòa thượng đầu thai hay không, hoà thượng người ta cũng chưa chắc có thể chịu đựng sống sót qua ngày bằng hai bữa cháo hoa như hấn.

Bất quá, mỗi khi Đông Sinh bắt gặp cái nhìn trừng trừng như muốn ăn tươi nuốt sống hấn của Tần Châu Ngọc, hấn đều làm ra bộ dáng lặng lẽ thờ dài, sau đó thì lại rầu rĩ, lầm bầm nói: “Năm lượng bạc của tôi, từng ấy tiền có thể mua được biết bao nhiêu là thịt, còn hai mươi mấy ngày nữa mới có tiền lương của tháng sau. Lúc này, trong nhà gạo cũng sắp hết rồi, chỉ sợ qua thêm vài ngày nữa tôi phải sang nhà Tam thẩm mượn một chút ít gạo.”

Kỳ thật Đông Sinh cũng chịu không nổi mỗi ngày uống cháo loãng cảm hơi, tuy rằng mỗi ngày không có thịt ăn cũng không sao, nhưng dù sao vẫn phải có vài món rau xào thay đổi khẩu vị, hấn cũng đâu phải là người tu hành. Bất quá vì muốn cảnh cáo Tần Châu Ngọc, hấn phải cố gắng kiên trì vài ngày.

Cứ như vậy liên tục đến ngày thứ ba, sau khi hết giờ dạy giữa trưa, bụng Đông Sinh đã đói đến nổi kêu lên ừng ực. Đi ra khỏi học đường, hấn vội trộm xem xét phương hướng nhìn về phía trong nhà, không thấy bóng dáng Tần Châu Ngọc, hấn vội chạy nhanh đi đến tiệm bán bánh bao trên đường mua liền hai cái bánh bao thịt, hấn vội vã nhét qua loa vào miệng, nhai bánh một cách vội vàng rồi nuốt xuống bụng. Sau khi ăn xong, lại nhanh chóng lau nhanh vài cái xung quanh miệng rồi mới đi trở về nhà.

Đông Sinh biết rằng trong hai ngày vừa qua, Tần Châu Ngọc đều lặng lẽ lục lọi tìm tòi trong ngăn tủ đựng tiền của hấn, nàng ấy muốn tìm xem hấn còn giấu bạc ở nơi nào hay không. Bất quá đã trải qua một lần kinh nghiệm xương máu, hấn cũng không thể để cho cái người đàn bà phá sản kia đem tất cả gia sản của hấn mà tiêu xài hết, nên đương nhiên toàn bộ bạc đều lúc nào cũng được giấu ở trên người. Nha đầu chết tiệt kia phỏng chừng thực sự nghĩ rằng hấn đến nửa phần tiền đều không có, cho nên mới không dám yêu cầu ăn cái này ăn cái kia.

Về giữa nhà, quả nhiên, Tần Châu Ngọc giống như quỷ chết đói ngồi phịch ở trên ghế, chờ đồ ăn của nàng. Theo Đông Sinh biết, bởi vì phải ăn cháo trong hai ngày qua nên làm cho toàn thân trên dưới khắp người nàng ấy đều không có khí lực. Hấn cũng không thấy nàng ấy rời khỏi nhà, hai mắt không có chút sinh khí mà ngồi giữa nhà nhìn qua ngó lại.

Vừa thấy Đông Sinh trở về, Tần Châu Ngọc thật vất vả mới lấy lại sức lực mà chạy đến trước mặt níu lấy hấn để nói: “Tôi sắp chết đói rồi, anh mau nhanh đi nhóm lửa để nấu cơm cho tôi ăn đi!”

Chính là vừa mới nói xong bỗng nhiên cảm thấy có điểm không thích hợp, nàng ấy chau mày, dựa sát vào Đông Sinh, đưa mũi ra hít hơi vài cái rồi bỗng nhiên nói: “Anh vừa mới ăn bánh bao thịt?”

Đông Sinh ngăn ra, thâm nghĩ mũi của nàng ấy tinh hơn cả mũi của cầu tử, tuy nhiên hấn cũng thực bình tĩnh phủ nhận: “Cô thêm ăn thịt đến loạn trí rồi à? Tiền công một tháng làm việc của tôi đều bị cô xài hết rồi, tôi làm gì còn có tiền mà mua bánh bao để ăn.”

Tần Châu Ngọc nhú mi hé miệng, chậm rãi thối lui, rồi lại nhìn hấn với dáng vẻ hoài nghi.

Đông Sinh nghĩ rằng nàng đã tin tưởng lí do thoái thác của hấn thì thờ phào nhẹ nhõm. Không ngờ, Tần Châu Ngọc đem mặt của nàng đến gần mặt hấn, còn chỉnh lại vị trí để mặt của nàng dán sát vào mặt hấn, sau đó thì dùng cái mũi trên khuôn mặt ấy đến gần miệng hấn để đánh hơi.

Đông Sinh bất ngờ không kịp phòng bị, nên vẫn đứng yên không nhúc nhích mà nhìn khuôn mặt đang kề gần trước mặt, đôi mắt kia đang khẽ chớp nhìn vào mặt hấn, hai hàng long mi cong vút cũng hiện lên rõ ràng, dưới hàng long mi là một đôi mắt sáng long lanh. Nhìn xuống chút nữa là một đôi môi hồng nhạt, nhẹ nhàng hé mở.

Trong phút chốc Đông Sinh cảm thấy khắp người hấn có một cỗ nhiệt khí đang từ từ xông lên. Hấn không dám nhìn thẳng vào mặt của Tần Châu Ngọc, nên đành đem tầm mắt dời xuống phía dưới. Không ngờ, nhìn xuống chút nữa liền nhìn thấy một khối phật phòng phía dưới cổ của nàng ta.

Trừ bỏ lần trước khi cho Tần Châu Ngọc uống thuốc mà nảy sinh chút tạp niệm, Đông Sinh chưa từng bao giờ cùng nữ nhân khác có tiếp xúc thân mật như thế này. Hấn dù sao cũng là một nam nhân chân chính, nên trong hoàn cảnh như thế này khó tránh khỏi nảy sinh chút phản ứng tự nhiên của cơ thể, cả người hấn bỗng nhiên có cảm giác khô nóng khó tả. Lời dạy của thánh nhân mà hấn đã thuộc trong đầu lúc này bỗng nhiên bay mất không còn một chữ.

Tần Châu Ngọc ngửi một lát, rốt cục mới phát hiện tình trạng khác thường của Đông Sinh, nàng thoáng lui về phía sau, cao thấp đánh giá hấn một phen, rồi lại lấy tay sờ lên gương mặt đỏ ửng của hấn và hỏi: “Anh bị làm sao vậy? Bị tôi phát hiện lên lút ăn bánh bao thịt, cũng không cần dùng bộ dạng khản trương như vậy chứ?”

Đông Sinh giật mình một cái, từ trong cõi u mê trở về với hiện thực, hấn bị phản ứng vừa rồi của chính mình làm cho thẹn quá giận, nên không biết làm thế nào để trả lời câu hỏi của nàng.

Lúc này, ngoài cửa bỗng vang lên thanh âm ngọt ngào của nữ tử : “Tổng tiên sinh!”

Điều này làm cho Đông Sinh nhẹ nhàng thở ra, hần phá lệ nhiệt tình đáp trả lại Thẩm Xuân Hoa khi nàng ấy tự ý đi vào: “Thẩm cô nương, có chuyện gì sao?”

Thẩm Xuân Hoa nhẹ nhàng, uyển chuyển đi vào nhà, trong tay đang bụng một cái mâm nhỏ, cười nói: “Mẹ ta hôm nay có làm nem rán, nên bảo ta đem qua đây một ít cho Tổng tiên sinh.”

“Thật là quý hoá quá, hôm trước vừa mới tặng bánh trôi, hôm nay lại đưa tới nem rán. Tôi cũng không biết phải nói cảm ơn như thế nào với Tam thẩm nữa.”

“Tiên sinh khách sao quá, những thứ này cũng không có đáng gì. Mẹ ta kể Tổng tiên sinh là người đọc sách lại sống một mình bên ngoài, đều là hàng xóm láng giềng nên đương nhiên phải thường xuyên giúp đỡ lẫn nhau.” Thẩm Xuân Hoa cười nói tự nhiên, hoàn toàn đem Tần Châu Ngọc đang đứng trước mặt làm người vô hình.

Tần Châu Ngọc nghe nàng ta nói như vậy, tự nhiên trong lòng cảm thấy khó chịu, không chút che giấu mà hừ lên một tiếng. Trên thực tế, nàng đối với vị con gái của Tam thẩm này nhìn từ trên xuống dưới cũng không có chỗ nào vừa mắt. Thư sinh mặt trắng ngốc nghếch ấy cái gì cũng không biết, nhưng nàng lại nhìn thấy rõ rành rành trước mắt. Vị đại muội từ kia mỗi lần nhìn thấy thư ngốc liền giống như sói đói nhìn thấy cừu, nàng ta còn hận không thể lập tức đem thư ngốc kia nuốt vào trong bụng nữa kia.

Bất quá ngẫm nghĩ lại, Tần Châu Ngọc bỗng nhiên đem tầm mắt chuyển qua trên mặt Đông Sinh, nụ cười như gió xuân kia, anh mắt nhu tình kia. Nàng bỗng nhiên run lên, chẳng lẽ là ... thư sinh mặt trắng cũng có tình ý đối với Thẩm Xuân Hoa.

Ý tưởng ấy vừa mới phát sinh đã bị Tần Châu Ngọc mạnh mẽ áp chế bác bỏ. Thư sinh mặt trắng cùng con gái Tam thẩm nhìn như thế nào cũng đều không hợp với nhau. Ít nhất ở trong mắt nàng chính là như thế, còn về phần lý do vì sao nàng nhìn thấy không thuận mắt thì chính nàng cũng không thể giải thích được cảm giác ấy.

Dù sao nàng cũng không thích Thẩm Xuân Hoa, nên đương nhiên cũng không cho phép thư sinh mặt trắng thích nàng ta.

Thẩm Xuân Hoa cùng Đông Sinh nói chuyện hàn huyên vài câu, không biết có phải là vì không thể chịu được ánh mắt ngoan cố liên tục đảo qua đảo lại của Tần Châu Ngọc mà vì ngại có mặt Đông Sinh nên nàng ấy không tiện đáp trả nên chỉ có thể đành phải tạm thời cáo lui ra về.

Tần Châu Ngọc vừa nhìn thấy Thẩm Xuân Hoa rời đi, sắc mặt hiện lên một tia đắc ý. Đông Sinh thật ra cũng không chú ý tới biểu tình của nàng, hần cũng không phát giác hai nữ nhân vừa mới có cuộc chiến ngầm với nhau. Hần bụng nem rán đi đến trước mặt Tần Châu Ngọc, rồi lấy một cái bỏ vào miệng để ăn: “Không phải là cô chịu không nổi cháo hoa sao? Vừa vận dụng này cải thiện bữa ăn.”

Mùi thơm của nem rán từ từ toả đến hướng chớp mũi của Tần Châu Ngọc, nhưng rồi bỗng nhiên nhớ đến đó là do Thẩm Xuân Hoa đưa tới nên nàng liền xem thường bấu môi, rất có khí phách nói: “Quần tử không ăn đồ bỏ thí.”

Đông Sinh nhăn mặt, vừa tiếp tục ăn vừa nói: “Đây là của Tam thẩm đưa, là tình nghĩa láng giềng có qua có lại. Cô mỗi ngày đều ăn không của tôi, đó mới gọi của bỏ thí.”

“Anh...” Tần Châu Ngọc tức giận dậm chân, hừ một tiếng rồi nói: “Anh yên tâm, chờ tôi có tiền rồi, nhất định trả lại cho anh gấp bội.”

Đông Sinh trong lòng cười một tiếng, rồi lại cố ý cầm một cái nem rán lên bỏ vào trong miệng, sau đó thì lại cầm mâm nem rán đưa về phía Tần Châu Ngọc: “Cô thực sự không ăn? Không ăn thì tôi ăn hết đó, cô cứ đợi ở đó mà ăn cháo hoa đi.”

Đúng lúc này, bụng Tần Châu Ngọc bỗng kêu lên hai tiếng, nàng quả thật đang rất đói, mắt thấy nem rán trên mâm chỉ còn hai ba cái, nên vội chạy nhanh tới đoạt lấy cái mâm, ôm vào người để bảo vệ mấy miếng nem rán cuối cùng, rồi ngẩng đầu nói ngang ngược: “Ai nói tôi không ăn, chỉ có kẻ ngốc mới không ăn.”

Đông Sinh trầm nghĩ, cô cái gì cũng không nhớ rõ, không phải là kẻ ngốc thì là kẻ gì. Bất quá hần cũng rất thức thời nên không nói ra ý nghĩ ấy.

Tần Châu Ngọc một bên hùng hổ cắn nem rán, một bên tự lẩm nhẩm nói với bản thân nem rán này là do Tam thẩm làm chứ không phải là của Thẩm Xuân Hoa cho nên nàng có ăn nó cũng không sao hết.

Bạn đang đọc truyện *Bố Y Thiên Kim* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: “Gạo Nấu Thành Cơm”

Thẩm Xuân Hoa đi qua đi lại bên nhà Đông Sinh số lần càng ngày càng nhiều.

Chỉ cần Đông Sinh hết giờ dạy học, Thẩm Xuân Hoa tất nhiên sẽ xuất hiện ở trước cửa nhà hần, lúc thì đưa sang thức ăn Tam thẩm vừa làm, lúc thì lại cầm quyển sách đến nhờ Đông Sinh giảng dạy.

Nơi này chỉ là một trấn nhỏ, nữ tử đã đọc qua thi thư cũng không có nhiều người, huống chi là con gái của những hộ nghèo ở đây. Bất quá cũng do nhà của Tam thẩm ở kế bên học đường nên Thẩm Xuân Hoa cũng có nhận biết được một vài chữ.

Đông Sinh vốn đối xử với Thẩm Xuân Hoa cũng không có cảm giác gì khác biệt so với những người khác, bất quá vì không tiện từ chối ý tốt của nàng và Tam thẩm, nên đồ ăn nào đưa qua hần cũng đều nhận lấy, rồi lại thấy nàng là một cô nương nhưng lại hiếu học, thời này đúng là khó gặp người như vậy nên rất thật tâm, kiên nhẫn mà giải đáp thắc mắc của nàng.

Lúc này đây, hai người họ đã tự nhiên nói cười với nhau, hoàn toàn không chú ý đến người vẫn đang hiện diện trong nhà là Tần Châu Ngọc, làm cho nàng hận ánh mắt không thể bắn ra phi đao xuyên thủng hai người trước mặt kia đến thổ huyết mới làm cho nàng nguôi giận.

Điều làm cho Tần Châu Ngọc tức tối nhất là, thái độ của Thẩm Xuân Hoa kia cũng rất rõ ràng, mỗi lần nhìn thấy Đông Sinh, thì giống như câu từ nhìn thấy bánh bao thịt, kêu tên hần một cách tha thiết nồng nàn rồi lại còn liếc mắt đưa tình nữa chứ.

Tần Châu Ngọc nén giận mà nhắc nhở Đông Sinh, Thẩm Xuân Hoa còn có dụng ý khác đối với hần, nhưng thư sinh mặt trắng kia lại xem nàng là kẻ ngốc, sau đó lại còn cười nhạt xem thường nhìn nàng mà giáo huấn: “Đều là nữ tử với nhau, Xuân Hoa người ta không chỉ có tính tình lương thiện, mà còn khiêm tốn hiếu học. Đâu có giống như cô, cả ngày trừ bỏ nhớ đến ba bữa cơm, cũng không có nghĩ đến chuyện gì khác. Bấy giờ thì tốt lắm rồi, rốt cục cũng có chuyện để cô nghĩ đến, nhưng lại suy nghĩ lung tung phi báng tính thần ham học hỏi của người khác. Tội thật sự là hết cách với cô rồi...”

Nói xong, còn có chút tiếu nuối chặc chặc hai tiếng.

Tần Châu Ngọc hết sức tức giận, ngày thường thư sinh mặt trắng này đối với mọi người đều ôn nhuận khiêm tốn, duy chỉ duy nhất đối với nàng là thường dùng thái độ chanh chua chèn ép. Nàng không phải chỉ là ăn đậu ở nhờ nhà hần thôi mà, hần có cần tỏ ra thái độ quá đáng như vậy không?

Càng nghĩ lại càng thêm giận, lúc trước hần còn gọi Thẩm Xuân Hoa là Thẩm cô nương, bây giờ thì đã đổi thành gọi tên Xuân Hoa một cách thân thiết, nàng nghe mà cả người đều ớn lạnh nổi cả da gà.

Tổng Đông Sinh vẫn cứ khẳng khái tự cho mình là đúng, Tần Châu Ngọc lại không tìm được lời nói phản kích lại hần, nên dứt khoát hừ lên một tiếng, rồi chạy đi ra ngoài.

Kỳ thật nàng cũng không có chạy đi đâu quá xa, chỉ là chạy tới y quán bên cạnh mà thôi. Chủ yếu là vì nhân duyên của Tần Châu Ngọc ở phố phường nơi đây thật sự quá kém, khắp cả phố chỉ có người tính cách cô quái như lão Hứa mới có thể cùng nàng nói chuyện được mấy câu. Hơn nữa nàng cũng biết Lão Hứa cũng là người có công cứu nàng, cho nên thái độ đối với lão cũng có chút khác biệt so với những người quanh đây.

Lão Hứa thấy nàng hăm hừ chạy vào y quán, liền vuốt râu ra vẻ hiểu rõ cười hắc hắc: “Làm sao vậy? Tú tài mặt trắng kia là vì Xuân Hoa nên lại chọc tức người phải không?”

Hai ngày nay, Tần Châu Ngọc thường xuyên trốn trong y quán của lão mà kẻ lễ, tổ cáo. Mỗi lần nếu không phải oán hận mắng Đông Sinh, thì chính là quanh co lòng vòng nói xấu Thẩm Xuân Hoa. Lão Hứa tuy rằng sống một mình, nhưng dù sao lão cũng là người đã có tuổi nên chỉ cần liếc mắt một cái thì đã nhìn ngay ra được vấn đề gì đang xảy ra.

Tần Châu Ngọc hừ một tiếng, căm giận nói: “Thật chưa từng thấy qua người nào đầu gối giống thư sinh mặt trắng, kẻ ngốc cũng có thể nhìn ra được Thẩm Xuân Hoa cả ngày ôm quyển sách chạy đến trong nhà hần là có ý tứ gì, chỉ có mình hần là không biết gì cả. Hần cứ nghĩ rằng người ta thật tâm hiếu học để tăng thêm kiến thức nên rất nhiệt tình, tận tâm giải đáp thắc mắc này nọ của cô nương ta.”

Lão Hứa vừa nghe nàng nói xong, chặc chặc hai tiếng nói: “Ta nói nha đầu nhà ngươi thật đúng là kỳ quái mà, người ta là nam chưa vợ nữ chưa chồng, tình chàng ý thiếp thì có chọc giận gì tới người sao?”

Chọc giận gì đến nàng à? Tần Châu Ngọc bỗng nhiên phát giác chính mình không trả lời được câu hỏi ấy, suy nghĩ nửa ngày cũng mới nghĩ ra một cái lý do có chút gượng ép: “Tôi rất ghét cái cô Thẩm Xuân Hoa kia.”

Hứa lão đầu cười nhạt một tiếng: “Ngươi đầu chi là chán ghét có một mình Thẩm Xuân Hoa, ngươi căn bản chính là chán ghét tất cả mọi người ở nơi này. Chẳng lẽ bởi vì ngươi chán ghét người nào, cho nên cũng không cho Đông Sinh thích người đó.”

Tần Châu Ngọc giật mình một lát, lập tức phủ nhận: “Tôi cũng không phải là có ý này.”

“Vậy ngươi là cái có ý tứ gì?”

Tần Châu Ngọc ngẫm nghĩ, chính mình cũng nói ra không được, có chút xấu hổ nói: “Dù sao thì tôi cũng không thích Thẩm Xuân Hoa, cũng không muốn thư sinh mặt trắng thích cô ta.”

Lão Hứa nhìn thấy bộ dáng ấy của nàng liền cười hề hề vuốt râu nói: “Chẳng lẽ là vì bản thân ngươi đã thích tú tài mặt trắng kia?”

“Làm sao có thể!” Tần Châu Ngọc theo bản năng phản bác, đùa giỡn gì vậy chứ, tuy rằng nàng cái gì cũng đều không nhớ rõ, nhưng ít ra cũng biết rõ ràng chính mình tuyệt đối sẽ không thích cái loại văn nhọc thư sinh kia.

Lão Hứa gật gật đầu: “Ngươi đã không thích người ta, vậy tại sao lại không muốn để cho người khác thích.” Dứt lời, rồi lại nghĩ nghĩ, dường như bỗng nhiên tỉnh ngộ hô lên một tiếng rồi lại nói, “Ta biết rồi, chắc chắn là ngươi sợ quan hệ giữa tú tài mặt trắng cùng Xuân Hoa tốt hơn sẽ đem ngươi đuổi đi. Dù sao các ngươi cũng là cô nam quả nữ ở cùng một chỗ, mặc kệ là cô nương nào thì cũng sẽ cảm thấy rất khó chịu.”

Những lời này của Lão Hứa bỗng nhiên đánh thức tâm trí của Tần Châu Ngọc, làm sáng tỏ ra rất nhiều vấn đề. Thì ra là như vậy, vấn đề chính là ở đây sao? Hiện tại nàng cái gì cũng đều không nhớ rõ, cho dù có thể nhớ được phỏng chừng kí ức cũng sẽ không có gì là tốt đẹp, bây giờ người duy nhất có thể dựa vào chính là ân nhân cứu mạng của nàng - Tống Đông Sinh. Huống hồ, bình tĩnh mà xem xét lại hoàn cảnh hiện tại của nàng, quả thật đúng là không sai mà. Mọi người đều có xu hướng suy nghĩ vì lợi ích của mình, ngộ nhờ mối quan hệ giữa Thẩm Xuân Hoa và thư sinh mặt trắng ngày càng tốt hơn, sau đó hai người họ thành thân, lúc đấy còn không lập tức mau đem nàng đuổi đi. Đến lúc đó, sợ rằng nàng sẽ phải chịu cảnh lưu lạc nơi đầu đường xó chợ, nghĩ đến viễn cảnh bi thảm ấy thôi đã làm nàng cảm thấy thật đáng sợ.

Tần Châu Ngọc khẽ rung mình, vì những viễn cảnh thoáng qua trong đầu mà sợ hãi, nàng vội chạy nhanh đến gần Lão Hứa rồi liên tục gật đầu: “Đúng, chính là điều lão đang nói đấy, ta biết Thẩm Xuân Hoa kia không thích nhìn mặt ta, nếu nàng cùng thư sinh mặt trắng thật sự thành đôi, chỉ sợ ngay cả nơi cư trú duy nhất này của ta cũng không thể ở được nữa.”

Nói xong thì hai mắt nàng sáng ngời nhìn về phía Lão Hứa.

Lão Hứa lập tức như gặp phải kẻ địch liền lập tức khoát tay: “Đừng có mà nhìn ta, cho dù ngươi không có nơi nào để đi, ta cũng sẽ không thu lưu ngươi đâu. Ta cũng không phải là tú tài mặt trắng kia.”

Tần Châu liếc mắt nói: “Yên tâm, cho dù có phải đi ăn xin, ta cũng sẽ không thêm ở nơi này của lão đâu, ăn được một chút cơm của lão chắc là sẽ phải làm việc đến cơm lưng.”

Lão Hứa cười gượng hai tiếng: “Ngươi đúng là rất hiểu ý của ta đấy.” Nói xong, lại ngoắc ngoắc ngón tay, nói nhỏ với nàng, “Kỳ thật ta có một biện pháp có thể giúp ngươi giải quyết vấn đề nan giải này, làm cho tú tài mặt trắng kia cam tâm tình nguyện thu lưu ngươi ở cùng.”

Tần Châu Ngọc trong lòng vui vẻ, nghiêng tai chờ nghe đáp án của lão: “Biện pháp gì vậy?”

Lão Hứa háng giọng, rồi lại vuốt râu, ra vẻ cao thâm gần từng tiếng một mà mở miệng: “Gạo nấu thành com.”

Tần Châu Ngọc vẻ mặt mờ mịt nhìn lão, hiển nhiên là hoàn toàn không hiểu ý tứ trong lời nói của lão.

Lão Hứa đột nhiên vùng tay, tức giận gõ nhẹ vào đầu nàng: “Ngươi ngây ngốc ở đó làm gì? Muốn cho tú tài mặt trắng kia chịu thu nhận ngươi, lý do tốt nhất không phải là trở thành vợ của hắn sao? Ta thấy mối quan hệ giữa hắn và Xuân Hoa đang ngày càng tốt hơn. Bây giờ, cơ hội duy nhất của ngươi chính là hạ được hắn, làm cho hắn cùng ngươi gạo nấu thành com. Đến lúc đó hắn đương nhiên sẽ phải đối với ngươi phụ trách. Ngươi không phải sẽ có thể đường đường chính chính ăn không ở không tại nhà của hắn hay sao?”

Đây quả thật là một cái lão già mà không nên nét, e rằng thiên hạ chưa đủ loạn nên xúi giục này nọ mà lừa gạt kẻ ngốc đây mà, sau đó thì lại ngồi chờ xem náo nhiệt từ chủ ý bậy bạ của lão.

Tần Châu Ngọc tuy rằng bị mất trí nhớ, nhưng dù sao cũng không phải kẻ ngốc, nàng hung hăng liếc một cái xem thường: “Vì một miếng com ăn, mà bắt ta phải gả cho thư sinh mặt trắng kia, loại chủ ý ngu ngốc như thế mà lão cũng nghĩ ra được?” nàng khẽ cười chế giễu rồi lại nói tiếp, “Hơn nữa, thư sinh mặt trắng kia mỗi lần mở miệng đều là luân thường đạo lý lễ nghĩa này nọ, làm sao hắn chịu cùng ta gạo nấu thành com?”

Lão Hứa thoạt nhìn thì đã biết nàng không có mắc mưu của lão, nghĩ không có chuyện gì hay ho để xem, nên mất hứng thú xua tay nói: “Nếu ngươi không tiếp thu ý kiến của ta, ta đây cũng không còn có gì để nói, chờ một ngày nào đó ngươi cảm thấy đã thông suốt mọi chuyện thì hãy chạy đến đây tìm ta, ta nhất định sẽ giúp ngươi thu phục tú tài mặt trắng kia. Còn bây giờ ngươi mau chạy nhanh trở về nhà của thư sinh kia đi, đừng có ở đây cầu nhàu mà ảnh hưởng đến việc buôn bán của ta.”

Tần Châu Ngọc không có chỗ để đi, nên nghĩ tới nghĩ lui vẫn là không cam lòng mà chạy trở về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Bố Y Thiên Kim* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12: Du Xuân Phong Ba

Một tháng một lần học đường sẽ có ngày nghỉ phép, Đông Sinh có hai ngày nghỉ ở nhà.

Lần này lại trùng với mùa xuân, thời tiết mát mẻ, trăm hoa đua nở. Sáng sớm hôm nay, Thẩm Xuân Hoa đã sang nhà nhiệt tình mời Đông Sinh ra ngoài dạo chơi, Đông Sinh cũng có dự định ra ngoài đi dạo, nên đối với lời mời của Thẩm Xuân Hoa cũng không có ý tứ gì khác mà vui vẻ nhận lời, xem như là hàng xóm láng giềng cùng nhau du xuân.

Tần Châu Ngọc hận không thể lấy cây gậy đập lên cái đầu gỗ của thư sinh mặt trắng kia cho tỉnh ra. Cô nương người ta đã thể hiện tình ý rõ ràng như thế, hắn vẫn còn một mực cố chấp nói là không có gì, chẳng lẽ thật sự trong lòng hắn cũng có dự định phát triển mối quan hệ với Thẩm Xuân Hoa.

Muốn chia rẽ uyên ương thì phải bắt đầu từ lúc mới nảy sinh tình cảm, Tần Châu Ngọc đương nhiên phải tích cực phá hoại mối quan hệ kia, mắt thấy Đông Sinh cùng Thẩm Xuân Hoa xem nàng như người vô hình mà chuẩn bị dặt tay nhau ra ngoài dạo chơi. Tần Châu Ngọc nhanh như tên bắn vọt chạy tới cửa, vờ tay ngăn hai người bọn họ lại.

Đông Sinh nhăn mặt nhủ mày: “Cô muốn làm gì?”

Hắn vốn cũng có ý định dẫn theo nàng cùng đi, nhưng cho dù là kẻ ngốc, cũng nhìn ra được nàng đối với Thẩm Xuân Hoa có địch ý rõ ràng, cho nàng cùng đi, chỉ sợ “đập thanh” (dạo chơi) sẽ biến thành “đập nhân” (giẫm đạp người khác, gây sự), huống chi, hắn cũng muốn lỡ tai được thanh tịnh để cảm nhận không khí ấm áp của mùa xuân. Nếu có tai họa di động là nàng ở kẻ bên, chỉ sợ với bản lĩnh vốn có của nàng sẽ làm đảo lộn hết thảy mọi nhũ húng của hắn.

Tần Châu Ngọc ngẩng đầu nói: “Tôi cũng muốn đi.”

”Cô đi theo làm gì?”

”Đương nhiên là đi dạo chơi.”

”Cô đi chơi làm gì, thành thật ở nhà đợi đi.”

”Anh có thể đi vì sao tôi không thể đi?”

Thẩm Xuân Hoa nhìn thấy hai người giằng co, liền chạy nhanh đến ra về bộ dáng hoà giải: “Tổng tiên sinh, nếu Tiểu Hoa cũng muốn đi, không bằng cho nàng cùng đi, dù sao ta nghĩ trình độ thường thức của Tiểu Hoa cũng không giống với chúng ta.”

Cho tới lúc này, Tần Châu Ngọc chưa bao giờ cảm thấy hai chữ “Tiểu Hoa” khi nói ra lại nghe chói tai như thế, sau đó nghe lời nói khinh thường của Thẩm Xuân Hoa nên lập tức cao giọng nói: “Điều đó là đương nhiên, trình độ thường thức của ta làm sao có thể so với hạng người tầm thường ở nơi bản cùng sơn dã này?”

Đông Sinh đối với lời nói kêu căng của nàng có chút không thoải mái, lạnh lùng liếc mắt một cái nói: “Tốt lắm, Thiên kim hầu phủ mất trí nhớ phải không, ngài muốn đi dạo xin cứ tự nhiên, đừng đứng ở đây cản trở chúng ta là được rồi.”

Không nghĩ đến, một câu vui đùa châm chọc của hắn, kỳ thật là nói trúng sự thật.

Tần Châu Ngọc đối với câu nói “Thiên kim hầu phủ” tự nhiên trong lòng cũng có chút chột dạ, nhưng khi nhìn thấy vẻ giễu cợt ẩn dấu trên nét mặt của Thẩm Xuân Hoa, nên không cam lòng ngẩng cao đầu nói: “Nói không chừng thân phận thật sự của tôi chính là một vị Thiên kim hầu phủ đấy!”

Vừa mới rồi, điều làm nàng cảm thấy khó chịu nhất là câu nói “Chúng ta” của thư sinh mặt trắng, hắn cùng Thẩm Xuân Hoa từ khi nào thì đã biến thành chúng ta rồi.

Tần Châu Ngọc oán hận trừng mắt nhìn Đông Sinh liếc mắt một cái, rồi lại quay đầu, đi trước.

Kỳ thật nàng cũng không biết đường đi, nên mới đi được vài bước đã phải dừng lại, chờ Đông Sinh cùng Thẩm Xuân Hoa.

Đông Sinh đối với việc cô tình gây sự của nàng có chút tức giận, nên không để ý tới nàng, hắn cùng Thẩm Xuân Hoa vừa nói vừa cười một đường đi thẳng hướng tới phía ngoại ô đi dạo chơi.

Tần Châu Ngọc đi theo hai người cách khoảng mười thước, nàng vừa đi vừa ngắm, rõ ràng chính là bộ dáng trách cứ của oán phụ nơi khuê phòng.

Trong thời tiết này, nơi ngoại ô cũng có không ít người đang dạo chơi, đều là tụ tập thành từng nhóm nhỏ, còn có vài nhóm nam nữ trẻ tuổi cùng nhau nói chuyện yêu đương. Ở đây chỉ là một trấn nhỏ, dân chúng chưa được khai hóa, nơi này đa số là nông dân, nên cũng không có kiếng dè, e ngại gì nhiều.

Đông Sinh cùng Thẩm Xuân Hoa nhìn từ xa thật giống như là một đôi tình nhân có lễ tiết.

Nghĩ đến điều đó, Tần Châu Ngọc liền cảm thấy tức giận, giận dữ vì nàng là người cô đơn ở đây, nhưng thật ra cũng có vài thanh niên trẻ tuổi dùng ánh mắt trêu ghẹo liếc mắt đưa tình với nàng.

Nàng không khách khí đối những với những người đó trừng mắt nhìn vài cái, rồi lại cảm giận tùy tay ngắt cỏ xanh bỏ vào miệng mà dùng sức nhai cắn, xem chúng như là thư sinh mặt trắng kia mà trút giận.

Đông Sinh lại một lần nữa xác định hắn không thể nào sống yên ổn với nha đầu hay gây sự kia, bởi vì biết nàng ở phía sau không xa, nên làm cho hắn không còn có tâm tư mà thường thức hoa cỏ.

Lúc này hắn cũng có chú ý tới, dường như có vài nam tử trẻ tuổi, không có ý tốt mà nhìn ngắm đánh giá nàng, tuy rằng hiện tại là ban ngày, ở nơi này cũng có nhiều người, sẽ không có ai dám làm chuyện bậy bạ, nhưng trong lòng hắn vẫn rất lo lắng, nên không ngừng hướng ánh về phía sau để chú ý đến nàng.

Thắm Xuân Hoa đương nhiên nhìn thấy được vẻ mặt lo lắng, không yên lòng của Đông Sinh, cũng chú ý tới ánh mắt của hắn đặc biệt phát sáng mỗi khi quay đầu nhìn về thân ảnh phía sau. Trong lòng nàng cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Không thể không nói, nữ nhân chán ghét kia hết lần này đến lần khác phá hỏng chuyện chung thân đại sự của nàng. Thắm Xuân Hoa nàng phải nhanh chóng ra tay mới được, phải làm cho nữ nhân kia thức thời mà rời đi.

Thắm Xuân Hoa thoáng quay đầu, nhìn thấy Tần Châu Ngọc đang dùng đôi mắt oán giận nhìn trừng trừng bóng dáng của nàng cùng Đông Sinh, nàng đã âm thầm tính toán. Thừa dịp Đông Sinh không chú ý, cả thân hình nghiêng về một hướng rồi lại kêu ô lên một tiếng.

Đông Sinh theo bản năng đỡ lấy thân mình sắp ngã của nàng: “Làm sao vậy?”

Thắm Xuân Hoa nhíu mi cắn răng: “Vừa rồi không chú ý đến tảng đá dưới đất nên làm ta bị trượt chân.”

Đông Sinh cúi đầu nhìn thấy, quả nhiên có một hòn đá ở chỗ Thắm Xuân Hoa vừa mới bước qua, hắn quan tâm hỏi: “Có nặng lắm không? Chúng ta tìm một chỗ nghỉ ngơi chút đi.”

Thắm Xuân Hoa gật đầu, nhờ sự giúp đỡ từ cánh tay Đông Sinh, chậm rãi theo hắn đi về phía trước. Nàng tính toán góc độ dừng bước vô cùng tốt. Từ vị trí của Tần Châu Ngọc nhìn lại, căn bản chính là nhìn thấy một đôi nam nữ tình tứ thân mật đang dựa vào nhau.

Tần Châu Ngọc hằm hừ dậm chân một cái, cái gì là người đọc sách, cái gì mà lễ giáo này nọ. Ban ngày ban mặt, mà thư sinh mặt trắng kia lại cùng Thắm Xuân Hoa đứng dựa sát vào nhau như thế, vậy còn ra thể thống gì nữa!

Nàng không muốn đứng đây nhìn hai người bọn họ tình chàng ý thiếp nên ném cỏ xanh trong miệng xuống đất, sau đó xoay người chạy đi.

Vừa rồi mọi sự chú ý của Đông Sinh đều đặt trên cái chân bị đau của Thắm Xuân Hoa, lúc này hai người đã tìm được chỗ ngồi nghỉ, hắn bỗng nhớ tới Tần Châu Ngọc. Quay đầu nhìn lại, lúc này đã không thấy bóng dáng của nha đầu kia ở đâu.

Phát hiện này làm cho trong lòng Đông Sinh vô cùng căng thẳng nên hắn không còn hứng thú mà dạo chơi. Tuy rằng khả năng nàng đi lạc đường là rất nhỏ, nhưng đối với một người bị mất trí nhớ thì chuyện gì cũng có thể phát sinh.

Đông Sinh tâm thần hỗn loạn, không để tâm đến chuyện gì khác, quay đầu nói với Thắm Xuân Hoa: “Cô bị như vậy chắc là không thể tiếp tục đi dạo nữa rồi, chúng ta đành hẹn một dịp khác vậy, tôi sẽ đi tìm một kiểu phu khiêng cô trở về nhà.”

Thắm Xuân Hoa vừa định mở miệng, nhưng Đông Sinh đã vội vã đứng dậy chạy đi gọi kiểu phu đang đứng ở cách đó không xa.

Diễn kịch thì đã diễn rồi, Thắm Xuân Hoa không tiện tìm cớ từ chối nên đành phải tự áp chế bất mãn trong lòng, nhẹ nhàng mỉm cười nói lời cảm tạ với Đông Sinh.

Đông Sinh không còn tâm tư nói chuyện qua lại khách sáo với Thắm Xuân Hoa. Hắn lập chạy nhanh dọc theo hai bên đường để đi tìm thân ảnh Tần Châu Ngọc.

Tìm suốt dọc đường cũng không nhìn thấy Tần Châu Ngọc, chỗ đám thanh niên nhìn ngó Tần Châu Ngọc lúc này cũng không thấy bóng dáng của nàng ở đó. Đông Sinh ngẫm nghĩ chỉ còn một cách duy nhất là về nhà chờ đợi mà thôi.

Đông Sinh chạy một hơi về thẳng nhà, đẩy cửa ra, nhìn thấy có người đang ngồi ngay ngắn trong phòng, hắn cuối cùng mới nhẹ nhàng thở ra. Nhưng lời nói ở cửa miệng lại có chút tức giận: “Tại sao cô lại trở về một mình?!”

Tần Châu Ngọc nhìn thấy bộ dáng tức giận của hắn, bất động ngồi yên, vẻ mặt vô tội nhìn hắn nói: “Tôi vốn chính là một người đi, nên đương nhiên là một người trở lại.”

Đông Sinh bị nghẹn lời, nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn nàng: “Cô một ngày không gây phiền toái cho tôi, thì sẽ không thoải mái phải không?!”

Tần Châu Ngọc bất thành lời đi đến trước mặt hắn, cầm lấy tay hắn, thanh âm ôn nhu, nhẹ nhàng nói: “Anh là ân nhân cứu mạng của tôi, tôi làm sao có thể làm anh tức giận. Tôi biết trước đây là tôi không tốt, tôi nhận sai với anh là được phải không? Như vậy đi, tôi có chuẩn bị chút rượu, chúng ta cùng nhau uống một chén, xem như là tôi thỉnh tội với anh.”

Đông Sinh bị thái độ ôn nhu bất thành lời của nàng làm cho hắn cảm thấy cổ quái, nhưng lại không biết kỳ lạ ở chỗ nào nên liền hỏi: “Rượu này của cô từ đâu mà có?”

Tần Châu Ngọc cười hi hi nói: “Lão Hứa cho tôi đây.”

“Vậy à.” Đông Sinh nghe thế mới yên tâm mà gật gật đầu, hắn cũng biết Lão Hứa là người duy nhất ở đây có thể cùng Tần Châu Ngọc nói chuyện một cách bình thường.

Trở lại thời gian một canh giờ trước đó, Tần Châu Ngọc thờ hồng học chạy xông vào ý quán của Lão Hứa, lúc ấy Lão Hứa vừa mới tiễn vị khách duy nhất của quán ra ngoài, thấy bộ dáng vội vã của nàng, liếc nhìn một cái ghét bỏ.

Bất quá, lúc này Tần Châu Ngọc không có tâm tư cùng hấn so đo, nàng liền đi thẳng vào vấn đề nói: “Ta muốn cùng thư sinh mặt trắng ‘gạo nấu thành cơm’, lão có biện pháp nào giúp ta thu phục hấn hay không?”

Lão Hứa hai mắt sáng ngời: “Nghĩ tốt lắm? Ta đã nói rồi mà, sớm muộn gì người cũng sẽ phải làm như vậy thôi. Có Lão Hứa ta ở đây, Tống Đông Sinh hay Tống bí đao gì, tuyệt đối cũng không là vấn đề gì với ta cả.”

Nói xong hấn mở tủ thuốc ở góc tường lấy ra một cái bình nhỏ, đưa cho Tần Châu Ngọc: “Đây là rượu ngon vô cùng trân quý của ta, tên là rượu hoa đào, chỉ cần một ly, đến thánh nhân cũng sẽ biến thành dâm tặc.”

Nghe đến hai chữ cuối cùng, cho dù là người có da mặt dày như Tần Châu Ngọc cũng có chút đỏ mặt ngượng ngùng. Nàng vội đoạt lấy cái bình nhỏ kia: “Tốt, nếu chuyện lần này thành công, Lão sẽ là đại ân nhân của ta, về sau việc sao chép mấy phương thuốc linh tinh kia cứ giao cho ta làm.”

Lão Hứa cười hí mắt vuốt râu nói: “Không dám không dám.”

Bạn đang đọc truyện *Bố Y Thiên Kim* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Say Rượu Hoa Đào

“Trời còn chưa có tối, nàng cài then cửa làm cái gì?” Đông Sinh vừa mới bung rượu lên đưa qua cho Tần Châu Ngọc, chỉ thấy bỗng nhiên nàng đứng dậy đi tới cửa, đóng cửa lại, còn cẩn thận cài then cửa.

Tần Châu Ngọc cài then cửa xong, xác định không có vấn đề, mới qua người đối với Đông Sinh cười ngượng ngùng: “Nếu là uống rượu, đương nhiên là nên đóng cửa lại.”

Đông Sinh suy nghĩ, lời nói này cũng không có vấn đề, nên cũng không có theo đuổi ý nghĩa sau lưng của việc đóng cửa.

Kỳ thật hấn đâu biết rằng, trong lòng Tần Ngọc Châu suy nghĩ chính là: Nếu muốn gạo nấu thành cơm thành công đương nhiên phải đóng cửa thật kỹ, chẳng lẽ muốn cho mọi người biết rõ thư sinh người ban ngày làm.

Vốn Tần Châu Ngọc là chuẩn bị trời tối mới thực hiện kế hoạch của mình, nhưng lời nói thăm thía mà Hứa lão đầu dặn dò nàng, loại chuyện này đương nhiên là làm càng nhanh càng tốt, để tránh đêm dài lắm mộng, vì vậy nàng liền quyết định không hề do dự.

Đông Sinh chỉ cảm thấy nàng có chút cổ quái, nhưng lại không biết trong hồ lô của nàng đang muốn làm cái gì, nghiêng đầu hấn liếc xéo, nghĩ đến tính tình nàng tuy rằng ác liệt, thật cũng không làm ra cái gì xấu, trong nội tâm sự nghi ngờ cũng từ từ biến mất. Lại nói Hứa lão đầu ngày thường keo kiệt mong muốn người ta đến y quán ngồi nhiều một chút, để có thể thu bạc, vậy mà hôm nay lại để chon ha đầu chết tiệt kia chiếm được một bầu rượu, thật sự là mặt trời mọc hướng tây, rượu ngon ngu sao không uống.

Nghĩ đến, liền bung chén rượu lên uống một hơi cạn sạch, rồi sau đó tắc lưỡi: “Rượu ngon a! Tiểu Hoa, người nhận lỗi ta tiếp nhận. Bích Châu quá, về sau tính tình người có chút thay đổi nhỏ, ta đã mừng rồi.”

Hôm nay, Tần Châu Ngọc đối với xưng hô Tiểu Hoa có thể nói là căm thù đến tận xương tủy, bất quá lúc này vì đại sự của mình, nàng vẫn cố nén bất mãn, hé miệng cười vẻ mặt sáng lạn: “Thư ngọc, huynh thật sự cảm thấy rượu này dễ uống sao?”

Đông Sinh gật gù đầu: “Ân, mùi rượu thơm phức, trong suốt nhu hòa, xác thực là rượu ngon.”

“Nếu là rượu ngon, người nên uống thêm chén nữa.” Tần Ngọc Châu tranh thủ thời gian đi lên, đem cái chén của mình đưa cho hấn.

Đông Sinh nghi hoặc nhìn nàng: “Người không uống sao?”

Tần Châu Ngọc vô tội nháy mắt mấy cái: “Cái bầu này có ít rượu, vẫn là cho người uống. Nói thật là cô nương mà uống rượu vốn cũng không ra thể thống gì.”

Đông Sinh ngẫm lại cũng đúng, liền đem rượu trong tay uống hết một lần.

Hai chén rượu hoa đào vào trong bụng, Đông Sinh dần cảm thấy thân thể xuất hiện khác lạ, một cỗ khô nóng lan tràn ở phần bụng, giống như một đám lửa cháy, lan từ thấp chui lên đến chỗ cao.

Tần Châu Ngọc thấy sắc mặt của hấn chậm rãi ứng đỏ một mảnh, nghĩ đến Hứa lão đầu sử dụng không chính đáng rượu đã phát huy công hiệu, cảm thấy vui vẻ: “Thư ngọc, huynh cảm thấy như thế nào rồi?”

Đông Sinh lắc lắc đầu, không có nói hết cảm xúc khô nóng toàn thân: “Ta giống như có chút say.”

“Vậy sao?” Tần Châu Ngọc cẩn thận từng li từng tí hỏi, kỳ thật lúc này, trong nội tâm nàng có chút khản trương, lo lắng không yên. Chuyện này xảy ra nguyên nhân bất quá là do thăm Xuân Hoa kích thích, cho nên nàng trong lúc tức giận nhất thời có dũng khí muốn đạt được người đó. Nhưng từ lúc cầm rượu cho đến bây giờ, đã qua không biết bao lâu, dũng khí kia trên cơ bản sắp biến mất hết không còn, còn sót lại là cá tính cứng rắn, không muốn bỏ cuộc giữa chừng của nàng. Thần sắc của nàng không đổi mà hít một hơi sâu, duỗi cánh tay nắm chặt cánh tay của Đông Sinh, “Nếu không, ta điu huynh về giường nằm một lát?”

Một khắc kia khi da thịt hai người chạm nhau, Đông sinh chỉ cảm thấy tay nàng mát lạnh, lập tức làm cho hắn phát hiện được người có thể giúp hắn, vô ý thức nắm thật chặt, bất quá lúc này đầu óc của hắn hơi thanh tỉnh, “Đi, ta muốn nằm một lát.”

Ngón tay hai người chạm vào nhau trong lúc này, tâm trạng Tần Châu Ngọc nhìn không được nhảy loạn vài cái, nàng vội vàng thăm mắng chính mình vô dụng, rồi mới dùng sức nâng Đông Sinh dậy.

Tần Châu Ngọc liếc mắt, thăm oán một câu, mới ra về nghiêm túc quay trở lại người hắn, “Huynh uống say, ngủ trên mặt đất sẽ không tốt, trước ngủ trên giường a.”

Kỳ thật, đầu óc Đông Sinh đã bắt đầu hỗn loạn, thoải mái, sắp không nhận biết được phương hướng, lại giống như có rất nhiều thứ nhảy loạn ở trước mắt, xao động mà hưng phấn, bất quá hắn vẫn cố chuyển động đầu óc, dùng lý trí cuối cùng nói, “Không nên, không nên, ta làm sao có thể ngủ trên giường của một người con gái như muội, đây chẳng phải là giống như kẻ háo sắc.”

Tần Châu Ngọc mất hết kiên nhẫn, “Thư sinh chết tiệt, ngươi nhìn cho rõ ràng, cái giường vốn chính là của ngươi, là ta tạm thời chiếm đoạt mà thôi.”

Nói xong, nàng đi ba bước cũng thành hai bước, đem Đông Sinh kéo tới trên giường, ném đi lên.

Trải qua trận kịch liệt lác lư này, đầu óc Đông Sinh hòa toàn bị rượu hoa đào chiếm đóng, hắn nằm ở trên giường vận vẹo vài cái, không ngừng mơ hồ lên tiếng, cùng với ni non, nhưng cũng chỉ là một chữ - nóng.

Ngày thường, người này bộ dáng thư ngốc khiêm tốn, lúc này mặt mũi tràn đầy ửng đỏ, mắt nhắm mắt mở, ánh mắt mê muội phát tán ra khoảng xa, y phục trên người bị hắn kéo ra một ít, lộ ra một nửa lồng ngực, vậy mà không giống như trong tưởng tượng suy nhược mảnh mai, ngược lại cường tráng rắn chắc.

Tần Châu Ngọc không có uống rượu hoa đào, vì cái gì mà toàn thân khô nóng, trên mặt giống như có lửa, trong lồng ngực nhảy lên càng lợi hại.

Nhưng mà đến lúc này, nàng lại không biết bước tiếp theo nên làm như thế nào. Tại sao nàng lại bị mất trí nhớ, kế hoạch gao nấu thành com này cụ thể chi tiết cần làm gì nàng không biết.

Mất trí nhớ thật sự phiền toái a! Nàng oán trách, oán thầm một câu. Đương nhiên, nàng sẽ đem kết quả mình sai lầm quy kết là do nàng mất trí nhớ.

Ngẫm nghĩ, nàng thoát áo ngoài, chỉ còn lại áo trong, trở mình bò lên trên giường, nằm ở bên cạnh Đông Sinh.

Bước đầu tiên, là ngườitên cùng mộtcái giường, tóm lại là không sai.

Đang lúc, Tần Châu Ngọc vì chinh mình thông minh mà vui vẻ, thì Đông Sinh ở một bên ni non vận vẹo, một bên cùng quần áo của mình đấu tranh. Bỗng nhiên, Đông Sinh lật người, ôm lấy người nàng. Giống như, người đi trên sa mạc khát khao tìm được nguồn nước, dùng sức hướng tới da thịt lộ ra bên ngoài của nàng dùng sức cọ xát.

Mà da thịt lộ ra bên ngoài của nàng, lại gần sát với gương mặt hắn trong gang tấc.

Đông Sinh đem mặt của mình dán sát vào mặt của Tần Châu Ngọc, xúc cảm mềm mại ấm áp, làm cho hắn càng thêm khó chịu, thân thể khô nóng hóa thành một đám lửa, đốt cháy toàn bộ lý trí của hắn, chỉ còn lại khát vọng cùng tình dục.

Rốt cuộc, Đông Sinh vẫn là người đọc sách, ngay cả loại sự tình này đều là dùng áp lực khắc chế. Hắn chỉ làm theo bản năng hướng tới gương mặt của Tần Châu Ngọc là vị trí mềm mại nhất tới gần, sau đó nhẹ nhàng thử sờ nhẹ, liếm láp hai cánh môi son.

Dù là Tần Châu Ngọc ngang ngược xảo trá, đã đến thời điểm này, đầu óc cũng là một mảnh mơ hồ, ngay cả thờ mạnh cũng không dám, chỉ là đỏ mặt không nhúc nhích.

Mà nàng phảng phất hiểu rõ biết tiếp theo của gao nấu thành com là gì rồi.

Đông Sinh hôn nàng hồi lâu, ước chừng cảm giác rất tuyệt vời, cuối cùng dứt khoát há miệng ngậm lấy môi nàng, đầu lưỡi run rẩy thăm dò vào trong, chính thức hỗ trợ lẫn nhau. Sau đó, hắn ôm lấy nàng, một tay bắt gác tìm kiếm đi vào trong áo lót của nàng, theo da thịt trắng nõn của nàng hướng lên trên, cuối cùng cảm lấy một bên chỗ đầy đà kia.

Động tác của hắn làm cho gương mặt của Tần Châu Ngọc cháy đỏ rực, đầu óc hỗn loạn, bởi vì cảm giác trước ngực mà rên lên một tiếng.

Một tiếng này đem ý thức Đông Sinh thoáng gọi quay trở lại.

Hắn mê mang mờ to mắt, mơ hồ chứng kiến một đôi mắt đóng chặt trước mặt, giống như bị một chậu nước lạnh dội vào đột nhiên bừng tỉnh.

Tần Châu Ngọc chỉ cảm thấy trên người chột nhẹ, sau đó là một tiếng bịch.

Nàng nghi hoặc mở mắt ra, liền trông thấy khuôn mặt đỏ lên của Đông Sinh, ngã trên mặt đất, thấy nàng nhìn về phía chính mình, lấp bắp nói: “Uhm... Thực xin lỗi.”

Nói xong, buộc lại quần áo, còn chưa chờ Tần Châu Ngọc mở miệng, đã lao đảo chạy đi ra.

Bạn đang đọc truyện *Bố Y Thiên Kim* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Giả Ngủ

EIDT: VITAMINC

BETA: XUXU

Tần Châu Ngọc chỉ nghe thấy có âm thanh rối loạn bên ngoài, một tiếng mở cửa rồi đóng sầm lại. Nàng ngầy ngốc ngồi xuống, nhìn lại quần áo hỗn độn của chính mình, lại chạm lên môi mình, dường như vẫn còn vương lại hơi thở của người nào đó...

Nàng sững sốt nửa ngày, rốt cục phản ứng lại đã xảy ra chuyện gì. Từ thư sinh hần... thế mà lại chạy mất. Nhưng mà quan trọng hơn vẫn là đã sờ nàng hôn nàng rồi.

Đương nhiên, cái này cũng không phải quan trọng nhất, quan trọng nhất là, gạo vẫn chưa nấu thành cơm. Thất bại này, nàng đành phải đem cả vốn lẫn lời quy cho rượu hoa đào của Hứa lão đầu. (túy = rượu)

Cái gì mà đồ tốt đây? Ngay cả Từ thư sinh cũng không trị được?

Tần Châu Ngọc tức giận mà đi ngủ, cả người đều tiến vào trong chăn, lăn qua lộn lại như thế nào đều ngủ không được. Nhắm mắt lại, thế nhưng trong đầu chỉ nghĩ tới cảm giác Từ thư sinh ôm nàng. Cảm giác bàn tay như lửa nóng của hần tiến vào ngực áo của chính mình.

Nàng bỗng cảm thấy ngứa ngáy khó chịu. Cuối cùng dứt khoát phủ ở trong chăn, rồi hét to vài tiếng, mới thoát khỏi cảm giác vừa ngượng ngùng xa lạ lại vừa sợ hãi này.

Đông Sinh nghiêng ngả lao đảo chạy ra khỏi phòng khi trời vừa tối. Trên đường người bán hàng rong họ Môn đang vội vàng đóng cửa thu quán, cũng không chú ý tới người phu tử bình thường ôn hòa ôn trọng, bây giờ quần áo lại không chỉnh tề, vẻ mặt bối rối.

Hần chạy thẳng một đường rất xa, chạy thẳng tới bờ sông mới dừng lại, sau đó há miệng thở phì phò. Tuy rằng thân thể vẫn khô nóng như trước, nhưng đầu óc đã thanh tỉnh. Nhớ lại hình ảnh hần làm loạn trên người nàng. Hần, hôn môi nha đầu chết tiết kia, vuốt ve thân thể của nàng, thậm chí còn thiếu chút nữa...

Vì thế, Đông Sinh không thể không thừa nhận một chuyện thực dọa người —— hần khinh bạc nàng, hần là một kẻ độc sách thánh hiền, thế nhưng khinh bạc một nữ nhân.

Hần thực thất vọng với bản thân mình. Đọc nhiều sách thánh hiền như vậy, làm sao có thể làm ra loại chuyện như vậy đây?

Hần hung hăng lấy tay đánh mạnh lên đầu mình. Vừa thanh tỉnh được một chút, hỏa khí trong người lại muốn dâng lên. Đông Sinh bỗng ý thức được sự tình có chút không thích hợp.

Thân thể không hiểu sao tự nhiên khô nóng, không phải đơn thuần say rượu.

Đúng rồi, hai chén rượu kia! Đông Sinh rốt cục bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Nghĩ đến cũng thực hợp, Hứa lão đầu không phải người khăng khải như vậy, chủ ý tặng cho nha đầu chết tiết kia rượu ngon thượng đẳng, chắc chắn muốn trêu cợt rồi xem kịch vui.

Mà còn nha đầu chết tiết kia, đúng là thông đồng với Hứa lão đầu làm chuyện tốt. Nhưng là nàng vì sao phải làm như vậy? Tuy nói nàng trí nhớ hoàn toàn biến mất, nhưng tóm lại không phải kẻ ngốc, trình tiết nữ nhân là quan trọng. Việc này hần phải biết.

Đông Sinh không hiểu nổi Tần Châu Ngọc, dù sao nàng tính tình kì quái, hần trước nay vẫn không nhìn thấu.

Thôi, thôi. Trước phục hồi thân thể rồi nói sau.

Đông Sinh ngâm mình trong nước sông tới nửa đêm, cuối cùng thân thể cũng trở nên bình tĩnh lại. Nhưng hậu quả là về nhà, liền bị cảm lạnh.

Buổi sáng ngày hôm sau, Tần Châu Ngọc thấy người đang ngủ ở góc tường phòng ngủ, không ngừng khịt mũi, hắt xì. Tuy rằng đối hành vi nửa đường chạy lạc ngày hôm qua của Từ thư sinh, Tần Châu Ngọc cực kỳ khó chịu, nhưng thấy bộ dáng này của hắn, cũng không dám chậm trễ, chạy tới chỗ Hứa lão đầu lấy được.

Hứa lão đầu đưa nàng được thảo, còn không quên già mà không kính hỏi nàng: “Nấu cơm nấu thế nào?”

Nói đến chuyện này, nàng tức khí, hung hăng trừng mắt liếc lão một cái: “Cái gì rượu hoa đào tốt, một chút tác dụng đều không có!”

Hứa lão đầu vừa nghe xong, bỗng sùng sốt, dường như có điểm không tin: “Thực không thành?” Nghĩ nghĩ, vừa vuốt râu có chút suy nghĩ nói, “Lẽ ra rượu hoa đào của ta so ra không hề kém xuân lâu lý nha, làm sao có chuyện vô dụng được? Từ tú tài thật sự cái gì cũng chưa làm?”

Tần Châu Ngọc nghĩ đến ngày hôm qua, trên mặt hơi đỏ lên, mạnh miệng nói: “Đương nhiên cái gì cũng chưa làm.”

Dứt lời, nàng hàm hừ rồi đi.

Hứa lão đầu dường như có chút hiểu rõ, ở phía sau không buông tha nói: “Đừng trách ta không nhắc nhở ngươi, cơm đã nấu rồi dù không nấu chín cũng không thể phui sạch quan hệ, chỉ cần là từ tú tài chiếm tiện nghi của người dù chỉ một chút, ngươi đều có thể bắt hắn chịu trách nhiệm, biết không?”

Tần Châu Ngọc nghe xong lời này, bỗng nhiên tỉnh ngộ. Đúng vậy, tuy rằng Từ thư sinh cùng nàng không nấu thành cơm, nhưng hắn đã hôn cũng đã sờ soạng. Hắn lúc nào ra miệng cũng đầy lễ nghi của thư sinh cổ hủ, còn có thể không chịu trách nhiệm sao?

Nghĩ thông suốt như vậy, cảm giác thất bại ngày hôm qua của Tần Châu Ngọc, nhất thời không còn sót lại chút gì. Nàng cầm được thảo cười thầm, nhảy nhót chạy chậm trở về.

Nhưng là, nhìn đến cảnh tượng khi vừa mở cửa, lại làm cho tâm tình của nàng theo đám mây ngã vào đáy cốc.

“Các ngươi làm gì?” Nàng hét to với hai người đang ngồi dựa gần vào nhau kia.

Thẩm Xuân Hoa không đề phòng, bị tiếng quát này làm cho hoảng sợ. Quay sang nhìn Đông Sinh nhú mày, Thẩm Xuân Hoa quay đầu mở miệng: “Ta vừa mới lại đây đưa cho Đông Sinh ca mì hoành thánh nướng ta làm, nhưng thấy Đông Sinh ca cảm lạnh. Ta chạy đi làm bát canh gừng cho Đông Sinh ca ấm người.”

Đông Sinh ca! Tần Châu Ngọc yên lặng, nhưng trong lòng có ý xem thường, thật đúng là làm cho nàng nổi lên một tảng gà da mà.

Tần Châu Ngọc đối với sự ân cần của Thẩm Xuân Hoa vô cùng chán ghét, đi qua giờ lên được thảo trong tay: “Sinh bệnh nên uống thuốc, ta đã nhờ lấy được cho thư sinh ngọc, nơi này không cần tới ngươi.”

Thẩm Xuân Hoa bị hạ lệnh đuổi khách nên có chút xấu hổ, lại không muốn ở trước mặt người trong lòng thiếu lễ nghi, liền ngượng ngùng cười nói đúng.

Tần Châu Ngọc có chút luống cuống tay chân, liền tới chỗ Đông Sinh, bị kích động mà cùng hắn trao đổi việc chịu trách nhiệm trọng đại này.

Đông Sinh thấy khuôn mặt nàng ở ngay trong tầm mắt hắn, một đôi mắt đen lúng liếng, ánh mắt lóe hào quang, đầu óc lại không tự chủ mà nhớ tới hình ảnh kiều diễm ngày hôm qua.

Tuy rằng lúc ấy ý thức không rõ ràng lắm, nhưng cảm giác kia là thật sự. Cuộc đời hắn, đây là lần đầu tiên cùng một nữ nhân thân cận, hắn không thể không thừa nhận, ít nhất nữ nhân trước mắt đã gây cho hắn cảm giác, là rung động thật sự mà tuyệt vời. Cho nên hắn không thể xác định, sau này khi đối mặt nàng, còn có thể lòng băng phẳng, tâm vô tạp niệm nữa hay không.

Tần Châu Ngọc nào biết Đông Sinh suy nghĩ cái gì, hỏi thẳng vào vấn đề của chính mình: “Này, Từ thư sinh, huynh còn nhớ rõ ngày hôm qua phát sinh chuyện gì không?”

“Cái gì?” Đông Sinh tự nhiên biết nàng ám chỉ cái gì, nhưng hắn không biết ý định của nàng, hắn nghĩ rằng ổn định mọi việc trước.

Nghe hắn nói như vậy, Tần Châu Ngọc lập tức nóng nảy, không phải là uống rượu say rồi, không nhớ rõ đi? Nàng vội nói: “Huynh uống rượu, không nhớ làm gì với ta sao?”

Đông Sinh tiếp tục tỏ vẻ ngây thơ: “Ta biết ta uống rượu, nhưng là ta đối với muội làm chuyện gì sao?”

Tần Châu Ngọc có chút tròn tròn mắt. Một lát, lòng như lửa đốt nói toạc ra: “Huynh rõ ràng đã sờ soạng ta hôn ta, không phải huynh muốn quyết nợ, không muốn chịu trách nhiệm với ta đấy chứ? Hứa lão đầu nói qua nếu huynh đã làm ra việc này với ta, huynh phải phụ trách ta.”

Nha đầu chết tiệt kia quả nhiên cùng Hứa lão đầu là cùng một giuộc. Hứa lão đầu có lẽ là muốn quậy rối loạn lên để xem náo nhiệt, nhưng còn nàng, nàng làm như vậy là vì cái gì? Đông Sinh nghĩ nghĩ, còn nghiêm túc nhìn sắc mặt của Tần Châu Ngọc, bình tĩnh thân nhiên hỏi: “Tiểu Hoa, muội vì sao muốn ta chịu trách nhiệm với muội?”

Đại khái là thấy vẻ mặt mờ mịt của hắn, tâm trạng Tần Châu Ngọc thấp thỏm, cũng lười quanh co lòng vòng, nói thẳng ra lời nói thật: “Huynh chịu trách nhiệm với ta, ta mới có thể chính đáng ăn của cơm của huynh ở chỗ của huynh, đừng cho là ta không biết, bên ngoài những người đó hy vọng huynh đuổi

ta đi thế nào. Ta muốn trở thành tân nương của huynh, cho bọn họ tức chết.”

Đương nhiên, chủ yếu là tức chết Thẩm Xuân Hoa.

Nguyên lai là như vậy! Trong lòng Đông Sinh vốn đang có điểm chờ mong, thế nhưng từng chút từng chút lại lạnh đi. Đúng vậy, cũng chỉ bởi vì như vậy.

Hắn nga một tiếng, ngẩng đầu lại lộ ra biểu tình mờ mịt hơn: “Nhưng là, thật sự ta cái gì cũng không nhớ rõ, không thể nói ta khinh bạc muối, là ta làm như vậy được! Việc này đối với ta có điểm không công bằng. Hơn nữa, ta thấy ta sẽ không làm ra chuyện như vậy.”

Không nhớ không có tội. Đông Sinh nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Cái này, Tần Châu Ngọc là thật tròn tròn mắt!

Bạn đang đọc truyện *Bố Y Thiên Kim* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Giận

Nhiều lần truy vấn mà không có kết quả, Tần Châu Ngọc bắt đầu cảm thấy chủ ý gao nấu thành com này quả nhiên là vô dụng, hơn nữa không có khả năng dừng lại —— bởi vì Từ thư sinh hiện tại chỉ cần năng nhất tới gần, liền như lâm đại địch, cách năng ít nhất nửa trượng. Hắn sợ năng lại ăn hắn.

Nàng thật xem thường, chỉ muốn gào lên với hắn: có nhầm hay không, bôn cô nương mới là chịu thiệt đấy nhé.

Tần Châu Ngọc cảm thấy chính mình là cảm điếc ăn hoàng liên.

Nàng đem lửa giận phát tiết vào kẻ khôi xương, Hứa lão đầu trên đầu. Hứa lão đầu không cho là đúng, sờ sờ râu lắc đầu: “Ai, không thể tưởng được Từ thư sinh là loại ăn xong không phụ trách, tác phong bại hoại.” Sau đó hảo tâm đề nghị: “Nếu nói như vậy, không bằng đổi cái phương pháp khác?”

Bởi vì nấu com thất bại, tín nhiệm với Hứa lão đầu trong lòng Tần Châu Ngọc giảm giá cực kỳ thấp, bất quá rốt cuộc không cam lòng, làm ngựa chết còn hơn làm ngựa sống, không tình nguyện nghiêng tai nghe hắn: “Biện pháp gì?”

Hứa lão đầu nghiêm mặt, khụ hai tiếng: “Cái kia... chẳng lẽ ngươi không muốn tìm người dựa vào sao? Từ tú tài không đáng tin, không bằng ta đi giúp người tìm bà mối, tìm người gả cho, như vậy về sau không cần lo lắng.”

(Cố Chi ưu: không cần lo lắng)

”Ta mới không cần.” Tần Châu Ngọc không hề nghĩ ngợi, theo bản năng liền đập bàn phản bác.

”Vì sao?” Hứa lão đầu tỏ vẻ khó hiểu “Dù sao đều là lập gia đình, tại sao ngươi gả cho từ tú tài thì được, gả người khác lại không được. Nói không chừng còn có thể tìm được người tốt hơn Từ tú tài đấy.”

Tần Châu Ngọc hung hăng, chán ghét phủ quyết: “Không được chính là không được. Lão nhân ngươi chỉ biết đưa ra chủ ý ngu ngốc, ta không bao giờ nữa nghe theo người nữa. Còn có cái gì mà đi đường tắt bằng rượu, một chút tác dụng đều không có, chỉ toàn hại người thôi!”

Đối với sự chán ghét của nàng, Hứa lão đầu không cho là đúng, chỉ ý tứ cười cười.

Lần này nấu com chưa thành, Tần Châu Ngọc cảm giác sâu sắc được nguy cơ trước nay chưa từng có —— Đông Sinh bắt đầu có ý vô tình gây chuyện với nàng, thậm chí ngay cả khi nói chuyện, ánh mắt cũng không để ý tới nàng.

Mà cùng lúc đó, tần suất Thẩm Xuân Hoa xuất hiện ngày càng thường xuyên. Trong miệng nàng, Tổng tiên sinh sớm biến thành Đông Sinh ca. Mà Đông Sinh cũng thẳng cấp cho nàng từ Thẩm cô nương lên thành Xuân Hoa.

Hàng xóm láng giềng, mọi người nhìn hai người họ, trong ánh mắt đều giấu không được sự vui sướng, giống như Thẩm Xuân Hoa cùng phu tử Tổng Đông Sinh đã thành một đôi, mà bọn họ lại thật xứng.

Ba người, Thẩm Xuân Hoa dường như quan rộng mở, Tần Châu Ngọc nôn nóng vạn phần, Đông Sinh... Chỉ có Đông Sinh đối với hết thảy mọi chuyện đều mờ mịt không biết.

Trên thực tế, sau lần đó say rượu hoa đào, Đông Sinh tâm vẫn có chút hoảng hốt, hắn bắt đầu sợ hãi quá mức Tần Châu Ngọc khi tới gần, chỉ cần vừa nhìn thấy khuôn mặt của nàng, ngửi được hơi thở của nàng, trong đầu liền nghĩ tới hình ảnh kiều diễm ngày hôm đó, nghĩ tới thật lâu, không thể nào dứt ra được.

Hắn thậm chí hoài nghi, lần đó làm loại chuyện kia, có thật sự hoàn toàn chỉ vì rượu của Hứa lão đầu?

Hiển nhiên, ngay cả bản thân hắn đều không có đáp án.

Đáng sợ nhất là, thỉnh thoảng buổi sáng tỉnh dậy, Đông Sinh đều phát giác ra tiết khô của chính mình ẩm ướt. Đối với một nam nhân chưa có nương tử, việc này quả thật thực xấu hổ.

Đông Sinh không thể không chấp nhận việc ham muốn nhiều năm đã ngủ yên của hắn giờ lại bắt đầu thức tỉnh. Hắn thậm chí bắt đầu hoài nghi có hay không cần đi thanh lâu tìm cô nương. Bằng không hắn cùng Tần Châu Ngọc cô nam quả nữ ở chung một chỗ như thế này, hắn không chắc có thể kìm chế bản thân làm ra việc cầm thú như ngày hôm đó.

Cũng may chỉ một chút, ngấm lại, vẫn là quên đi, nếu xảy ra thật hắn liền thật sự thành cầm thú.

Tần Châu Ngọc cảm giác được nguy cơ ngày càng mãnh liệt, đối với Thẩm Xuân Hoa cơ hồ là hận thấu xương, chỉ thiếu điều kiểm hình nhân nguyên rửa người ta. Mà Thẩm Xuân Hoa thấy Đông Sinh đối xử với Tần Châu Ngọc lãnh đạm đi rất nhiều, trong lòng cũng bắt đầu đắc ý. Loại đắc ý này dần dần biểu hiện ở trên mặt, thỉnh thoảng còn hướng Tần Châu Ngọc thị uy.

Cuộc chiến của nữ nhân từ trong yên lặng đã khai hỏa.

Bắt đầu là đao mắt ám đấu, sau đó là ngôn từ đả kích, gay gắt đối chọi nhau. Bất quá bởi vì Đông Sinh, hai nữ nhân đều nỗ lực kìm chế, để tránh mất tình cảm của hắn.

Nhưng sau việc cực lực dằn nén thì kết quả chính là, một buổi sáng, chiến tranh của Tần Châu Ngọc cùng Thẩm Xuân Hoa toàn diện bùng nổ.

Buổi sáng hôm nay, còn chưa tới giờ Đông Sinh ngừng học, Thẩm Xuân Hoa đã mang sang một chén bánh sủi cào nóng hôi hổi.

Tần Châu Ngọc thấy bộ dáng ân cần của Thẩm Xuân Hoa thì cực tức nổi lên, tuy rằng không ngăn vào nhà, nhưng vẫn quay đầu hừ lạnh một tiếng.

Thẩm Xuân Hoa đã sớm chịu không nổi thái độ kiêu căng của Tần Châu Ngọc, kỳ quái mở miệng: “Cũng chẳng biết tại sao có người vẫn ở trong nhà của nam nhân, chẳng lẽ khi Đông Sinh ca cưới tân nương vẫn còn ở lại?”

Lời này vừa vắn nói đến chỗ đau Tần Châu Ngọc, nàng lập tức lên tiếng phản bác: “Ai đòi ở lại? Là Tử thư sinh tự nguyện thu lưu của ta, không tin người hỏi hắn thì biết.”

“Đông Sinh ca là người nhà nhận, cho dù là không muốn thu lưu, sợ là cũng không nỡ đuổi người đi. Ai, điểm tốt này của hắn cũng thực là một loại phiền toái.” Câu nào của Thẩm Xuân Hoa cũng có ý tốt, nhưng chữ sắc như dao, dứt lời còn lắc đầu thờ dài, “Về sau ta nhất định phải bảo hắn sửa cái tính này.”

Thẩm Xuân Hoa rõ ràng tự cho mình khẩu khí của nương tử tương lai của Đông Sinh. Tần Châu Ngọc làm sao chịu được, mặt đỏ lên, xì một tiếng khinh miệt: “Ta thấy có người thực là không biết xấu hổ, mỗi ngày đều tự tới cửa gặp nam nhân, người ta còn chưa tỏ thái độ gì, đã tự cho mình là nương tử chưa qua cửa của người ta rồi.”

“Người nói ai không biết xấu hổ?” ác ngôn của Tần Ngọc Châu làm cho sắc mặt của Thẩm Xuân Hoa rất cực cũng biến sắc.

“Nói ai người đó tự biết.” Tần Châu Ngọc gỡ hòa một ván, đắc ý xem thường.

“Người mới không biết xấu hổ, tiện nhân!”

“Người mới là tiện nhân!”

“Người không biết xấu hổ!”

“Người là tiện nhân!”

...

Trận chiến tranh này sử dụng một loạt các phương thức chửi đồng cấp thấp vớ vẩn. Không biết xấu hổ cùng tiện nhân, hai chữ quay qua quay lại nhiều lần, Tần Châu Ngọc hiển nhiên không hài lòng loại tiến triển này, tùy tay liền đánh nghiêng bát sủi cào nóng, làm cho chiến tranh thăng cấp.

Mà hành vi này, nháy mắt làm cho hai mắt Thẩm Xuân Hoa đỏ lên, tính cách chọi búa mạnh mẽ mãnh liệt trên người nàng rất cực bùng nổ, nàng trực tiếp bỏ nhào vào người Tần Châu Ngọc, làm cho chiến tranh càng thêm gay gắt.

Vì thế, chiến tranh nữ nhân thành công thăng cấp từ văn đấu đến võ đấu.

Tần Châu Ngọc không dự đoán được Thẩm Xuân Hoa đột nhiên động thủ. Nàng cảm giác trên mặt mình bỗng nhiên đau đớn, thế mới phản ứng lại. Không nghĩ nhiều, trực tiếp đánh lại trận chiến này.

Vì thế vấn đề đến đây.

Tần Châu Ngọc từng là thiên kim Hầu phủ, cha huynh đều là võ tướng. Từ nhỏ đã đi theo các ca ca tập võ, tuy rằng ba ngày tập hai ngày phơi nắng, thủy chung chính là tam chân miêu bản sự, nhưng năng lực phòng vệ cơ bản vẫn phải có. Nay tuy rằng mất trí nhớ, nhưng bản năng phản xạ của thân thể vẫn còn. Đối phó với một nữ tử tầm thường, thì quá dư sức.

(tam chân miêu bản sự: BẢN SỰ TAM CUỐC MÈO)

Hai người xoay đánh trên mặt đất, công phu của Thẩm Xuân Hoa là một quơ lấy hai càooba cắn, khốc lóc om sòm, rất nhanh bị nàng ngăn lại. Tần Châu Ngọc phát hiện công lực của chính mình hơn hẳn Thẩm Xuân Hoa một bậc. Nàng cũng không thật sự đánh Thẩm Xuân Hoa, chỉ tức giận cố gắng chặn Thẩm Xuân Hoa lại.

Nhưng khi Đông Sinh vừa vào tới cửa, cảnh tượng hân nhin thấy là Tần Châu Ngọc hung tợn cười trên người Thẩm Xuân Hoa.

Đây một hình ảnh làm cho hân kinh hãi, không thể tưởng được sự ương ngạnh của Tần Châu Ngọc đã tới trình độ này. Đối với một kẻ độc sách mà nói, thật sự vô cùng kinh hãi.

“Các ngươi đang làm gì!” Đông Sinh tiến lại, một tay tóm Tần Châu Ngọc đang trên người Thẩm Xuân Hoa túm xuống dưới.

Thẩm Xuân Hoa nhìn thấy Đông Sinh, khóc nức nở, nhào vào trong lòng hân: “Đông Sinh ca, ta vội tới đưa canh cho ngươi, bị nàng quăng đi, nàng còn đánh ta.”

Đông Sinh nhìn lên, quả nhiên thấy bánh sủi cảo cũng nước canh vung vãi. Sau đó, nhìn về phía Tần Châu Ngọc đang một bên thờ dốc, vẻ mặt tức giận lại có thái độ kiêu căng.

Đông Sinh hít sâu một hơi: “Tiểu Hoa, xin lỗi Xuân Hoa đi.”

Tần Châu Ngọc bĩu môi trừng mắt, liếc hân một cái, lắc đầu: “Ta không.”

Đông Sinh lại hít sâu một ngụm, ngữ khí trầm tĩnh lại hung ác nham hiểm: “Xin lỗi.”

Tần Châu Ngọc bị ngữ khí này của hân làm cho ngẩn ra, nhưng vẫn hừ một tiếng: “Ta sẽ không.” Nói xong dường như cảm thấy chính mình không đủ kiên cường, vì thế khiêu khích bỏ thêm một câu: “Ngươi có thể làm gì ta?”

Đông Sinh vẫn không nhúc nhích nhìn chăm chăm nàng, một lát, rốt cục gần từng tiếng mở miệng: “Như vậy, mời ngươi rời đi. Nơi này của ta không chào đón nữ nhân không biết đứng sai như vậy.”

Tần Châu Ngọc dường như có chút không thể tin Đông Sinh sẽ nói ra như vậy, trừng mắt to nhìn hân, sau đó lại nhìn Thẩm Xuân Hoa đang âm thầm đắc ý, nước ở trong hốc mắt lập tức thu lại. Cuối cùng nàng khẽ cắn môi, kiêu căng hừ một tiếng: “Đi thì đi, nơi như thế này chỗ nào chả có.”

Bạn đang đọc truyện *Bố Y Thiên Kim* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Phiền Muộn

Đông Sinh trấn an Thẩm Xuân Hoa, ôm trong lòng cho tới khi Thẩm Xuân Hoa ngừng khóc mới đưa về nhà.

Đến Thẩm gia, Tam thẩm ra mở cửa gặp khuê nữ nhà mình, mắt đỏ hồng như con thỏ, còn tưởng rằng phu tử bình thường nhả nhận này khi dễ nàng, ngay lập tức giơ cái chổi phía sau lên định đánh tới Đông Sinh.

Cũng may là Thẩm Xuân Hoa khóc đủ, phản ứng trở nên nhanh nhạy, chạy nhanh tới ngăn nường: “Không phải tại Đông Sinh ca, là tại mẹ la sát ở nhà Đông Sinh ca.”

Đại khái là vì bị Tần Châu Ngọc làm cho tức giận thật sự, ngày thường chỉ dám ở sau lưng Đông Sinh nói lời thô bỉ, hôm nay không ngờ cứ như vậy thốt ra.

Đông Sinh đứng sau người Thẩm Xuân Hoa không khỏi mặt nhăn nhu, trong lòng hơi hơi chán ghét.

Tam thẩm buông chổi, chớp mắt đã cong khóe miệng thay cho cái trợn mắt vừa rồi: “Ta đã nói tiền sinh là người nhả nhận như vậy, làm sao có thể bắt nạt Xuân Hoa nhà chúng ta, giấu lại chỉ tại ngươi thu lưu xá nha đầu kia nên mới xảy ra chuyện.”

Đông Sinh miễn cưỡng giật nhẹ môi, nhưng cho dù thực miễn cưỡng, ngữ khí vẫn như cũ ôn hòa khiêm tốn, hai tay ôm quyền xin lỗi: “Tam thẩm, chuyện này là Tiểu Hoa không đứng, ta thay nàng hướng Xuân Hoa cùng Tam thẩm xin lỗi, các người trăm ngàn lần đừng để ở trong lòng.”

Thẩm Xuân Hoa đã không còn bộ dáng nước mắt đáng thương, vội vàng đỡ lấy tay Đông Sinh: “Chuyện này không thể trách người. Đông Sinh ca cũng

khó xử, vốn là hảo tâm thu lưu nàng, làm sao nghĩ chuyện đến kia nha đầu kia không biết phân rõ phải trái như vậy.” Nói xong như là thay Đông Sinh thoải mái nói, “Cũng may nàng hiện tại biết điều rồi đi.”

Tam thẩm thấy khuê nữ nhà mình tình cảm cầm lấy hai tay phu tử, cười rặng rờ: “Tai họa kia đi rồi sao? Thật đúng là thành thần dễ tiền thần khó, rốt cục cũng đi rồi, tiên sinh người cũng có thể thở phào rồi.”

Nét mặt Đông Sinh không thay đổi, nhưng trong lòng dần dần lạnh lẽo, hần lại xin lỗi vài lần, không đợi mẹ con họ nói cái gì nữa rồi rời khỏi.

Cá buổi chiều, Đông Sinh ngồi lý trong nhà, hần biết chuyện Tần Châu Ngọc đánh Thẩm Xuân Hoa đã truyền khắp phố, vài tam cô lục bà ghé vào nhà họ Thẩm, vừa cắn hạt dưa, vừa cảm phần khiển trách Tần Châu Ngọc.

Tuy rằng Đông Sinh không thể phủ nhận, Tần Châu Ngọc đúng thật là đại họa đại phiền toái, tính tình kiêu ngạo, độc mồm độc miệng, nhưng sau khi hần bình tĩnh lại, hần không thể không hoài nghi chân tướng nàng đánh Thẩm Xuân Hoa.

Nha đầu chết tiết kia hận Thẩm Xuân Hoa không phải chuyện ngày một ngày hai, nhưng tuyệt đối sẽ không đánh người trước mà không có nguyên do. Tính tình nàng mãnh liệt xảo quyết lại còn cao cao tại thượng, nếu không chọc tới nàng, nàng chỉ ném cho người ánh mắt kiêu căng, khinh thường hừ lạnh, làm sao có thể dễ dàng động thủ.

Chỉ có thể là, Thẩm Xuân Hoa thật sự chọc giận nàng.

Mà hần, lúc trước đối xử với nàng có điểm quá đáng thì phải. Hần nhớ rõ lúc nàng chạy đi, trong ánh mắt động một chút lệ quang, lúc ấy hung hăng đâm vào trong lòng hần, làm cho hần chấn động.

Cứ rối rắm như vậy đến khi trời tối, bên ngoài lảng giềng phần nộ công khai lên án Tần Châu Ngọc giải tán, mà nha đầu gây chuyện trong miệng mấy người kia vẫn chưa trở về.

Đông Sinh vốn tưởng nàng mất trí nhớ không có nơi nào đi, bực tức hết thì sẽ về. Đến lúc đó nàng nói mấy câu độc miệng với hần, hần mặc kệ nàng, chuyện này sẽ đại khái như vậy qua đi.

Nhưng mà hiện tại, Đông Sinh cảm thấy sự tình không có đơn giản như vậy, nha đầu quật cường kia, có khả năng thật sự bỏ nhà rời đi.

Nghĩ vậy, Đông Sinh nhìn sắc trời bên ngoài, lòng như lửa đốt chạy ra cửa. Trên đường hỏi vài người biết Tần Châu Ngọc một vòng, nhưng không ai biết nàng đi hướng nào. Kỳ thật cho dù gặp qua, đại khái cũng sẽ không để ý. Ai muốn chú ý tới một nữ nhân mọi người chán ghét cơ chứ.

Đông Sinh hoang mang rối loạn đi tới ngã tư, tìm kiếm không phương hướng, may mắn gặp Hứa lão đầu hái thuốc trở về. Nghĩ đến việc Hứa lão đầu là lảng giềng duy nhất của Tần Châu Ngọc, hần chạy nhanh tới hỏi: “Hứa lang trung, ngài có gặp qua Tiểu Hoa không?”

Hứa lão đầu liếc mắt nhìn hần, gạt tay hần xuống, phui phui quần áo của chính mình, chậm rãi nói: “Gặp qua a!”

Đông Sinh vui mừng hỏi: “Nàng ở đâu?”

Hứa lão đầu bĩu môi lắc đầu: “Ta mới từ trên núi trở về. Lúc gặp ta, nàng hỏi vay tiền nói muốn lên kinh thành mưu sinh. Ta không đáp ứng, nàng đã nói nàng không sống muốn đi nhảy sông.” Nói xong, sờ sờ râu, “Ta nghĩ hiện tại chỉ còn khả năng nhảy sông. Tính thời gian, đại khái là một canh giờ, chắc xác cũng nổi lên rồi.”

Đông Sinh hồn hên gầm nhẹ một tiếng, theo hướng con sông chạy đi.

Nguyệt thượng liễu đầu cành.

(trăng treo đầu cành liễu)

Ngày xuân, bờ sông cỏ lau mọc xanh um, làm cho bóng đêm càng sâu, chỉ có ánh trăng trên đỉnh đầu ngời sáng.

Gió thổi, ve kêu, ếch ộp, làm cho bờ sông trông trái tiêu điều càng thêm yên tĩnh.

Tần Châu Ngọc ngồi trong bụi cỏ lau mọc thấp, phần uất lúc trước dần dần biến mất trong sắc trời càng ngày càng tối, sự sợ hãi nồng đậm chậm rãi hiện lên trong lòng.

Chung quanh cỏ cây lay động, dường như xuất hiện yêu quái ma mị, thật là khiếp đảm, nàng không khỏi ôm chặt thân mình. Vốn ở trong gió lạnh, cả người lại càng thêm lạnh.

Nàng sợ hãi cực kỳ, thật sự sợ hãi cực kỳ.

Lúc này, phía sau thanh âm tắt tắt tốt tốt vang lên. Tim Tần Châu Ngọc đập thình thịch, âm thanh tới càng gần, Tần Châu Ngọc không dám quay đầu, cuối cùng nhắm chặt mắt lại.

Thanh âm kia, dường như, càng ngày càng gần, càng ngày càng gần.

Rốt cục... Tần Châu Ngọc hít sâu một hơi, cắn răng mạnh quay đầu.

Dưới ánh trăng, thân ảnh cao ráo như ngọc xuất hiện, ở chỗ xa xa hai thước dừng lại.

Tần Châu Ngọc cảm thấy lòng mình đang treo lơ lửng cuối cùng bình tĩnh lại, cái mũi sứt sứt, hai dòng nước mắt chảy xuống, chảy xuống miệng nóng nóng, chất chất.

“Tiểu Hoa?” Đông Sinh thật cẩn thận kêu, bởi vì ngược ánh trăng, hắn không nhìn rõ.

Tần Châu Ngọc ngậm miệng không ra tiếng, trong lòng vừa mừng vừa ủy khuất, còn có một chút oán giận.

Đông Sinh mấy bước đi đến chỗ nàng, thấy rõ khuôn mặt của nàng, rốt cục thở ra một hơi thật mạnh, trách nói: “Người thật sự làm ta sợ muốn chết, đã trẻ thế này, người ở bờ sông làm gì?”

Tần Châu Ngọc ngoài ý muốn không nói lời nào ác thanh ác khí, ngược lại rầu rĩ: “Người đuổi ta đi, không tới nơi này thì đi nơi nào, ta lại không có chỗ đi.”

Đông Sinh sùng sốt, bất đắc dĩ cười cười, thấy tóc trước trán nàng bị gió thổi có chút tán loạn, theo bản năng giúp nàng vuốt lại, thờ dài nói: “Đừng dỗi, về nhà đi!”

Tần Châu Ngọc lắc đầu, hừ một tiếng: “Ta không quay về đâu, bằng không lại có người nói ta mặt dày không đi.”

Đông Sinh nghĩ nghĩ, nhẹ giọng hỏi: “Là Thẩm Xuân Hoa nói sao?”

Tần Châu Ngọc không đáp, chỉ tiếp tục hừ một tiếng, nhưng đối với Đông Sinh, đáp án không nói cũng hiểu. Hắn tiếp tục nhỏ nhẹ nói: “Ban ngày là ta không đúng, không nên vì không phân biệt được xanh đỏ đen trắng liền nói như vậy với người. Ta thu hồi lời nói, mời người trở về, được không?”

Bởi vì Đông Sinh đã đến, Tần Châu Ngọc đã không còn sợ hãi lúc đầu, tùy hứng ngạo mạn lại nổi lên: “Người thích đuổi ta thì đuổi, thích mời về thì mời, ta làm theo chẳng phải rất mất mặt hay sao?”

Đông Sinh dờ khóc dờ cười, ngữ khí bất đắc dĩ: “Ta đây cầu người được không?”

“Cầu ta cũng không được.” Đánh xà tùy côn, nàng quay đầu nói, “Ta hôm nay liền ở trong này ngủ.”

Đông Sinh xem bộ dáng vô lại này của nàng, nghĩ nghĩ, lui về phía sau hai bước, buông tay: “Người đã cố ý muốn ngủ ở trong này, ta cũng không có cách nào.” Nói xong, vừa xoay người vừa nói, “Bất quá đừng trách ta không nói cho người, sông này cách vài ngày lại phát hiện mấy xác chết trôi, buổi tối âm khí đặc biệt nặng, không chỉ một hai người gặp qua cái gì đó không sạch sẽ ở vùng này.”

“A!”

Chỉ nghe một tiếng thét chói tai, Đông Sinh bị người phía sau ôm chặt lấy chân. Miệng hắn bất giác không tiếng động cong lên.

“Người làm gì? Không phải muốn ở trong này ngủ sao? Ôm chân ta là có ý tứ gì, ta cũng không chuẩn bị ở trong này chiều oan hồn.” Đông Sinh vân đạm phong khinh tiếp tục.

Tần Châu Ngọc từ phía sau ôm hắn, thanh âm có chút run lên: “Ta thay đổi chủ ý, vẫn là cảm thấy giường hồng nhạ người có vẻ thoải mái hơn.”

Đông Sinh quay đầu, ở dưới ánh trăng, hé miệng ôn nhuận cười cười với nàng: “Chúng ta nên trở về đi.”

Tần Châu Ngọc tự nhiên biết hắn vừa mới nói những lời này để dọa nàng. Thực buồn bực, nàng quả thật bị dọa, bất quá rốt cuộc không cam lòng, hờn dỗi mở miệng: “Trở về với người cũng có thể, nhưng ta vừa mới ngồi lâu, chân bị tê rồi, người cõng ta.”

Đông Sinh thiếu chút nữa phun ra ngụm máu, hung hăng trừng mắt nhìn nàng một cái, xoay người bước đi. Mới đi hai bước, nhưng vẫn là dừng lại, hung hăng ngồi xổm xuống trước mặt nàng.

Tần Châu Ngọc vốn cũng hiểu được mình cũng có điểm quá đáng, thấy Đông Sinh tức giận đến mức xoay người bước đi, thiếu chút nữa sửa miệng gọi hắn lại, không ngờ đã thấy hắn ngồi xổm xuống trước mặt mình.

Lo lắng biến mất hầu như không còn, Tần Châu Ngọc vui rạo rục leo lên lưng hắn.

Đông Sinh nghiêng răng nghiêng lợi nghĩ, hắn đòi trước nhất định là giết cả nhà nàng, cho nên đòi này nàng chuyên hướng tới hắn đòi nợ —— bằng không vì sao yêu cầu nhục nước mất chủ quyền như vậy, hắn đều đã đáp ứng?

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: buổi sáng thứ bảy không dậy nổi a ~~~~~ buổi tối lại viết một chương vậy ~~~~~ Lâu Chủ ta thật sự là làm việc cần mẫn tới mức không thể nhìn thẳng a ~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Bố Y Thiên Kim* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 17: Vật Lộn

“Này, thư sinh ngọc, ngươi làm sao mà biết ta ở bờ sông?” Tần Châu Ngọc ghé vào trên người hắn, sợ hãi cùng ủy khuất đã sớm trở thành hư không, ha ha cười hỏi hắn.

Đông Sinh trả lời chi tiết: “Ta gặp được Hứa lão đầu, hắn nói ngươi vay tiền hắn vay bất thành liền nhảy sông, cho nên ta tới đây tìm đến.”

Tần Châu Ngọc hừ một tiếng: “Hứa lão đầu cũng có thể tin? Ta làm sao có thể nói nói như vậy? Ta vay tiền nhưng hắn không cho, nên muốn tìm vài người thả xuống sông để trừ giận.” Nàng bĩu môi, có điểm trêu chọc, “Không phải ngươi tin là ta muốn nhảy sông đây chứ?”

“Không tin.”

“Không tin còn tới nơi này tìm ta?”

“Bởi vì ta tin ngươi sẽ đến bờ sông thả vài người cho hả giận.”

“Ngươi...” Tần Châu Ngọc tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, một ngụm cắn xuống tai Đông Sinh.

Đông Sinh trốn tả tránh hữu (trái trốn phải tránh) không được, bị nàng cắn vừa đau lại ngứa, hơi thở ảm áp ướt át thổi lên não. Kiểu thân mật này làm cho hắn có chút nhẹn không được, nhất là có luồng nhiệt lưu thẳng từ não chạy tới hạ phúc. Hắn thầm nghĩ một tiếng không ổn, chạy nhanh dùng sức ngăn chặn nữ ma đầu ở trên người hắn làm loạn.

Nào ngờ hắn càng trốn Tần Châu Ngọc càng gắt gao cuốn lấy tai của hắn. Cuối cùng, hai người cơ hồ người đuổi người tránh. Đông Sinh cũng không cố được nữa, không cố ý buông nàng ra. Không có chỗ dựa, Tần Châu Ngọc liền ngã xuống dưới. Nhưng Đông Sinh tránh né đã hoàn toàn kích phát ý chí chiến đấu của nàng, Tần Châu Ngọc tóm lấy lại rồi cắn tai hắn.

Đông Sinh ra sức trốn, lại nhẹn không được hóa khí dân lên trong thân thể, muốn trốn, lại dường như luyến tiếc, cơ thể trở nên có chút mê luyến, hai người “vật lộn” đến cuối cùng, bất tri bất giác ngã xuống đất từ lúc nào, nằm trên đồng cỏ lau lùm xùm.

Tần Châu Ngọc cảm thấy thú vị, thấy Đông Sinh chịu bị mình “đánh tới”, nghiêng hẳn người, trèo lên trên người hắn. Hai tay nàng giữ cổ hắn, tỏ vẻ hung tợn: “Ngươi có phục hay không?”

Đông Sinh mở to mắt nhìn nàng. Dưới ánh trăng, khuôn mặt nàng ửng ửng hiện hiện nét ửng hồng, làm cho hắn cảm thấy nàng không thuộc cõi phàm trần. Đông Sinh dùng sức hít mạnh một hơi, kiềm chế bản thân bình tĩnh mà quên mất việc phải trả lời nàng.

Tần Châu Ngọc thấy Đông Sinh bỗng nhiên nghiêm túc, không nói một lời, nàng nghĩ hắn tức giận, có chút phần nộ hừ một tiếng. Tần Châu Ngọc định xoay người đứng lên, nhưng lại không cam lòng, thừa dịp hắn không phản ứng, nàng cúi người rất nhanh, hung hăng cắn nốt một ngụm lên tai hắn. Sau đó hừ một tiếng không thú vị, tự đứng lên mang theo tư thái đắc ý, đi về trước.

Chờ nàng đi vài bước, Đông Sinh mới chậm vật đứng dậy. Hắn day day bên tai bị nàng cắn —— đây là tai người chứ không phải tai heo nha, nha đầu chết tiệt kia hạ khẩu thật đúng là không nương tay, chắc hắn cũng rách da rồi.

Bất quá càng làm cho người buồn bực là... Đông Sinh cúi đầu, nhìn chằm chằm phía dưới của chính mình, nơi đó đã nổi một khối rõ ràng, cũng may là buổi tối, bằng không đường đường là thư sinh như hắn, thật sự là không biết gặp người như thế nào.

Về tới nhà, thân thể Đông Sinh đã bình tĩnh lại. Ngoài lại xem Tần Châu Ngọc, hắn mới phát giác trên trán nàng có một vết đỏ hồng. Hắn lấy hòm thuốc, ấn nàng ngồi xuống rồi lại bôi thuốc cho nàng.

Bởi vì còn đang đắm chìm trong thành công cắn từ thư sinh, Tần Châu Ngọc mặc hắn bôi thuốc, còn ngẩng đầu đắc ý. Đông Sinh thật sự nhìn không được, cười nhạt một tiếng: “Còn tưởng rằng ngươi đánh nhau giỏi lắm, thế mà Thẩm Xuân Hoa một chút thương thể cũng chưa thấy, ngươi ngược lại bị một cái dấu dài như vậy làm như vậy. Thật là mất hết mặt mũi!”

Tần Châu Ngọc vừa nghe, sắc mặt nhất thời đông cứng, từ ghế nhảy dựng lên: “Ta đương nhiên là thắng, ngươi không thấy ta đánh Thẩm Xuân Hoa ngã trên mặt đất sao? Ta không giống nàng như người đàn bà chanh chua, chỉ biết khóc lóc.” Nói xong, bỗng nhiên ý thức được câu cuối cùng của Đông Sinh, nàng hét lên một tiếng, chạy đi tìm gương. Nhìn thấy vết thương trên mặt, hóa khí vừa bùng lên lại lập tức dịu đi, lầm bầm nói, “Sẽ không trở thành mặt mày xấu xí đi? Ta là cô nương như hoa như ngọc, lão thiên gia cũng sẽ không đành lòng phá đi nhan sắc của ta đâu.”

Ngữ khí Đông Sinh không có chút xem thường nào: “Yên tâm, ngươi bị thương ngoài da, lão thiên gia sẽ không để ngươi mặt mày xấu xí, hắn sợ ngươi lại tới làm phiền hắn.”

Tần Châu Ngọc nghe xong lời này, mới thoáng yên tâm.

Một lát sau, Đông Sinh bỗng nhiên nghiêm túc mở miệng: “Tiểu Hoa, chúng ta tới xin lỗi Thẩm Xuân Hoa cùng Tam thẩm.”

Tâm tình Tần Châu Ngọc vừa mới tốt lên, nghe thấy lời này của hắn lập tức nổi cơn: “Dựa vào cái gì? Cũng không phải ta động thủ trước.”

Đông Sinh thở dài, có chút bất đắc dĩ, lại có chút thối tha: “Mặc kệ ai đúng ai sai, bọn họ là láng giềng ở nơi này, nếu người không tự kiểm điểm, sợ là họ sẽ ngược đãi người.”

“Không đi, dù sao ta không đi.” Tần Châu Ngọc lắc đầu, rõ ràng tỏ ý cự tuyệt.

“Tiểu Hoa...” Đông Sinh sâu kín mở miệng gọi nàng, nhưng cũng chỉ là gọi nàng.

Tần Châu Ngọc hơi quay đầu, tà nghệ liếc mắt một cái, thấy hắn khẩn cầu lại có ánh mắt oán hận. Rốt cục hơn nửa ngày mới khẽ cắn môi, hung tợn mở miệng: “Muốn đi xin lỗi cũng có thể, bắt quả người đáp ứng ta một yêu cầu.”

Đông Sinh trong lòng mừng thầm, vội hỏi: “Yêu cầu gì vậy?”

“Về sau người không được cho phép Thẩm Xuân Hoa qua lại.”

“Vì sao?” Đông Sinh khó hiểu, hắn vẫn không rõ vì sao nàng chán ghét Thẩm Xuân Hoa như vậy.

Tần Châu Ngọc dựng thẳng lông mày, đuôi mày khé mắt đều là oán giận: “Người đừng nói cho ta người không biết Thẩm Xuân Hoa có ý với người? Người ta đã tính tới việc làm nương tử tốt của người. Ta chán ghét nàng, không thích nàng làm nương tử của người.”

Này... Đông Sinh thật đúng là không hiểu toàn bộ, tuy rằng hắn biết Thẩm Xuân Hoa đối với hắn có một chút ý tứ, nhưng làm sao ngờ được lại muốn thành nương tử hắn. Nghe Tần Châu Ngọc nói như vậy, mới hiểu được sơ sót của chính mình, hắn gắt gát đầu: “Nếu quả thật giống như người nói, ta sẽ cùng Thẩm Xuân Hoa nói rõ ràng, dù sao ta đối với nàng hoàn toàn không có ý tứ này.”

Tần Châu Ngọc nghe xong lời này, khé miệng hơi hơi nhếch lên: “Người thực sự không có ý gì với nàng? Vậy sao người còn thân thiện như vậy với nàng?”

Đông Sinh buông tay: “Mọi người là hàng xóm, thân thiện một chút cũng không có gì đáng trách, ta với Tam thẩm còn càng thân thiện hơn nữa.”

Tần Châu Ngọc phui tay một tiếng, không cho là đúng.

Đông Sinh thấy bộ dáng này, nghĩ nghĩ, hỏi: “Vậy người tại sao vô duyên vô cớ chán ghét Thẩm Xuân Hoa?”

“Chán ghét thì chán ghét, tại sao phải có vì sao.” Hiển nhiên vấn đề này chính Tần Châu Ngọc cũng không biết rõ đáp án, nàng đứng lên, ác thanh ác khí mở miệng, “Không phải là muốn đi chịu tội sao? Còn không mau đi, chẳng lẽ đợi người ta đi ngủ mới qua?”

Đông Sinh ngấm lại, đi lên trước đuổi kịp nàng.

Hai người đi tới cửa, Tần Châu Ngọc bỗng nhiên quay đầu, oán hận nhìn chằm chằm Đông Sinh: “Ta còn có một yêu cầu.”

Đông Sinh sừng sốt, theo bản năng trả lời: “Không phải nói chỉ có một yêu cầu sao?” Nhưng thấy thái độ hầm hầm của nàng, vội vàng tiếp lời, “Đi, người nói đi.”

Tần Châu Ngọc khé cắn môi: “Về sau không cho phép người gọi ta là Tiểu Hoa, ta không muốn bị gọi cùng một cái tên với Thẩm Xuân Hoa.”

Đông Sinh thấy bộ dáng nghiêm túc như vậy, gắng nhịn cười: “Tên gọi người không phải như Thẩm Xuân Hoa, người là Hoa trong như hoa như ngọc.”

Tần Châu Ngọc lườm hắn một cái: “Vậy sao người không gọi ta là Tiểu Ngọc?” Nghĩ nghĩ, dường như cảm thấy tên này rất hay, vì thế khé miệng cong lên, “Đổi, về sau người gọi ta Tiểu Ngọc, như hoa như ngọc.”

Đông Sinh không nói gì thờ dài, thì ra nàng không chỉ mãnh liệt, tùy hứng, còn như vậy... Tự kỷ.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: tiêu đề rất thuần khiết, nội dung càng thuần khiết. Lâu Chu đang buồn bực quá ~~~ cho nên để cho nam chủ tiếp tục thuần khiết đi ~~~

Bạn đang đọc truyện *Bố Y Thiên Kim* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Giặt Tiết Khố

Thắm Xuân Hoa cùng Tam thăm nhìn thấy Đông Sinh dẫn Tần Châu Ngọc vào cửa, tự nhiên là giật mình không nhỏ.

Các nàng không thể nghĩ tới Tần Châu Ngọc không đi, càng không thể tưởng tượng được nàng theo Đông Sinh đến xin lỗi.

Tần Châu Ngọc đương nhiên cũng là cực kỳ không tình nguyện. Nhưng mà bởi Đông Sinh hạ cho ánh mắt tàn khốc, nàng cuối cùng đi đến trước mặt Thắm Xuân Hoa cùng Tam thăm, áp ứng mở miệng: “Ban ngày là ta không đứng, thỉnh đại nhân người không chấp kẻ tiểu nhân.”

Đông Sinh nghe thấy ngữ khí xin lỗi vớ vẩn này của nàng này, thiếu chút nữa không nhịn nổi phá lên cười.

Thắm Xuân Hoa gặp lại Tần Châu Ngọc, trong lòng ngàn vạn không thoải mái, nhưng không thể ở trước mặt Đông Sinh phát tác, Thắm Xuân Ngọc phải cực lực đè lại oán ý, gật gật đầu, ngoài miệng cười nhẹ. Bộ dáng nàng ta rất rộng lượng, trung ra một nụ cười xóa bỏ hết thù oán.

Ý cười miễn cưỡng này, tự nhiên lọt vào mắt Đông Sinh. Hắn nghĩ tới giao hẹn với Tần Châu Ngọc, mở miệng: “Mấy ngày nay ít nhiều tại hạ đều được Tam thăm cùng Xuân Hoa quan tâm, khả năng một thời gian nữa, ta phải hồi hương, không biết cảm tạ mọi người thế nào cho phải.”

Thắm Xuân Hoa vừa nghe, có chút hoảng hốt, vội vàng hỏi: “Đông Sinh ca không phải rất vất vả mới ra khỏi nông thôn, vì sao còn phải trở về?”

Đông Sinh cười khê: “Phụ thân mất từ khi ta còn nhỏ, mẫu thân một mình nuôi nấng ta lớn lên, mà mẫu thân ta không quen sống trong thành, cho nên ta phải về quê chăm sóc mẫu thân.”

”Nhưng là, huynh vất vả đọc nhiều sách vở như vậy ...” Thắm Xuân Hoa còn muốn nói gì nữa, đã bị Tam thăm kéo kéo vạt áo, ngắt lời nói, “Tiên sinh là người hiếu thuận, con đừng hỏi nhiều như vậy .”

Nói xong, lại hướng nữ nhi nháy mắt.

Những cô nương trong thành, không có ai nguyện ý gả cho người ở thôn làng thâm sơn cùng cốc. Đông Sinh nói như vậy, chẳng qua là muốn Thắm Xuân Hoa bỏ đi ý định của nàng. Thực tế, nương của Đông Sinh một lòng muốn cho hắn công thành danh toại, làm sao có thể nguyện ý để hắn ở nơi quê mùa cả đời được.

Thắm Xuân Hoa nhìn khuôn mặt tuấn tú ôn nhuận của Đông Sinh, không khỏi cảm thấy cô đơn. Nàng thích hắn, khó khăn lắm mới gặp được một người thi thư đầy mình, lại là nam tử tuấn tú lịch sự, cũng không gần nữ sắc, thế mà chí hướng của hắn lại chỉ quanh quẩn trong góc nhà với nương hắn.

Làm sao có thể không thất vọng.

Khi Trở về , Tần Châu Ngọc thử kéo kéo áo Đông Sinh, cười cười hỏi: “ Huynh thực chuẩn bị hồi hương chăm sóc nương thật đó hả?”

Đông Sinh trong lòng sợ run một chút, tà nghệ hướng nàng: “Đương nhiên rồi.”

Tần Châu Ngọc bĩu môi: “ Tâm vô chí lớn.”

Đông Sinh bất động thanh sắc, lãnh đạm hỏi nàng: “Vậy nàng nói cái gì mới được gọi là tâm mang chí lớn?”

Tần Châu Ngọc nghĩ nghĩ, ngẩng đầu nói: “Ít nhất cũng phải là Trạng Nguyên Thám Hoa gì đó chứ.”

Đông Sinh liếc mắt một cái: “Nàng cho là lấy công danh dễ dàng như vậy sao?”

Tần Châu Ngọc hì hì cười: “Ta đương nhiên biết không dễ dàng. Cho nên không trồng cây thư sinh ngốc như huynh thi được đâu! Ta thấy i huynh hồi hương chăm sóc nương là hợp nhất!”

Đông Sinh bỗng nhiên trầm mặc một lát, nhìn nàng, thật cẩn thận hỏi: “Nếu ta hồi hương, nàng làm sao bây giờ?”

”Ta?” Tần Châu Ngọc chỉ vào chính mình, vô tư đáp, “Đương nhiên là cùng đi với huynh rồi. Ta không phải là Thắm Xuân Hoa, sẽ không coi thường nơi khi gầy cò ho nhà huynh đâu.”

”Là khi ho cò gầy*.” Tâm tình Đông Sinh vừa còn có chút bất an, giờ thì hoàn toàn sáng sủa. Hắn sâu kín sửa đúng nàng, khoe miệng mỉm cười, khoanh tay đi nhanh vào phòng trong.

(*nguyên văn kim ngât đáp thôn)

Tần Châu Ngọc nhìn bóng dáng của hắn , bỗng nhiên nhớ tới cái gì, xồng lên trước, nhe răng trợn mắt kêu to: “Này, từ thư sinh kia, huynh định mang ta tới nơi khi ho cò gầy thật đó hả? Đừng quên, hôm nay là huynh cầu ta, ta mới trở về với huynh đấy nhé. Lúc huynh về quê đừng nghĩ tới chuyện không mang ta theo.”

Đông Sinh nhếch miệng cười, không để ý tới nàng.

Ép buộc một ngày, hai người đi rửa mặt rồi trở về phòng của chính mình.

Tần Châu Ngọc lúc này có chút mệt, nhưng nằm ở trên giường, nàng bỗng nhiên giật mình nhớ ra chuyện mình bị Đông Sinh đuổi đi ban sáng, tự nhiên có

dự cảm chẳng lành. Lúc này hắn còn chưa đáp ứng việc mang nàng cùng hồi hương, nàng càng cảm thấy không ổn.

Lăn qua lộn lại một hồi thật lâu, đem chính mình cọ quấy một hồi, cuối cùng Tần Châu Ngọc rón rén đi đến cửa phòng, khẽ kệt chậm rãi mở cửa phòng Đông Sinh. Nương theo ánh sáng nhạt từ nóc nhà chiếu sáng, nàng nhìn thấy Đông Sinh đang nằm ngủ trong góc, rồi sau đó dè dặt thanh âm nhẹ nhàng gọi: “Thư ngọc, huynh ngủ chưa?” Thấy không nhúc nhích chút nào, nàng lại cao giọng kêu hai câu, “Từ thư sinh! Từ thư sinh!”

Đông Sinh không tình nguyện xoay người, khẩu khí không vui: “Người có chuyện gì?”

Hắn ngủ không sâu giấc, trong nháy mắt nàng mở cửa, cũng đã tỉnh.

Tần Châu Ngọc sùng sốt, cười hắc hắc: “À, không có gì, ta nhìn xem huynh có ngủ không thôi” Nói xong, đóng cửa lại, nhanh nhẹn chạy trở về.

Đông Sinh thực không biết nói gì, đành xoay người tiếp tục ngủ.

Cái chính, không lâu sau, cửa phòng lại chỉ nha chậm chậm mở ra, Tần Châu Ngọc thò đầu vào nhìn hỏi hắn: “Từ thư sinh, huynh đang ngủ đấy à?”

Đông Sinh vừa mới thiêu thiêu ngủ lại bị nàng dựng dậy, âm thầm mắng một câu, quay đầu nhìn về phía nàng: “Nàng rốt cuộc muốn làm gì? Thử nói cái gì nữa lúc ta đang ngủ xem, tin hay không ta đá văng nàng ra?”

Tần Châu Ngọc dĩ nhiên không tin hắn làm vậy, nhưng bởi đã thấy bộ dáng hung bạo của hắn, thành thành thật thật đi đến trước mặt hắn nói: “Ta kỳ thật là muốn biết lúc huynh hồi hương nhất định sẽ mang theo ta có đúng không?”

Đông Sinh rốt cục cảm thấy chính mình đã bị nữ nhân này đánh bại hoàn toàn. Hắn kêu rên một tiếng, kéo chăn qua đầu, thật mạnh nằm xuống, không muốn để ý tới nàng nữa.

Không lấy được đáp án, Tần Châu Ngọc hừ lạnh. Nàng khó chịu môi, không tình nguyện mà trở về giường mình.

Cơ mà nằm ở trên giường, mãi không ngủ được.

Qua hồi lâu, nàng lại đứng lên, bất quá lần này không hề đi lại rón rén như trước, ngược lại hùng hổ xông lên. Nàng xốc chăn của Đông Sinh lên, lăn lông lốc chui vào.

Ôn hương nhuyển ngọc lập tức quanh quẩn ở chớp mũi Đông Sinh. Bị nháo tới mức này, hắn cũng vô phương nằm yên được. Đông Sinh bật dậy, kéo Tần Châu Ngọc lên, cao giọng quát: “Nàng chui vào chăn ta làm gì?”

Tần Châu Ngọc thân mình run rẩy, khăn khăn đáp: “Ta muốn ngủ cùng huynh.”

Dĩ nhiên ý tứ của nàng là ta phải nhìn huynh, mới thấy yên tâm.

Đông Sinh nghe thấy câu nói ái muội này ghen nửa ngày mà không thốt ra nổi câu nào —— nàng có biết hay không, còn tiếp tục như vậy nàng thật sự buộc hắn phải nổi thú tính quá .

Tần Châu Ngọc thấy hắn không nói lời nào, ngượng ngừng mở miệng: “Này , huynh không phải nhỏ mọn như thế chứ? Ngủ một chút cũng không đồng ý ư?”

Đông Sinh rất muốn rống lớn lên —— ai nói sẽ không xảy ra chuyện gì hả? Bất quá, nhẫn nhịn nhẫn nhịn, hắn cố gắng hô hấp từng ngụm, bình ổn tâm tình, sau đó gằn từng chữ thăm thá: “Nàng có biết đạo lý nam nữ thụ thụ bất thân hay không?”

Chẳng lẽ bởi vì mất trí nhớ, cho nên ngay cả lễ giáo luân thường cơ bản cũng đều không hiểu sao?

Tần Châu Ngọc tự hỏi những lời này bình thường có ý tứ gì, bỗng nhiên thờ nhẹ một tiếng, mở to hai mắt, bỗng nhiên tỉnh ngộ: “Là vậy ư, ta quên mất huynh là nam nhân, ta là nữ nhân.”

Nói xong, nàng thật sự đỏ mặt, nhảy ra khỏi ổ chăn của Đông Sinh. Nàng chỉ như làm sai sự bình thường, trốn trở về phòng.

Đông Sinh im lặng không nói gì rồi nằm xuống. Nhưng mà ổ chăn này đã lưu lại hơi thở của nàng, thật lâu không hề biến mất. Hơi thở Đông Sinh dần dần bình ổn trong hương thơm ngọt ngào, trong mộng lại hiện ra mảng xuân kiều diễm.

Bởi bị Tần Châu Ngọc nháo loạn, Đông Sinh quả thực là ngủ không ngon. Buổi sáng tỉnh lại, cảm thấy hạ thân có chút dính dính. Đông Sinh lấy tay kiểm tra qua, quả nhiên ẩm ướt hết một mảng.

Hắn thầm mắng một tiếng, thừa dịp Tần Châu Ngọc chưa đi ra, ở trong chăn nhanh chóng thay quần áo.

Mặc đồ, thu thập giường xong xuôi, vừa đúng lúc Tần Châu Ngọc từ bên trong ngáp dài mở cửa đi ra.

Đông Sinh oán khí mười phần liếc nàng một cái. Tần Châu Ngọc mở to cặp mắt đen thui nhìn thấy Đông Sinh hơi xanh xao, trong lòng biết rõ tối hôm qua mình nháo hắn, có chút áy náy cười cười hai tiếng. Liếc mắt thấy chỗ quần áo vừa thay kia, không đợi Đông Sinh phản ứng, nàng vội bước hai bước, muốn lấy chỗ đồ dơ đó: “Huynh an tâm tới học đường đi, ta giúp huynh giặt quần áo.”

Nàng cảm thấy bản thân là người tốt lại còn nhanh nhẹn hiểu ý tứ người khác mà tự cảm động.

Nào ngờ rằng, Đông Sinh mặt ửng hồng, vươn người định đoạt lấy quần áo, còn tức giận mắng nàng: “Ai muốn nàng giặt!”

“Từ thư sinh, sao huynh lại biến lòng tốt của ta trở thành việc xấu vậy.” Tần Châu Ngọc đem cảm quần áo giấu ở sau người, “Chẳng lẽ huynh sợ ta giặt không sạch sẽ? Máy ngày nay ta đều tự giặt quần áo, huynh không thấy sạch sẽ sao?”

Đông Sinh gấp không lấy lại được quần áo, mặt đỏ ửng hơn. Không nghĩ được cái gì nữa, chỉ hy vọng nhanh lấy lại quần áo.

Tranh đi đoạt lại, quần áo trên tay Tần Châu Ngọc rốt cục rơi xuống. Hai người cùng cúi xuống nhặt lên, vừa lúc cả hai cùng nắm lấy một thứ. Tiết khó đây dấu vết kia cứ như vậy bại lộ ra, Tần Châu Ngọc a một tiếng, tay kia chỉ vào chỗ có vết: “Quần của huynh quần làm sao có chỗ bẩn lớn như vậy?” Nói xong, lại khoát tay, “Nhưng mà không sao, ta nhất định sẽ giúp huynh giặt sạch sẽ.”

Đông Sinh rốt cục bùng phát, dùng sức đoạt hết quần áo, thẹn quá thành giận nói: “Không phải nói nam nữ thụ thụ bất thân sao? Nàng làm một nữ nhân, sao có thể tùy tiện chạm vào quần áo của nam nhân?”

Tần Châu Ngọc không rõ vì sao Đông Sinh bốc hỏa như vậy. Bản thân chỉ là tốt bụng thôi mà, nàng không khỏi cảm thấy ủy khuất, bĩu môi: “Không chạm vào thì không chạm vào.”

Đông Sinh thấy bộ dạng nàng u oán, có chút không đành lòng, vừa muốn mở miệng an ủi nàng, không ngờ nghe được nàng lúng ta lúng túng nói: “Vì sao ta luôn quên chuyện huynh là nam nhân nhỉ?”

Đông Sinh khóe miệng run rẩy một lát, rốt cục ôm quần áo phẩy tay bỏ đi.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: hiện tại nữ chính đối với nam chính kỳ thật là một con chim non không hiểu chuyện, không phải tình yêu ~~~ nữ chính không hiểu yêu là gì, từ thư sinh ngã nhào ~

Bạn đang đọc truyện *Bố Y Thiên Kim* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Nhân Tình Của Biểu Ca

Đông Sinh đem lòng tốt của nàng biến thành lòng lang dạ thú, ôm quần áo rời đi. Tần Châu Ngọc phi thường buồn bực. Không cho giặt quần áo thì không giặt quần áo, ai thêm giặt quần áo thôi của hần, vết bẩn trắng lớn như vậy, không hiểu là cọ vào ở đâu.

Nhưng mà tất cả đều không quan trọng, vấn đề là —— từ thursinh trước khi rời chỉ ném cho nàng một khối bánh bao cứng rắn làm điếm tâm, thử hỏi, còn có việc gì tàn ác hơn việc này không?

Tần Châu Ngọc ngồi xồm ở cửa, oán hận cắn bánh bao cứng. Cách đó không xa tiếng rao bánh bao tiến thẳng vào tai, nàng cảm thấy chả nước miếng, càng nghe thấy càng nhiều, thì nhau tràn ra. Nàng đành vội vàng đem toàn bộ bánh bao nhét hết vào miệng, ngăn cho nước miếng tràn ra ngoài, phải dùng lực nuốt mấy lần mới xuống được.

Còn ở học đường dạy học, Đông Sinh bị nàng oán thăm không biết bao nhiêu lần.

Hơn một tháng đã trôi qua, láng giềng xung quanh hiểu rõ vị cô nương lai lịch không rõ ràng này, khi mặt lộ vẻ âm trầm biểu tình phẫn uất, tất nhiên là không nên chọc vào .

Nhưng mà trước mắt, hai vị thiếu niên đang nhìn đông nhìn tây nơi quê cha đất tổ, hiển nhiên là không biết này đó.

Hai người trẻ tuổi vừa đánh giá bốn phía, vừa do dự đi lên phía trước.

Tần Châu Ngọc vốn tâm tình đang có chút bức dọc, nhìn thấy hai người trẻ tuổi lấm la lấm lét, tự nhiên nảy sinh chán ghét. Nàng phui phui đứng lên, định vào nhà, đem toàn lực đóng sập cửa.

Cơ mà, nàng mới đứng lên, hai người trẻ tuổi nhãn tình sáng lên, chỉ chỉ vào chỗ nàng đứng, sau đó về mặt hớn hờ chạy tới: “Xin hỏi Tổng Đông Sinh có ở nơi này không?”

Nghe thấy tên Đông Sinh làm cho Tần Châu Ngọc vốn muốn vào lại dừng lại. Nàng chống tay, tà ngễ nhìn hai người trước mắt: “Các người hỏi từ thư sinh làm gì?”

Hai thiếu niên vừa nghe, hần là tìm đúng nơi rồi, cười càng thêm sáng lạn, phía sau tiếp trước trả lời: “Chúng ta là biểu đệ của Đông Sinh, tới đây du ngoạn, nương hần nhờ chúng ta mang cho hần vài thứ.”

Nguyên lai là thân thích của tử thư sinh. Tần Châu Ngọc bữu môi khinh thường, nheo mắt nhìn bao đồ nặng trong tay hai người, thân nhiên mở miệng: “Được rồi, đồ đặc lưu lại, các ngươi có thể đi rồi.”

Hai thiếu niên ngẩn ra, quay mặt nhìn nhau một lát, nhất thời không hiểu được chuyện gì đang xảy ra. Cuối cùng người trông lớn hơn một chút tiến lên, do dự hỏi: “Xin hỏi cô nương có quan hệ gì với biểu ca của ta?”

Quan hệ gì?

Tần Châu Ngọc phát giác chính mình không trả lời được, nhưng trên mặt vẫn giữ bộ dáng cao cao tại thượng, liếc mắt nhìn hần: “Ta với tử thư sinh có quan hệ gì thì liên quan gì tới ngươi?”

Thiếu niên ghen một chút. Đối phương là cô nương trong thành mà lại ăn nói như vậy, trong lòng không khỏi có chút sợ hãi. Không thể tỏ ra hung hãn đối với người không văn hóa, thiếu niên tiếp tục hòa nhã mở miệng: “Chúng ta không chỉ là tới tặng đồ, biểu đi còn nhờ chúng ta đến xem tình hình biểu ca như thế nào.”

Tần Châu Ngọc trợn mắt liếc mắt một cái: “Các ngươi đến xem hần thì đi gặp hần, theo ta thì hỏi sao được? Bây giờ hần ở học đường dạy học, các ngươi tới đó mới gặp được hần.”

“Vậy sao.” Thiếu niên lớn hơn vui sướng gật gật đầu, rốt cục có thể khẳng định rằng không tìm nhầm chỗ, hần quay sau vẫy tay với thiếu niên nhỏ hơn, “Nhị cường, ngươi mau tới đây, chỗ này đúng là nhà của biểu ca rồi, chúng ta vào nhà chờ biểu ca tan học đi.”

Nói xong, hai người cầm theo bao đồ, định đi vào trong. Nào ngờ, Tần Châu Ngọc đứng chắn cửa, hai tay duỗi ra, trừng mắt: “Ai cho các ngươi vào chờ?”

Hai người nhìn nhau, sau đó không chắc chắn lắm mở miệng: “Nhưng đây là nhà của biểu ca, chúng ta không chờ ở đây thì chờ ở đâu?”

Tần Châu Ngọc mặt không đổi sắc bữu môi: “Các ngươi chờ ở đâu là tùy các ngươi. Tử thư sinh chưa trở về thì ta không thể cho các ngươi vào nhà. Hai ngươi lắm lét như vậy, làm sao ta biết các ngươi có phải là lừa đảo hay không?”

Hai thiếu niên bộ dạng đoan chính bị đối xử vô tình như vậy, thiếu chút nữa phát khóc —— bọn họ đến tìm biểu ca, còn mang theo mấy chục cân đồ đặc, đi đường nửa đêm, vất vả lắm mới tìm được nhà biểu ca. Bây giờ không chỉ không uống được một ngụm nước ấm, ngay cả cửa cũng không vào được?

Khuôn mặt Tần Châu Ngọc hé ra nụ cười, nhìn hai người đang đi tới đi lui ở cửa, đồ đặc nặng nề còn dựa vào bên tường, thành thành thật thật ngồi xổm xuống, mới không chặn ở cửa nữa.

Nàng xem xét đồ đặc hai người mang đến đang để trên mặt đất. Ánh mắt lưu chuyển, thầm nghĩ đây hẳn là thứ mà nương của tử thư sinh gửi tới, không chừng là có đồ ăn ngon cũng nên.

Vì thế, nàng bất động thần sắc, lạnh lẽo dời bước đi qua, mở miệng nói lời nghĩa: “Muốn chứng minh các ngươi không phải lừa đảo, phải để ta kiểm tra đồ đặc các ngươi đưa cho tử thư sinh trước đã.”

Hai biểu đệ của Đông Sinh tuy rằng thấy nữ nhân này hung hăng không phân rõ phải trái, nhưng dù sao cả hai vẫn còn là thiếu niên, nhìn thấy cô nương nhất là cô nương xinh đẹp như Thủy Linh vậy, không dám không theo, khăn trương mở đóng đồ đặc đem tất cả mọi thứ bên trong trình ra.

Nhìn thấy đặc sản vùng núi, hai mắt Tần Châu Ngọc tỏa sáng rực rỡ, nhưng lại nghiêm túc đáp lại hai người: “Các ngươi ở chỗ này đợi đã, ta đem đồ đặc vào trước.”

Vừa dứt lời, đã thấy nàng nhanh nhẹn ôm một chuyến đem bột ngô, trứng gà, lạc, hạt dẻ chuyển vào nhà.

Hai thiếu niên ngồi xổm tại chỗ, nhìn động tác của nàng mà không hiểu nổi, ôm đầu nhìn nhau, bắt đầu nhỏ giọng nói thầm.

“Nàng không phải nói chúng ta là kẻ lừa đảo sao? Vì sao lại đem đồ ăn chuyển vào trước?”

“Ngươi hỏi ta, ta hỏi ai?”

“Nữ nhân kỳ quái này rốt cuộc là ai?”

“Ngươi hỏi ta, ta hỏi ai?”

“Nàng vì sao lại ở trong nhà biểu ca?”

“Ngươi hỏi ta, ta hỏi ai?”

“Nàng cùng biểu ca rốt cuộc có quan hệ gì?”

“Ngươi hỏi ta, ta hỏi ai?”

”Không phải nàng là tình nhân của biểu ca đấy chứ?”

”Người hỏi ta, à? Không... thế nào?”

”Không phải nhân tình sao có thể ở trong nhà biểu ca được?”

”Thật là nhân tình?”

”Khẳng định là nhân tình.”

...

Lúc hai người rì rầm to nhỏ, Tần Châu Ngọc đã đem hết đồ đạc linh tinh này nọ khuôn hết vào phòng.

Nhìn một bàn đầy thổ sản vùng núi, nàng vừa lòng vỗ vỗ tay. Sau đó dọn ra một bát lạc, kéo một cái ghế nhỏ ra trước cửa, một bên ăn lạc, một bên giám sát hai thiếu niên miền núi bên ngoài kia.

Hai người thấy nàng ăn sung sướng, mà không có một chút ý định chia sẻ nào, trong lòng cực kỳ buồn bực. Tuy rằng nông dân bọn họ không thích ăn lạc, nhưng bọn họ phong trần mệt mỏi, tốt xấu gì ít nhất cũng nên cho hai chén nước chứ. Mà kể cả không cho, cũng đừng nhìn bọn họ dửng dưng như thế đi!

Nhân tình này cũng tận lực tiết kiệm quá rồi đó!

Thời gian càng ngày càng lâu, hai thiếu niên càng lúc càng thấy ủy khuất. Cũng may lúc sắp tới chính Ngọ, thân ảnh biểu ca rốt cục cũng xuất hiện.

Hai thiếu niên nhất tề đứng dậy, hướng Đông Sinh chạy tới: “Biểu ca...”

Đông Sinh nhìn thấy người tới mà sững sốt, sắc mặt lộ ra kinh hãi: “Đại Tráng, Nhị Cường, các người đến đây lúc nào?”

”Chúng ta mới tới buổi sáng.” Nhị cường vốc dáng nhỏ nhắn đáp lời đã ần ần ý khóc nức nở.

Điều này làm cho Đông Sinh có chút lo lắng: “Các người làm sao vậy?”

Nhị Cường quay người lại, chỉ vào Tần Châu Ngọc còn đang ngồi ở cửa ăn lạc, ôm nỗi hận mở miệng: “Nhân tình của biểu ca không cho chúng ta vào nhà!”

Ách...

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: trong nỗ lực mỗi tuần một vạn chữ, cho nên Lâu Chủ hùng hục viết, có vẻ như đã hoàn thành nhiệm vụ. ~

Bất quá nếu mọi người cho Lâu Chủ thấy một chút nhiệt tình, Lâu Chủ sẽ càng ngày càng cố gắng ha ~~~

Bạn đang đọc truyện *Bố Y Thiên Kim* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Tới Thanh Lâu Bắt Kẻ Thông Dâm

Đông Sinh hỏi chân tướng rõ ràng, tuy Tần Châu Ngọc nói là để ngừa vạn nhất dẫn trộm vào nhà, nhưng mà việc nàng đã giải quyết xong một đồng sản vật miền núi kia thì giải thích thế nào? Sợ lừa đảo là đúng, cơ mà sợ nàng còn hơn lừa đảo!

Đông Sinh không trách cứ nàng bắt nạt biểu đệ nhà mình, dù sao nàng cũng sẽ không thừa nhận. Đông Sinh trấn an hảo hai vị biểu đệ, sau đó đi mua thịt bò chiều đãi hai tâm hồn thiếu niên bị tổn thương.

Đến khi ăn cơm, Tần Châu Ngọc cuối cùng cũng có vẻ mặt ôn hòa với hai biểu đệ của Đông Sinh, nguyên nhân vì hai vị biểu đệ đã đến, làm cho bữa ăn khổ cực của nàng rốt cục có thể cải thiện.

Bữa cơm này Tần Châu Ngọc ăn vô cùng vui sướng. Hơn phân nửa đồ ăn trên đều bị nàng gấp vào chén của mình. Đáng thương hai biểu đệ của Đông Sinh, đi đường hơn nửa đêm, lại bị vất ở ngoài cửa ngồi đợi đói tới nổi ngực dán vào lưng. Thật vất vả mới được biểu ca xuống bếp khoản đãi, thế mà còn bị nhân tình của biểu ca ăn hết hơn phân nửa.

Hai người oán nhìn biểu ca nhà mình. Đông Sinh cũng có chút xấu hổ, ho nhẹ hai tiếng. Nào ngờ Tần Châu Ngọc hoàn toàn không hiểu, mở to hai mắt ngáng đầu nhìn hấn, vẻ mặt vô tội hỏi: “Huynh lại cảm lạnh sao? Có phải vì tối hôm qua ra bờ sông tìm ta bị trúng gió không?”

Tần Châu Ngọc chắc chắn biết ý Đông Sinh, nếu không phải Đông Sinh rất hiểu nàng, sợ là cũng bị lừa gạt. Nhưng đi guốc trong bụng nàng như vậy rồi, sao còn không hiểu nàng là vì mấy khối thịt bò mà giả ngu thôi.

Dù sao người ta cũng là nữ nhi, Đông Sinh không muốn ở biểu đệ trước mặt nói thẳng nàng, khẽ cắn môi đá vào chân nàng một cước, ai ngờ Tần Châu Ngọc sợ hãi kêu lên một tiếng, nhúm mi giả bộ hồn dỗi oán giận: “Ai nha, huynh ăn cơm thì ăn cơm đi, tại sao đá ta? Làm gì có người ngoài cơ chứ!”

Nói xong, cũng không để ý tới ánh mắt như dao của hắn, tiếp tục cúi đầu cùng đồ ăn trong bát chiến đấu hăng hái.

Đông Sinh hoàn toàn chán nản, mà ánh mắt u oán của hai vị biểu đệ lúc này giờ đã chuyển sang đồng tình với hắn. Tú tài duy nhất trong thôn của bọn họ, sao lại kiếm được một người không hiểu lý lẽ nhân tình như vậy nhỉ?

Bởi vì hai biểu đệ chưa ăn no, Đông Sinh đành phải mang theo hai người ra ngoài từ quán.

Trước khi xuất môn, Đông Sinh không quên oán hận trừng mắt đối với người vừa ăn no ngồi phịch trên ghế kia. Mà cái kẻ được ăn uống no đủ kia lại còn trưng ra đôi mắt chớp chớp vô tội nhìn ngược lại hắn.

Tới khi ba người rời đi, Tần Châu Ngọc vỗ vỗ bụng, hung hăng thở phào nhẹ nhõm —— quả nhiên là da mặt dày mới có thể có thịt ăn a! Nếu ở trên bàn cơm, nàng không mặc kệ từ thư sinh một họ hai đá cảnh cáo, làm sao có khả năng thống khoái ăn như vậy?

Tần Châu Ngọc dắc ý cả một ngày thẳng đến khi sắc trời tối đen, nàng không thấy Đông Sinh cùng hai biểu đệ về nhà thì có chút lo lắng.

Vòng đi vòng lại mấy chục thước ở ngoài cửa, ngoại trừ thấy mấy người bán hàng dọn hàng về nhà, mãi vẫn không thấy Đông Sinh trở về.

Nàng vuốt cằm nghĩ ngợi, đi từ quán uống rượu ăn cơm không thể lâu như vậy được, chẳng lẽ lại ăn sạch cả gian từ quán?

Đang nghĩ tới đi tìm bọn họ, lúc này Hứa lão đầu xuất hiện, nhìn qua nàng, tựa hồ là lơ đãng hỏi: “Đang đợi từ tú tài sao?”

Tần Châu Ngọc bĩu môi: “Ai thèm chờ hắn?”

Hứa lão đầu gật gật: “Không đợi là tốt rồi, bằng không ta sợ ngươi hôm nay đợi không được.”

Tần Châu Ngọc nghe ráy tứ trong lời nói, lập tức nặng nề truy vấn: “Ngươi có ý gì?”

“À, cũng không có ý tứ gì.” Hứa lão đầu không chút để ý đáp, “Ta vừa mới gặp ba huynh đệ Đông Sinh, hình như nghe thấy hắn nói với đại biểu đệ là lần này vào thành đặc biệt dẫn đệ hắn đi Vọng Xuân Lâu khai trai. Huynh đệ ba người hiện tại khẳng định ở Vọng Xuân Lâu. Đúng rồi, Đông Sinh còn nhờ ta nói với ngươi, buổi tối ở nhà một mình đừng quên đóng then cửa...”

Tần Châu Ngọc đã không nghe nổi Hứa lão đầu nói hết, nắm quyền chạy tới Vọng Xuân Lâu.

Nơi đây chỉ là một tòa thành nhỏ, Vọng Xuân lâu là thanh lâu duy nhất, Tần Châu Ngọc đương nhiên biết chỗ, hướng hồ nơi đó cách chỗ bọn họ ở cũng không quá xa, đi nửa canh giờ là tới.

Lúc này sắc trời đã tối đen, nhưng Vọng Xuân lâu đèn đuốc trang hoàng, mà thanh lâu này đường hoàng treo cao đèn lồng đỏ, thanh lâu nữ tử môi đỏ mọng đứng dưới, yêu mị vạn phần, nhiệt tình mời khách.

Tần Châu Ngọc oán hận nhìn tòa lâu trước mắt, oán thầm ba Đông Sinh ba người không biết bao nhiêu lần “Hạ lưu”.

Lại nghĩ Đông Sinh đang ở phòng trong, giờ khắc này đang cùng kỹ nữ mây mưa, nàng liền bốc hỏa, hận không thể lập tức bắt được hắn.

Vừa nghĩ như vậy nàng liền muốn động thủ, hùng hổ lao vào cửa Vọng Xuân lâu.

À nhưng mà...

Hai người vạm vỡ không hề thương hương tiếc ngọc ném nàng ra. Một tú bà diễm lệ, bắt tay vào làm duyên, hướng nàng cười nói: “Cô nương, nơi này không phải là nơi mà khuê nữ nên tới, mau trở về gột rửa rồi ngủ sớm đi.”

Tần Châu Ngọc vuốt vuốt mũi đau, đứng lên ác thanh ác khí đáp trả: “Ta tới tìm người.”

Tú bà hiểu rõ gật gật đầu: “Ta hiểu được, cô nương tới Vọng Xuân Lâu không phải bán mình thì chính là tới tìm người, hơn nữa bình thường các nàng tới tìm tướng công nhà mình. Các người muốn chinh tướng công mình ta đương nhiên không có ý kiến, nhưng không được gây chuyện trong Vọng Xuân Lâu. Cô nương, người chờ tướng công trở về nhà, rồi hãy xử lý hắn.”

“Ta không phải tới tìm tướng công.” Tần Châu Ngọc thờ phỉ phỉ phản bác.

Tú bà thấy nàng vẫn là cô nương không rành thế sự, lười nhiều lời với nàng, phì phòi tay: “Cô nương, người mau nhanh về nhà đi, nơi này không phải chỗ người nên tới.” Nói xong, gương mặt nghiêm nghị chuyển sang nịnh nọt, đi tới chèo kéo nam tử.

Tần Châu Ngọc ngược mắt nhìn đèn đuốc chiếu sáng cao cao, lại nhìn mấy kẻ vạm vỡ đứng chặn cửa lâu, tâm không cam lòng không nguyện chuẩn bị rời đi.

Nhưng mà đi vài bước, bỗng nhiên linh cơ lóe sáng, nàng quay đầu nhìn thoáng qua lầu gỗ tầng hai đằng kia. Quan sát tình hình bên dưới, thừa dịp không ai chú ý, nàng vòng ra sau Vọng Xuân Lâu.

Tòa lâu có cửa sổ, muốn trèo lên lầu hai cũng không khó.

Tần Châu Ngọc nhô nước miếng lên tay, giống như con mèo nhỏ, nhẹ nhàng trèo lên lầu hai. Mặc dù có gây ra động tĩnh, nhưng hiện giờ trong đại sảnh Vọng Xuân Lâu ca múa mừng cảnh thái bình, không ai chú ý tới nàng.

Đi tới một gian phòng ngoài cửa sổ lầu hai, Tần Châu Ngọc nhẹ nhàng xốc lên một ô cửa sổ để ngó. Bên trong ảm ảm truyền tiếng ngâm kiêu mỹ của nữ nhân. Thanh âm thật sự quá mức ái muội dâm mỹ, làm cho khuôn mặt nàng ửng hồng, trong lòng hơi bối rối, thiếu chút nữa dưới chân trượt ngã xuống. Bất chấp mọi thứ, nàng dùng hết sức mở cửa sổ, chẳng ngờ lại lẫn cả người đi vào.

Nghe thấy tiếng động, làm cho người đang làm việc trên giường yên bất.

Tần Châu Ngọc sờ sờ đầu bị đụng choáng váng. Nàng đứng lên vừa vận trông thấy một nữ tử thân trần lộ ra bộ ngực sữa, đang trợn mắt há hốc mồm mà nhìn nàng, sau đó liền phát ra một tiếng kêu sợ hãi.

“Ngươi... Ngươi là ai?” Nam tử trên giường so với nữ nhân vừa kêu lên sợ hãi kia cũng không ổn lắm. Hắn run rẩy mở miệng, vội kéo bộ quần áo xộc xệch, lao đảo xuống giường.

Đợi cho thấy rõ người tới, Tần Châu Ngọc cùng nam tử đều cả kinh, song song chỉ vào đối phương, thanh âm kéo cao: “Là ngươi ——”

Cuối cùng vẫn là Tần Châu Ngọc phản ứng lại trước. Nàng xì một tiếng khinh miệt, xông lên trước kéo tóc nam tử kia, hung tợn nói: “Khá lắm tên sắc phôi kia, không ngờ ngươi tuổi nhỏ mà đã như thế này! Mau nói cho ta biết biểu ca ngươi ở đâu?”

Người này không ai khác, đúng là vị biểu đệ của Đông Sinh bị huynh trưởng mang tới thanh lâu khai trai Nhị Cường. Hắn làm sao nghĩ đến sẽ phát sinh sự tình bực bội này chứ —— nhân tình của biểu ca từ trên trời giáng xuống, đánh gãy chuyện tốt của hắn.

Hắn lần đầu tiên làm loại chuyện này, khẩn trương muốn chết. Vừa mới bắt đầu tiến vào, đã bị dọa cho mềm nhũn, huynh đệ tốt dưới thân bị dọa quá mức cũng đã xuất ra, sợ là về sau không ngẩng nổi đầu làm người. Hắn oán nàng còn không hết, không nghĩ nữ nhân này thế mà còn ác độc cáo trạng hắn, hung thần ác sát đánh hắn.

Nhị Cường ra sức phản kháng, không hiểu sao không thoát thân được. Thứ nhất là e ngại mặt mũi của biểu ca, không dám động thủ mạnh. Thứ hai là này nữ nhân nhìn trắng nõn như Thủy Linh, nào biết nàng có luyện công phu mạnh mẽ như vậy. Cuối cùng hắn thực bất hạnh bị Tần Châu Ngọc đạp ngã xuống đất. Mà ở bên cạnh còn có nữ nhân hắn vừa mấy mưa chăm chăm nhìn, Nhị Cường quả thực xấu hổ vô cùng, ngay cả ý nghĩ muốn chết cũng có. Cuối cùng chỉ phải khóc tang đầu hàng, bán đứng hành tung của Đông Sinh: “Biểu ca ở trong phòng Ngọc Nương.”

Tần Châu Ngọc néo lỗ tai hắn, hung ác nói: “Phòng Ngọc Nương kia ở gian nào?”

Nhị cường đánh tới mức rơi nước mắt, run rẩy mở miệng: “Ra cửa rẽ trái, gian thứ ba.”

Tần Châu Ngọc rút cục buông hắn ra, còn không quên nắm tay thành quyền dọa hắn: “Tên hạ lưu kia, lần sau nếu dám mang tử thư sinh tới thanh lâu, xem ta xử lý ngươi thế nào!”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: xem văn án thật sự rất khó coi, cái bìa truyện không biết vì sao mờ hồ như vậy, ~ thời kỳ nó đi.

Bạn đang đọc truyện *Bố Y Thiên Kim* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Họa Không Biết Từ Đâu Tới

Đối với thanh âm khốc thút thít của Nhị Cường, cùng sự kinh ngạc của thanh lâu nữ tử trong phòng, Tần Châu Ngọc phui phui tay, hùng hổ mở cửa hướng gian phòng thứ ba bên trái đi tới.

Nhìn cách cửa trước mắt đóng chặt, Tần Châu Ngọc lửa giận công tâm, không quản gì nữa nhấc chân đá văng ra.

Chỉ có điều nàng không nghĩ tới, cánh cửa này không đóng chặt. Mà nàng dùng sức quá mạnh, kết quả là lao đảo ngã vào trong phòng, nửa người nằm sấp trên mặt đất.

Trong phòng, hai người đang ngồi đối diện trên bàn tròn phẩm trà đàm thư (thường thức trà thảo luận thơ), nhìn thấy vậy đều cả kinh. Đông Sinh khi nhìn

rõ người vừa tới, thiếu chút nữa là mồ hôi lạnh đầy đầu.

Tần Châu Ngọc thờ hồn hển đứng lên, ngẩng đầu liền nhìn thấy Đông Sinh đang trợn mắt há hốc mồm nhìn mình.

Nàng nhanh chóng xem xét hần. Ăn mặc chỉnh tề, liếc mắt nhìn nữ tử bên cạnh, quần áo đầy đủ, trong lòng âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Nhưng vừa mới thở ra, mới nhớ ra mục đích của chính mình, lao tới trước kéo vạt áo Đông Sinh: “Ngươi tên thư sinh bại hoại này, dám chạy tới thanh lâu mua xuân!”.

Nói xong, vung tay đánh lên người Đông Sinh.

Đông Sinh nhất thời chưa kịp phản ứng, chỉ theo bản năng tránh trái tránh phải, nhưng vẫn trúng mấy quyền không nặng không nhẹ của nàng. Ngọc Nương bên cạnh thở nhẹ ra tiếng, chạy tới kéo Tần Châu Ngọc: “Cô nương, cô nương, mau buông tay!”

Tần Châu Ngọc mắt đã đỏ hoe, quay người đẩy mỹ nhân phía sau xuống đất.

Đông Sinh nhìn Ngọc Nương té trên mặt đất liền hoảng sợ, nhanh tới dùng sức kiềm hai tay Tần Châu Ngọc lại, lớn tiếng quát: “Ngươi dừng lại cho ta!”

Bị hần quát, khí thế của Tần Châu Ngọc thoáng bị áp chế, nhưng vẫn trừng mắt, hàm hừ bất mãn.

Đông Sinh thấy nàng an tĩnh lại, hung hăng bỏ tay nàng ra, đi lên trước kéo mỹ nhân dậy, ôn nhu hỏi: “Ngọc Nương, nàng không sao chứ?”

Ngọc Nương lắc đầu, nhìn hần chớp mắt, nhẹ giọng hỏi: “Nàng là ai a?”

Đông Sinh bất đắc dĩ thở dài: “Là người nhà ta...”

Hần còn chưa tìm ra từ thích hợp, Ngọc Nương đã che miệng cười, tỏ ý hiểu rõ gật gật đầu. Nàng đứng dậy phui phui bụi áo, đi tới Tần Châu Ngọc đang đờ đờ sững sờ: “Cô nương, Ngọc Nương bán nghệ không bán thân, Tổng tiên sinh với Ngọc nương chỉ là uống trà nói chuyện thi thư.”

Tần Châu Ngọc nửa tin nửa ngờ nhìn về phía Ngọc Nương. Mỹ nữ trước mặt vàng trán Nga Mi, dung mạo như hoa như ngọc, ôn nhu như nước. Trong lòng Tần Châu Ngọc bỗng trào lên tư vị chua xót, nhin không được, hàm hồ đáp lời: “Ai biết được ngươi chỉ bán nghệ không bán thân thật hay không?”

Ngọc Nương sắc mặt tối lại, còn chưa mở miệng, Đông Sinh đã lên trước, cứng rắn nói: “Tiểu Ngọc, nàng không được nói lung tung, mau xin lỗi Ngọc Nương.”

Đây là lần đầu tiên Đông Sinh kêu tên mà chính mình đặt, Tần Châu Ngọc cảm thấy thực thân thiết lại dễ nghe, có lẽ bởi tên chính nàng đặt là tên thật của nàng. Tâm tình nàng tốt hơn một chút, nhưng vừa nhìn tới bộ dáng thanh sắc câu lệ (nghiêm túc) của Đông Sinh, nàng không khỏi chột dạ, không tâm tình nguyện đối mặt với Ngọc Nương: “Cái kia...ta không...”

Nhưng là lời còn chưa kịp nói, bỗng một toán người vào tới cửa.

Đi đầu đúng là thanh lâu nữ tử ở trong phòng Nhị Cường lúc nãy. Nàng lờ lờ kéo kéo tú bà bên cạnh, đi hướng thân ảnh Tần Châu Ngọc: “Hong di, chính là nàng, nàng chính là người gây sự.”

Tú bà kêu Hồng di kia nhìn tới Tần Châu Ngọc, khuôn mặt biến sắc, chống nạnh hung tợn nói: “Nguyên bản là nha đầu chết tiệt ngươi, thế mà lại trốn ta chui vào được.”

Nói xong, khăn tay vung lên, hướng vạt tên to khỏe phía sau nói: “Ném nàng ra ngoài cho ta, không cần khách khí.”

Đông Sinh thấy tình cảnh, biết Tần Châu Ngọc gây họa, lập tức che nàng ra sau người, hai tay ôm quyền nói: “Chậm đã Hồng di, Tiểu Ngọc nhà ta nếu có gì đắc tội, mong người thứ lỗi, bây giờ ta mang nàng đi.”

Hồng di thấy Đông Sinh như vậy, vẫy vẫy tay bảo mấy tên to khỏe dừng lại, biểu tình phẫn nộ: “Nguyên bản là cô nương nhà Tổng tiên sinh. Mấy năm nay danh tiếng ca nghệ của Ngọc Nương nhà ta lan xa, không thể thiếu công lao của Tổng tiên sinh. Hồng di ta và Ngọc nương đều ngưỡng mộ tài năng của Tổng tiên sinh, chỉ cần Tổng tiên sinh đến thăm Vọng Xuân lâu, tất nhiên là khách quý. Nhưng vô luận như thế nào, cô nương này làm loạn là làm hỏng quy củ của chúng ta, Hồng di ta không thể cứ bỏ qua như vậy được.”

Đông Sinh than thầm, hần mặc dù rất ít tới thanh lâu, nhưng hiển nhiên biết có bao nhiêu ngư long hỗn tạp ở nơi này. Nay Hồng di cường ngạnh như vậy, trong lòng hiểu được chuyện hôm nay hần là không ổn.

Quay đầu hung hăng trừng mắt nhìn mắt Tần Châu Ngọc, thấy nàng dường như cũng bị tình thế trước mắt dọa hoảng, lại có chút không đành lòng. Hần đành quay đầu tiếp tục hướng Hồng di chịu tội: “Lần này là Tiểu Ngọc không hiểu chuyện, bất quá nàng vẫn là nữ nhi nhà ta, nếu Hồng di có ý muốn phạt, không bằng tại hạ thay nàng chịu phạt.”

Tần Châu Ngọc nghe hần nói như vậy, lập tức tưởng hiện ngang lăm liết định ai làm người đó chịu. Nhưng Đông Sinh mạnh mẽ ngăn trở, bất động thanh sắc đadà một cước, ý bảo nàng an phận chút.

Hồng di tất nhiên là không muốn như vậy, nhưng nàng chưa kịp mở miệng nói gì thì Ngọc Nương này giờ yên lặng cười chân thành tiến lên, cầm tay nàng nói: “Hồng di, nếu này cô nương là người nhà Tổng tiên sinh, Tổng tiên sinh lại nguyện thay nàng chịu phạt, cũng không có gì đáng trách. Nhưng Tổng tiên sinh là thư sinh, phải chịu đòn roi thật không thích hợp chút nào. Không bằng Hồng di phạt Tổng tiên sinh miễn phí cho Ngọc Nương mười bản thi

nhạc(điền mười từ; mười bài thơ ca) ? Người cũng biết nửa năm nay Tống tiên sinh một chữ cũng không cho Ngọc Nương, bây giờ trong tay Ngọc Nương đều là những bản thơ ca đã cũ, nửa năm nay thật nhiều khách nhân nghe cũng đã chán ngấy.”

Hồng di thoáng trầm tư, cân nhắc một lát sau, vẫy vẫy tay ý bảo mấy tên hộ vệ đi xuống, hướng Đông Sinh nói: “Vậy quyết định như thế, tiên sinh cứ giúp Ngọc Nương làm tốt mấy bản thơ ca, qua mấy ngày ta sẽ sai người tới nhà tiên sinh lấy.”

Nghĩ nghĩ một lát, Hồng di trừng mắt với người được Đông Sinh bảo hộ phía sau, chỉ chỉ vào khuôn mặt chỉ lộ ra một nửa của Tần Châu Ngọc: “Tống tiên sinh nhất định nên quản tốt giai nhân xinh đẹp này của người, nếu ngày nào đó lại gây họa rắc tội người khác, chỉ sợ người bình thường sẽ không giống Hồng di ta nhắc nhở người đâu.”

Đông Sinh liên tục đáp ứng, Tần Châu Ngọc vẫn bất mãn nhe răng trợn mắt.

Hồng di liếc mắt một cái, con giận còn sót lại chưa tiêu, phẩy tay áo bỏ đi.

Đông Sinh thở phào nhẹ nhõm, đem Tần Châu Ngọc theo phía sau xách ra, oán hận quát nạt : “Còn không hướng Ngọc Nương cảm tạ.”

Tần Châu Ngọc bĩu môi, loại chuyện cảm nói lời cảm tạ này cũng không hải là một việc thiên kim Hầu phủ hay làm, vì thế mở miệng ra là loại ngữ điệu kỳ quái: “Đa tạ !”

Đông Sinh bất đắc dĩ lắc đầu, ôm quyền hướng Ngọc Nương trình trọng nói lời cảm tạ rồi lôi kéo Tần Châu Ngọc xuất môn.

Hôm nay có thể thuận lợi ra khỏi nơi này như vậy, ít nhiều cũng nhờ Đông Sinh cùng Vọng Xuân lâu có chút sâu xa. Đã nhiều năm trước, hần bị vài người đồng thôn lừa đến Vọng Xuân lâu khai trai. Hần ban đầu không biết, tới Vọng Xuân lâu mới hiểu được là chuyện gì xảy ra, nhưng muốn chạy trốn đã không có khả năng, liền thuận miệng gọi một cô nương bán nghệ không bán thân, cũng chính là Ngọc Nương.

Lúc đó Ngọc Nương vẫn là một nha đầu nhìn không chớp mắt, tuổi còn nhỏ, tư sắc không xuất chúng, ca nghệ không nổi bật nhưng lại biết chút thi từ, bất đắc dĩ cũng có thể tiếp khách.

Đông Sinh cùng nàng hàn huyên chút từ khúc, xem như hợp ý, hưng trí nổi lên, liền vì nàng làm mấy bản thơ ca.

Nào biết rằng mấy bản thơ ca này đã làm cho Ngọc Nương trở thành cô nương có tiếng, khách nhân tới nghe càng ngày càng nhiều. Hồng di biết chuyện liền phái người tới thôn Đông Sinh cầu thi nhạc, thường xuyên qua lại, Đông Sinh với Vọng Xuân Lâu cũng coi như có chút quen biết từ đó. Cùng với Ngọc Nương, miễn cưỡng cũng có thể gọi là hồng nhan tri kỷ.

Chẳng qua, Đông Sinh không có hứng thú với chốn yên hoa. Thù sinh khí phách quá cao, đối với ca múa mừng cảnh thái bình, đêm đêm xướng ca gì đó, vẫn là xem không vừa mắt.

Đi Vọng Xuân lâu số lần có thể đếm được trên đầu ngón tay. Sau khi vào thành làm phu từ, nếu hai biểu đệ không lôi kéo hần đến, hần tất nhiên là không hề có ý định muốn đi .

Đông Sinh lôi kéo Tần Châu Ngọc vội vàng xuống lầu, đại sảnh lúc này tràn ngập tiếng ca, tiếng cười, cảm giác say sưa, nồng đậm mùi son phấn. Đông Sinh cùng Tần Châu Ngọc không hẹn mà cùng nhíu mày, biểu tình chán ghét.

Hai người đi được rất nhanh ra tới đại môn. Nhưng vừa ra tới cửa lại đụng phải một công tử đang kéo hai thanh lâu nữ tử. Người kia hiển nhiên đã uống rượu, mùi rượu nồng đậm phả thẳng tới mặt.

Gương mặt hé ra của hần vừa vận nhìn thấy Tần Châu Ngọc, hai mắt lơ mơ say rượu bỗng nhiên sáng ngời, không khỏi vờn người sờ tới mặt của nàng: “Vị cô nương này là mới tới sao? Sao chưa thấy qua bao giờ?”

Tần Châu Ngọc chán ghét tránh khỏi bàn tay chút nữa khinh bạc mình, chuẩn bị vùng vẫy đánh hần lại bị Đông Sinh dùng sức kéo ra ngoài cửa.

Mà ngoài cửa, hai biểu đệ Đông Sinh đang cúi đầu chờ hồi lâu, nhìn thấy người tới, lập tức đứng dậy, lệ nóng doanh trông hô: “Biểu ca, các người không có việc gì chứ?”

Đông Sinh lắc đầu trấn an hai vị biểu đệ đã bị kinh hãi, sau đó mấy người hơi có chút

chật vật hướng về nhà.

Trong bóng đêm, ở cửa Vọng Xuân lâu ả ả thanh âm quyền rũ xinh đẹp vang lên: “Trương công tử, có tỷ muội chúng ta còn chưa đủ sao? Cô nương người ta không phải người Vọng Xuân Lâu chúng ta, ngài đừng suy nghĩ tơ tưởng nha.”

Bạn đang đọc truyện *Bố Y Thiên Kim* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Công Tử Nhà Giàu Nhất

Bốn người một đường trầm mặc về nhà.

Đông Sinh trong lòng tức giận, vừa vào cửa liền hung hăng đập một phát. Đám người đều bị tiếng ầm dọa sợ.

Nhị cường oa một tiếng khóc lớn, ngồi bệt mông xuống đất, kéo kéo quần áo Đông Sinh khóc sụt sùi: “Biểu ca, huynh phải làm chủ cho ta, ta hôm nay... hôm nay đang làm chuyện đó, bị nhân tình của huynh xông tới, sợ tới mức mềm nhũn. Ta mới mười sáu tuổi, còn chưa cưới vợ sinh con, nếu hồng thì làm sao bây giờ?”

Đông Sinh nhìn biểu đệ đang khóc thành một đoàn, đầu đầy hắc tuyến. Hai biểu đệ này của hắn từ nhỏ đều ở nơi thôn dã, đã lâu không được dạy dỗ, cho nên cá tính vừa thuần phác vừa thô tục. Cho dù trong này còn có Tần Châu Ngọc, nói năng như vậy hắn cũng không phát giác có cái gì không ổn. Đông Sinh có chút xấu hổ, bất động thanh sắc nhìn Tần Châu Ngọc. Nào biết, nàng đứng ở một bên, đầu nghiêng nghiêng, tròn mắt lưu chuyển trên khuôn mặt ngốc ngếch, như người bình thường nghe chuyện hàng ngày vậy.

Đông Sinh khụ hai tiếng, trừng mắt nhìn Đại Tráng ngồi một bên không lên tiếng: “Đều là đệ, nhất định muốn dẫn hắn đi khai trai, hiện tại nháo thành như vậy!”

Đông Sinh lớn hơn hai người vài tuổi, lại đọc không ít thư văn, coi như có chút uy tín.

Đại Tráng có điểm chột dạ, lại có chút vô tội cúi đầu nhỏ giọng thì thầm: “Điều này sao có thể trách ta, muốn trách cũng chỉ có thể trách nhân tình của huynh!”

Tiểu biểu đệ chạy nhanh tới nức nở phụ họa: “Đúng vậy, đều tại nhân tình của huynh!”

Nhìn hai ánh mắt nhất tề chỉ hướng chính mình, Tần Châu Ngọc rốt cục bùng phát, máu nóng bốc lên lao tới hai người trước mặt vung lên quyền cước đâm đá: “Hai kẻ hạ lưu các ngươi, mới tí tuổi đầu dám tới thanh lâu mà giờ còn nhiều chuyện?”

Nàng hùng hổ, hai người cũng không dám phản kháng, vừa ôm đầu tránh né vừa hô to “Biểu ca, biểu ca!”

Đông Sinh thật sự không xem nổi, trong lòng nảy sinh điểm độc ác, hướng nàng quát: “Nàng có thể yên tĩnh được hay không, chuyện đêm nay ở Vọng Xuân lâu ta còn chưa tính sổ với nàng đâu!”

Tần Châu Ngọc không phục ngang đầu phản kháng: “Tính cái gì mà tính?”

Đông Sinh lãnh nghiêm mặt: “Vọng Xuân lâu là nơi nữ nhi nên tới sao?”

Tần Châu Ngọc đẩy mình nghĩa khí nói: “Các ngươi có thể đi, dựa vào cái gì ta không thể đi? Ngươi mang bộ dạng độc sách đi lừa người khác, chẳng qua cũng giống hai biểu đệ của ngươi, đều là kẻ háo sắc. Ngươi đừng có nói là ngươi đi Vọng Xuân Lâu chỉ để tìm cô nương uống trà nói chuyện phiếm. Ta tới đó để ngăn ngươi làm ra mấy chuyện ám muội.”

Đông Sinh xuy cười một tiếng: “Ngươi nói đúng, ta chính là cùng cô nương uống trà nói chuyện phiếm.”

”Ai tin?” Tần Châu Ngọc còn hừ lợi hại.

Đông Sinh ném cho nàng khuôn mặt tin hay không thì tùy, nói: “Dù sao về sau ngươi tiếp tục gây chuyện thị phi, đừng trách ta khoanh tay đứng nhìn. “

”Ai muốn ngươi xen vào việc của người khác ?” Tần Châu Ngọc vô lại đáp lời.

Đông Sinh nộ khí: “Có bản lĩnh thì chính ngươi tự giải quyết mọi việc.” Không đợi Tần Châu Ngọc phát hỏa, lại bỏ thêm một câu, “Quan trọng nhất là, có bản lĩnh đừng nháo loạn rồi nhà trốn đi.”

Tần Châu Ngọc bị ghen hờn. Vốn nàng đang định nói ta không thêm ở nơi tồi tàn này của ngươi, sai đó liền ngang lần liệt phẩy tay áo bỏ đi, sau đó lại chờ Đông Sinh tìm nàng về. Nhưng nửa câu sau của Đông Sinh đem ý định đó phá hỏng, nàng oán hận trừng mắt nhìn Đông Sinh, hung tợn nói: “Ta mới sẽ không rời nhà trốn đi.”

Nói xong, chạy vào phòng đóng sầm cửa lại.

Đông Sinh xoa xoa huyệt thái dương đang phát đau, lùi lại vẫy tay với hai biểu đệ: “Tới nhanh đây giúp ta trải giường chiếu.”

Không có Tần Châu Ngọc ở đây, không khí rõ ràng hòa hợp rất nhiều, ở góc tường trải giường, hai biểu đệ không khách khí nằm trên. Đông Sinh thối đén, cũng bỏ áo khoác nằm xuống.

Trong bóng đêm, Đại Tráng thanh âm sâu kín vang lên: “Biểu ca, nữ nhân hung ác kia không phải là nhân tình của huynh sao, như thế nào không cùng nàng ngủ?”

Đông Sinh rốt cục nhớ tới chưa giải thích cho bọn họ: “Tiểu Ngọc không phải nhân tình của ta.”

”Đi? Không phải nhân tình sao các người ở cùng một chỗ? Nàng còn chạy tới Vọng Xuân lâu bắt kẻ thông dâm?”

Một câu đem Đông Sinh đang chuẩn bị giải thích toàn bộ đồ trở về. Hắn mới phát giác, ý nghĩ đơn giản trong đầu hai biểu đệ là không thể giải thích được. Liên thờ dài: “Dù sao nàng không phải nhân tình của ta, hai người nhanh ngủ đi, ngày mai không phải còn muốn về nhà sớm sao?”

”Nga!” Không biết là người nào thấp giọng trả lời, một lát lại sâu kín vang lên, “Dù sao ta trở về nhất định nói cho biểu di, người cùng nữ nhân hung ác ở cùng một chỗ.”

Đông Sinh nhất thời cảm thấy đau đầu kinh khủng.

Sáng sớm ngày thứ hai, Đông Sinh đã đưa hai biểu đệ rời đi rồi tới học đường.

Khi Tần Châu Ngọc rời giường, Đông Sinh cùng hai biểu đệ không thấy bóng dáng. Nàng nghĩ hẳn là họ đã rời đi, tâm tình tốt hẳn, lại nhìn điểm tâm trên bàn, là cháo trứng gà, có chút vừa lòng.

Chậm rì rì ăn xong bữa sáng, chuẩn bị mở cửa đi ra ngoài đi bộ, đã thấy cảm y nam tử đứng đó. Nam tử kia thấy nàng đi ra, trên mặt hiện lên vẻ tươi cười, chấp tay nói: “Tiểu Ngọc cô nương, hạnh ngộ hạnh ngộ!”

Tần Châu Ngọc đứng cách hắn hai thước, liếc hắn một cái: “Người là ai?”

”Tại hạ họ Trương, tên một chữ Cẩn là con Trương viên ngoại, mọi người ngày thường đều gọi ta là Trương công tử.”

Tần Châu Ngọc đương nhiên biết đến Trương viên ngoại, là thủ phủ của thành này, Đông Sinh dạy ở học đường do hắn mở. Nàng đánh giá cao thấp người trước mắt, gia cảnh như vậy, khó trách một thân hoa phục, mười phần hoàn hảo bộ dáng (bộ dáng mười phần quần áo lụa là).

Trên thực tế, Trương Cẩn này bề ngoài có thể coi như phong lưu phóng khoáng, nếu nói là công tử hào hoa cũng không đủ. Nhưng mà Tần Châu Ngọc đối với hắn không hề có hứng thú, phong lưu phóng khoáng ở trong mắt nàng cũng là thừa. Nghe hắn tự giới thiệu bản thân, Tần Châu Ngọc nga một tiếng, liền mặt không chút thay đổi đi vòng qua hắn.

Trương Cẩn sững sốt, không nghĩ mị lực của chính mình lại vô tác dụng với nữ nhân này, vội vàng ngăn Tần Châu Ngọc lại: “Tiểu Ngọc cô nương còn chưa giới thiệu mình với Trương mỗ đâu?”

Tần Châu Ngọc nhìn hắn như thẳng góc, liếc trắng mắt: “Người không phải biết ta kêu Tiểu Ngọc sao? Còn giới thiệu cái gì?”

Ách ——

Trương Cẩn ngừng lại, một lát lại tiếp tục nói: “Không biết Trương mỗ có may mắn thỉnh tiểu Ngọc cô nương đi uống một chén trà hay không?”

Tần Châu Ngọc mặc danh kỳ diệu (không hiểu nhìn hắn): “Ta lại không thích uống trà.”

Dứt lời liền tiếp tục đi, vừa đi vài bước, bỗng nhiên nhớ tới cái gì, lại lui lại, nghiêng đầu hỏi Trương Cẩn: “Có thể uống bích loa xuân sao?”

Nàng nhớ tới tối hôm qua, từ thư sinh ở Vọng Xuân lâu cùng Ngọc Nương kia uống trà, dường như chính là bích loa xuân.

Trương Cẩn gặp giai nhân đáp ứng, vui mừng lộ rõ trên nét mặt, vội vàng gật đầu: “Đương nhiên đương nhiên, tiểu Ngọc cô nương muốn uống cái gì trà đều có thể.”

Hôm qua ở Vọng Xuân lâu vội vàng thoáng nhìn qua, hắn liền có tâm tư với cô nương này. Sau lại tinh tế hỏi thăm, mới biết được là cô nương được phu tử học đường cứu về, bây giờ mất trí nhớ, ở tạm trong nhà phu tử.

Đáng tiếc mấy tháng hắn ở bên ngoài làm việc buôn bán, lại bỏ lỡ một giai nhân như vậy.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: lại là một chương chi chít méo mó

Bạn đang đọc truyện *Bố Y Thiên Kim* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 23: Tranh Chấp Nhỏ

Phong lưu thành tính, Trương Cẩn Trương công tử là nhân vật đại diện tiêu biểu cho loại người này.

Đại danh của Trương công tử trong thành, có thể nói là, không người nào không biết, không người nào không hiểu. Không phải vì hắn có lão cha là phú

hộ, mà là danh tiếng phong lưu của hắn quá mức nổi bật. Nhà nào có khuê nữ xinh đẹp mà gặp phải hắn đều hoảng loạn thất sắc.

Nói chứ con đường phong lưu của Trương Cẩn Trương công tử bắt đầu khoảng mười hai, mười ba tuổi, khi đó hắn vẫn là thiếu niên chưa biết sự đời. Nhưng bản lĩnh phong lưu hào sảng của Trương công tử phải nói là tiến triển cực nhanh. Mới đầu khi gặp cô nương xinh đẹp thì tặng hoa đại ven đường, về sau khi sinh ý của Trương viên ngoại càng lúc càng lớn, vị công tử này liền mang vàng bạc châu báu trong nhà ân cần tặng cho người đẹp.

Các cô nương trên đường, nếu thấy hợp về cơ bản thì đều không thoát khỏi sự quấy rầy của hắn. Thế nên trong một đoạn thời gian dài, trong thành lưu truyền một câu nói: phòng cháy, phòng trộm, phòng Trương công tử.

Về sau, Trương viên ngoại thật sự bất mãn với việc con trai độc đinh của mình phong lưu bên ngoài, tới năm hắn mười sáu tuổi liền cưới cho hắn một cô nương như hoa như ngọc. Qua hai năm, thấy hắn chưa chịu thu liễm, lại nạp hai phòng thiếp. Nhất thế nhị thiếp này đều là người mạnh mẽ lợi hại, nhưng lại khó đoàn kết với nhau. Vẫn tưởng rằng Trương công tử có thể thay đổi, nhưng sau một khoảng thời gian hao hao tốt vẫn không chịu được đi tìm hoa hương cô đại. Tuy rằng không hề quấy rầy nữ tử đẳng hoàng, nhưng mà đi những nơi yên hoa như Vọng Xuân Lâu là không thể thiếu được.

Tần Châu Ngọc dĩ nhiên không biết phẩm hạnh của Trương Cẩn. Mà bởi đã quá lâu không ra tay với nữ tử đường hoàng, Trương công tử hưng phấn dâng trào, ở trong trà lâu huyền ảo không ngừng, khoe khoang toả trên người xuất xứ từ đâu, ngọc bội quý giá như thế nào, Trương gia có bao nhiêu sản nghiệp, trải khắp thành như thế nào, phóng đại hết cỡ mị lực không tước của hắn.

Không nghĩ rằng Tần Châu Ngọc không hề có khái niệm với những thứ đó, tự nhiên cũng không hề hứng thú. Nàng chính là nghiêm túc uống trà, ngắm nghĩ, nguyên lai thì ra bích loa xuân cũng chỉ như thế này thôi! Sau đó liền đem lực chú ý toàn bộ tập trung vào món điểm tâm trước mắt.

Hai người đều tự đắm chìm trong thế giới của chính mình. Sau khi uống uống thêm một chút trà, Tần Châu Ngọc nhìn nhìn thời gian bên ngoài trà lâu, nghĩ sắp đến lúc Đông Sinh tan học, liền mặc Trương công tử đang trợn mắt há hốc mồm, đem toàn bộ điểm tâm còn dở trên bàn bao lại rồi cáo từ.

Trương Cẩn tuy rằng từ trước tới nay bị rất nhiều người chán ghét, nhưng bị một người cứ thế bỏ qua như vậy là lần đầu tiên. Hắn cảm thấy Tiểu Ngọc này rất thú vị, thật sự thú vị. Hắn ngồi yên tại chỗ, tâm tình nở hoa, tự cười một mình đến mức tiểu nhị cũng cảm thấy ghét bỏ.

Đông Sinh từ học đường về nhà liền nhìn thấy Tần Châu Ngọc đang khoanh chân bắt chéo, đắc ý ngồi ở bên cạnh bàn.

Đông Sinh buồn bực: “Có chuyện gì mà cao hứng như vậy?” Nghĩ nghĩ, lại nói, “Ta nói trước với ngươi nàng, hôm nay bữa trưa vẫn là bánh bao dưa muối.”

Hắn nghĩ, tâm tình của nàng với thức ăn không thoát được can hệ với nhau.

Nào ngờ, Tần Châu Ngọc bật ra tiếng cười nhạt, chỉ chỉ trên bàn: “Ta đã ăn rồi.”

Đông Sinh nghi hoặc nhìn lên bàn, nguyên lai là thì ra là một gói điểm tâm tinh xảo. Hắn theo bản năng sờ sờ hông mình, xác định gia sản bản thân vẫn còn, thoáng thả lỏng. Nghĩ nghĩ, lại hỏi: “Điểm tâm này ở đâu ra?”

Tần Châu Ngọc bĩu môi, đắc ý đáp lời: “Có người mời ta đó!”

“Mời ngươi nàng?” Hiển nhiên Đông Sinh đối với nhân duyên của nàng rất nghi ngờ, “Hứa lão đầu?”

Tuy rằng việc này có khả năng thấp, nhưng khả năng những người còn lại mang tặng hoàn toàn bằng không.

Tần Châu Ngọc ngắt lời: “Làm sao có thể?”

“Đó là ai?” Đông Sinh hoàn toàn nghi hoặc.

“Trương công tử đó.” Tần Châu Ngọc thần nhiên nói.

“Trương công tử? Trương công tử nào?”

“Chính là Trương công tử nhà Trương viên ngoại đó.”

Đông Sinh sùng sốt, thấy bộ dáng thần nhiên không biết của nàng, còn nhủ mi hỏi: “Vì sao tự nhiên hắn lại tốt với ngươi nàng?”

Đại danh của Trương công tử Đông Sinh đã nghe qua, cũng đã cùng vị công tử phú hộ này gặp mặt một đôi lần. Nhưng mà, một người là thư sinh nông thôn hủ lậu nghèo kiệt xác, một người là công tử giàu có trong thành, hai người này đương nhiên là không vừa mắt nhau.

Tần Châu Ngọc cầm khối điểm tâm, đưa tới trước mặt Đông Sinh: “Ta làm sao mà biết? Buổi sáng lúc ta xuất môn, đã thấy hắn đứng ở trước cửa nhà, sau đó nói muốn mời ta đi trà lâu uống trà. Ta cũng nghĩ là không nên tự nhiên ăn không của người lạ, nhưng ta muốn thử bích loa xuân mà ngươi huynh uống với Ngọc Nương ở Vọng Xuân Lâu có ngon hay không. Ta liền đi thôi, không nghĩ tới trà lâu này làm điểm tâm ngon như vậy. Ngươi huynh nếm thử đi, ta không muốn hưởng một mình, ta mang về cho ngươi huynh nhiều lắm đó.”

Đông Sinh tức giận hất điểm tâm trong tay nàng, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ngươi Nàng bị choáng váng sao? Ngươi Nàng hiểu Trương công tử đến đâu? Ngươi Nàng có biết hắn là loại người gì không? Hắn mời ngươi nàng uống trà thì ngươi nàng đi, cho ngươi nàng điểm tâm thì ngươi nàng ăn? Ngươi Nàng có biết vô công không chịu lộc (không làm không có ăn) hay không? Biết đạo lý bắt người tay ngắn sao? Không chừng đã bị người ta tính kế

rồi?”

Tần Châu Ngọc bĩu môi, không cho là đúng: “Hắn tính kể gì ta mặc kệ, dù sao cũng không phải ta muốn hắn mời ta ăn. Ta thấy hắn rất nhiều tiền, ăn của hắn một chút coi như cho hắn cơ hội làm việc thiện. Hơn nữa, nếu cho ta ăn một chút là có tâm bất hảo, thế người huynh mỗi ngày đều cho ta ăn uống, có phải cũng có ý đồ xấu hay không?”

Đông Sinh ghen hờn, nâng tay chỉ vào nàng, nửa ngày nói không ra lời.

Tần Châu Ngọc chột dạ nhìn đôi mắt hắn, thấy hắn hai gò má đỏ bừng, là bộ dáng thật sự tức giận, không cam tâm tình tình nguyện nói: “Được rồi được rồi, ta biết là ta quán lấy người huynh ăn bám. Người Huynh cũng không nên có thái độ này, hẹp hòi!”

Vừa nói hết lời, sắc mặt Đông Sinh càng xấu, Tần Châu Ngọc cuối cùng lại bày ra bộ dạng ta không cùng người so đo: “Được rồi, về sau nếu Trương công tử kia lại mời ta uống trà, ta không đi là được rồi chứ gì.”

Đông Sinh lỗ mãng phát ổng tay áo, hừ thật mạnh một tiếng, vẫn cực kỳ tức giận.

Đúng lúc này, ngoài cửa truyền tới một thanh âm êm tai của nữ tử: “Tổng đại ca có ở đây không?”

Ngay sau đó, đại môn đang khép hờ chậm rãi bị đẩy ra, Tần Châu Ngọc đang đứng ở cửa liền nhìn thấy một bóng hình xinh đẹp đang đi đến.

”Ngọc Nương.” Đông Sinh quay đầu, hiển nhiên là đối với người tới có chút kinh hãi.

Ngọc Nương cười khê đi lên trước: “Xem ra ta không có đi sai, nơi này quả nhiên là nhà của Đông Sinh cùng tiểu Ngọc cô nương.”

Chiều theo tính tình mãnh liệt bá đạo của Tần Châu Ngọc, Đông Sinh tiếp xúc với nữ nhân, tất nhiên là nàng không thích, huống hồ vị này là thanh lâu ca kỹ, lại là cô nương xinh đẹp nhất đẳng, so với Thẩm Xuân Hoa đã bị rút đài, không biết là cao hơn bao nhiêu lần.

Nhưng là, Tần Châu Ngọc lại không cách nào chán ghét Ngọc Nương. Tối hôm qua nàng đại náo Vọng Xuân lâu có thể toàn thân trở ra, đa phần là nhờ có Ngọc Nương. Thứ hai, Ngọc Nương vừa vào tới cửa đã nói đây là nhà của nàng cùng Đông Sinh. Đó là nhận định nàng cùng tử thư sinh là người một nhà, điểm ấy đối với Tần Châu Ngọc mà nói, thật sự rất sung sướng!

Cho nên, Tần Châu Ngọc khó có được xưng hô lễ phép với một nữ tử xa lạ bỗng cười đến vẻ mặt sáng lạn: “Đúng vậy! Ngọc Nương tỷ tỷ, nơi này chính là nhà của ta cùng thư ngọc.”

Đông Sinh quay đầu nhìn kùm đồng tiền của nàng, hồ nghi đánh giá trên dưới nhiệt tình của nàng, trong lòng không tự giác run rẩy.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: tri hoãn hai ngày, bất quá không có bỏ dở, gần đây việc vất vả nhiều, không thể duy trì hàng ngày, nhưng tận lực không để quá hai ngày

Bạn đang đọc truyện *Bố Y Thiên Kim* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Tướng Quân

Đã thấy qua nhiều loại người ở nơi yên hoa, Ngọc Nương đối với tính tình vui vẻ sáng khoái của Tần Châu Ngọc cực kỳ hâm mộ và yêu thích. Nàng bỏ qua thái độ kỳ quặc của Đông Sinh, trực tiếp kéo Tần Châu Ngọc qua, cười cười mở miệng: “Tiểu Ngọc cô nương, ta tới hỏi thư ngọc nhà nàng hai bản thi nhạc.”

Một tiếng thư ngọc của nàng làm cho tâm trạng Tần Châu Ngọc nở hoa. Nàng nghĩ, nàng ở tại gian phòng trong này, là chủ nhân nơi này, tử thư sinh cùng ở dưới một mái nhà, tự nhiên cũng thuộc về nàng, nàng ăn của hắn uống của hắn, cũng là chuyện đương nhiên.

Tất nhiên, không biết xấu hổ khóp vào như thế, Tần Châu Ngọc chỉ có thể ở trong lòng yên lặng tưởng tượng một chút. Nàng vùng trộm liếc mắt Đông Sinh một cái, thấy hắn dường như cũng không kháng cự lời của Ngọc nương vừa nãy, càng cảm thấy suy nghĩ của chính mình cơ hồ là một chuyện thực.

Đông Sinh không có đề ý chi tiết trong lời nói của Ngọc Nương, chỉ là thấy Tần Châu Ngọc vùng trộm hề hề ngấm hần, tròng mắt đen lúng liếng đảo quanh, tất nhiên là đoán được trong lòng nàng không biết lại suy nghĩ cái đen tối gì, bản năng đề cao cảnh giác. Vừa hỏi Ngọc Nương, vừa nhìn chăm chăm Tần Châu Ngọc: “Ngọc Nương nàng đặc biệt tự mình tới cửa lấy thi nhạc, cần gấp lắm sao?”

Ngọc Nương gật gật đầu: “Là thế này, ngày mai Cổ tướng quân đóng ở Lộ thành lên kinh thành đi ngang qua nơi này. Huyện lệnh đại nhân cùng Trương viên ngoại muốn mở tiệc chiêu đãi vị tướng quân này, muốn Ngọc Nương đến lúc đó đi Trương phủ đàn hát hai khúc. Nghe nói, vị Cổ tướng quân này, mười bảy tuổi đã là võ Trạng Nguyên, mười tám tuổi lãnh binh xuất chinh Mạc Bắc, lấy ít địch nhiều, đánh bại quân Hồ, là thiếu niên anh hùng. Hai năm này, Cổ lão tướng quân vì tôi luyện hắn, đã cho hắn đóng ở biên lộ ra ngoài thành. Đại khái còn nửa năm nữa mới khỏi hoàn hồi kinh thì xảy ra chuyện đau lòng. Lúc trước vị hôn thê thanh mai trúc mã, thiên kim Tần hầu phủ trên đường tới thăm hắn, gặp nạn bỏ mình ở huyện ngoại chúng ta, làm cho vị

tướng quân thiếu niên này rất thương tâm. Ngọc Nương ngày thường xướng từ khúc, đều có chút ý tứ phong hoa tuyết nguyệt, chỉ sợ Cố tướng quân không thích.”

Đông Sinh đối với chuyện này có chút ấn tượng. Trong đầu dường tựa ra tư thế hiên ngang oai hùng của vị tướng quân kia hai tháng trước. Hắn thở dài: “Nghĩ đến Cố tướng quân này cũng là người đáng thương, ta thử viết cho nàng hai bản thi nhạc, một chút nữa ta đưa tới Vọng Xuân lâu.”

Một bên Tần Châu Ngọc hai mắt tỏa ánh sáng: “Võ Trạng Nguyên? Thiếu niên tướng quân? Nghe qua dường như rất lợi hại, thực muốn nhìn xem vị Cố tướng quân này có bộ dáng gì.”

Ngọc Nương che miệng cười nói: “Thì ratiều Ngọc cô nương thích võ tướng, ta nghe nói Cố tướng quân vừa tuấn tú lịch sự, vừa văn võ song toàn.”

“Lợi hại như vậy sao?” Tần Châu Ngọc tròn to mắt tò mò, hoàn toàn không ý thức được sắc mặt Đông Sinh chậm rãi trầm xuống.

Ngọc Nương cười đến càng rực rỡ, hướng Đông Sinh nháy mắt, “Tiểu Ngọc thích võ tướng, nhưng là Tổng đại ca là người đọc sách, hẳn làm sao bây giờ?”

Vì thế, sắc mặt Đông Sinh càng lúc càng xám ngoét.

Tần Châu Ngọc nhìn Đông Sinh, biểu tình khó hiểu mà vô tội: “Ta thích võ tướng với việc thư ngốc là người đọc sách có quan hệ gì?” Nói xong, dường như lại ý thức được cái gì, nghĩ nghĩ nói, “Dù sao thư ngốc chính là thư ngốc, cũng không ai muốn hắn trở thành tướng quân.”

Đông Sinh mặt nhăn mày nhu, lười nghe nàng nói hươu nói vượn, trong lòng biết Ngọc Nương hiểu lầm quan hệ của hắn cùng Tần Châu Ngọc, lại không tiện giải thích, chỉ nói: “Ngọc Nương nàng đi về trước đi, ta sẽ mau chóng viết thi nhạc cho nàng.”

Ngọc Nương cũng không muốn trêu ghẹo hai người, nhất là một người không thấy không hiểu, một người sắc mặt khảm trương, liền hiểu ý rồi đi.

Ngọc Nương đi rồi, trong đầu Tần Châu Ngọc vẫn nghĩ tới vị thiếu niên tướng quân kia, liền lôi kéo Đông Sinh hỏi: “Thư ngốc, huynh muốn viết thi nhạc như thế nào? Người ta là tướng quân tư thế oai hùng bùng bùng phấn chấn, có nên thêm một chút tư thái hào hùng vào không, cái gì đại loại như là Người ta lợi hại như vậy, huynh nên viết thật tốt vào!”

Đông Sinh liếc nàng, ánh mắt sáng như ngọc, sắc mặt đỏ hồng, bộ dáng vài phần hưng phấn, không biết vì sao trong lòng cảm thấy khó chịu, là loại cảm xúc nào đó mà hắn không giải thích được, lòng này sinh vài tia bất an. Cảm xúc của hắn cũng trở nên không kiên nhẫn, thân nhiên thu hồi ánh mắt, lấy giấy ra rồi nhẹ nhàng băng quơ nói: “Hình như nàng thật sự có hứng thú với vị thiếu niên tướng quân kia.”

Tần Châu Ngọc không cho là đúng, bĩu môi: “Ta đối với võ tướng cảm thấy hứng thú, bộ dáng rất lợi hại nha. Chẳng quản hắn là Cố tướng quân hay Cao tướng quân, chỉ cần là võ tướng lợi hại ta đều thực cảm thấy hứng thú.”

“Vậy nàng không thích người đọc sách?”

Tần Châu Ngọc ngay lập tức trả lời hắn, ngữ khí khinh thường: “Nếu là thư sinh tay trái gà không chặt, đương nhiên nếu không phải cực kỳ thú vị thì ta mới không thích.” Nói xong, nhìn thấy Đông Sinh dừng lại động tác, nàng bước lên phía trước thúc giục, “Huynh nhanh viết a, ta muốn nhìn một chút xem huynh viết như thế nào?”

Đông Sinh không nhìn nàng, đem bút đặt thật mạnh xuống nghiên mực: “Nàng âm ỹ bên cạnh như vậy, làm sao ta viết được?”

Tần Châu Ngọc nghĩ đến sắc mặt không tốt là vì đang suy nghĩ viết nhạc như thế nào, khó được một lần không cùng hắn so đo, ha ha cười gật đầu: “Hắc hắc hắc, ta đẩy vào phòng trong đi, không âm ỹ huynh, huynh hảo hảo viết nhé.”

Đông Sinh quay đầu liếc mắt đã thấy Tần Châu Ngọc đóng cửa phòng.

Hắn kỳ thật không nên tức giận, Tần Châu Ngọc không coi trọng người đọc sách, hắn cũng không phải lần đầu tiên biết như vậy. Vị Cố tướng quân kia chỉ là người xa lạ, huống chi người ta là con cháu thế gia, quan cư địa vị cao, cùng bọn họ khác nhau một trời một vực. Nói trắng ra, Tần Châu Ngọc chỉ tò mò mà thôi.

Nhưng mà trong lòng hắn nghi ngờ cứ tích tụ lại, dường như có chuyện gì hắn không biết tồn tại, vừa nghi hoặc, vừa bất an.

Thật lâu sau, hắn mới biết được, đây chính là dự cảm của hắn.

Khi Đông Sinh viết xong hai bản thi nhạc đã là hai canh giờ sau. Tần Châu Ngọc sớm đi gặp Chu Công hồi lâu. Chờ tới lúc Đông Sinh đánh thức, nàng vừa đi vừa mơ mơ màng màng.

Đông Sinh đem thi nhạc ở trên bàn đưa cho nàng xem.

Biên ngoại hạ đến phong cảnh dị, ngày xưa Nhạn Lai không nhìn được cảnh.

Vó ngựa Thanh Thanh yên ba khởi, trăm ngàn lý, Lạc Nhật Cô Yên nhân đi xa.

Rượu đục nhất hồ gia vạn dặm, giai nhân nan mệnh quy vô kế.

Huyền Nhạc từ từ phong mãn thành, nhân nan mị, kỵ binh lười mác cách nhân lệ.

(Tạm dịch:

Bầu trời u ám ngoài biên cảnh, cánh nhạn ngày xưa đã không còn nữa

Vó ngựa thanh thanh yên ba khối, qua ngàn dặm, người đã đi xa

Rượu tiễn người đi xa vạn dặm, giai nhân khó quay về

Khúc nhạc từ nơi đô thành ấy, về kiểu diêm của người, kỵ binh lười mác không động giọt nước mắt ai)

...

Tần Châu Ngọc tựa bàn cần thận đọc hai lần, cười hi hi xoay người nói với Đông Sinh: “Thư ngọc, vị hôn thê của tướng quân kia vừa chết, huynh viết như vậy không phải cố ý nhấn vào chuyện thương ta tâm để người ta hay sao?”

Đông Sinh xem nàng cười đến vô hại, cố gắng vứt bỏ ý niệm khó hiểu trong đầu nói: “Chính bởi vị hôn thê vừa mất, nếu để cho Ngọc Nương xướng khúc vui vẻ, chỉ sợ càng làm cho vị tướng quân đó mất hứng.”

Tần Châu Ngọc ngẫm lại thấy cũng phải, gật gật đầu: “Huynh nói rất đúng, cũng có chút đạo lý. Thực muốn nhìn một chút thiếu niên tướng quân kia có bộ dáng như thế nào? Huynh nói hẳn từng là võ Trạng Nguyên, liệu một người hẳn có thể đánh được mười thư sinh như huynh không nhỉ?”

Đông Sinh tức giận liếc nàng một cái: “Vũ lực không thể nói lý, bạo lực là cấp thấp nhất của đạo lý tề gia trị quốc.”

Tần Châu Ngọc bĩu môi khinh thường, vẫn muốn cùng cổ hủ thư sinh tranh cãi, bỗng nhiên bị một tiếng phanh đánh gãy.

Tần Châu Ngọc cùng Đông Sinh song song quay đầu, liền thấy Trương công tử vội vàng xông tới.

Đông Sinh không hồn giận mặt nhăn mày nhíu. Trương Cẩn cũng có thái độ không bình thường, xòe tay đưa thiệp mời: “Tổng tiên sinh, tối nay nhà ta mở tiệc tiếp đón Cố tướng quân, phụ thân ta cho mời người tới dự.”

Đông Sinh không dấu vết lùi người lại, trầm nghĩ, ta và người cũng không quen biết tới vậy!

Trương Cẩn kích động quay đầu nhìn về phía Tần Châu Ngọc, lại hướng Đông Sinh nói: “Tổng tiên sinh, người nhất định phải mang theo tiểu Ngọc cô nương, Trương phủ hoan nghênh người cùng tiểu Ngọc cô nương tới dự.”

Đông Sinh thấy Trương Cẩn nhìn Tần Châu Ngọc không chớp mắt, trong lòng hiểu được vài phần, thân nhiên đáp: “Trương viên ngoại mời khách quý, tại hạ không tiện quấy rầy. Tâm ý của Trương viên ngoại cùng Trương công tử, tại hạ xin nhận.”

Trương Cẩn gật mình, còn chưa tiếp lời, Tần Châu Ngọc vội tiến lên, giữ chặt cánh tay của Đông Sinh nói: “Vì sao không đi? Ta cũng mong trông thấy vị Cố tướng quân đại danh鼎鼎 kia mà!”

Nói xong, lặng lẽ ghé sát tai Đông Sinh, dùng thanh âm chỉ có hai người nghe thấy nói: “Từ thư sinh, người như thế nào ngọc như vậy? Nhà bọn họ khẳng định có rất nhiều đồ ăn ngon.”

Trương Cẩn cười tủm tỉm nhìn Tần Châu Ngọc, liên tục gật đầu: “Đúng vậy đúng vậy, Cố tướng quân là nhân vật khó gặp, tiểu Ngọc cô nương muốn gặp hẳn, ngày mai chính là cơ hội tốt nhất.”

Đông Sinh còn muốn cự tuyệt, Tần Châu Ngọc dùng toàn lực đẩy hắn ra, chính mình lên trước đáp lời Trương Cẩn: “Trương công tử yên tâm, chúng ta nhất định sẽ đi.”

Như vậy, mặc kệ Đông Sinh hờn giận, cứ như vậy quyết định.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: trước phóng nam hợp với đến lưu nhất lưu.

Bạn đang đọc truyện *Bố Y Thiên Kim* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Yên Tiệc

Tuy rằng một trăm lần không muốn, nhưng niềm tình mặt mũi của Trương viên ngoại, hơn nữa còn Tần Châu Ngọc nhõng nhẽo cố chấp đòi đi, Đông

Sinh rồi cuộc đáp ứng đi Trương phủ dự tiệc.

Trương viên ngoại là nhà giàu mới nổi. Khi trước vận chuyển tơ lụa, sau đó cùng người Hồ mua bán lá trà, đồ sứ, từng chút từng chút tích lũy. Về sau đường buôn bán ngày càng thịnh vượng, cửa hàng nối tiếp nhau mở ra, trải rộng các nơi, mà cho tới bây giờ đã là giàu có một phương. Nhưng lúc còn trẻ, Trương viên ngoại không được học hành, lại luôn tâm niệm “Tất cả giai hạ phẩm, duy có đọc sách cao” (Trong tất cả các loại cấp bậc, chỉ có đọc sách có phẩm giá cao nhất). Vì vậy Trương viên ngoại có sự hâm mộ sâu sắc với người đọc sách. Đông Sinh lại là người có danh tú tài, tất nhiên Trương viên ngoại có vài phần tôn kính, mở tiệc chiêu đãi khách quý cũng không quên mời hắn, thực ra cũng vì tô điểm thêm cho mặt mũi của vị nhà giàu mới nổi này.

Đương nhiên yến hội còn mời vài người khác có mặt mũi trong thành. Nhưng mà, cho tới khi phu canh báo tới giờ Tuất, chẳng qua, vị Cố tướng quân đại danh鼎鼎 kia còn chưa xuất hiện.

Huyện lệnh cùng Trương viên ngoại đối với mười vị khách dự tiệc trong phòng có chút xấu hổ, đành phải phân phó hạ nhân châm trà thêm nước liên tục. Kết quả trực tiếp là, chưa tới lúc ăn món chính, Tần Châu Ngọc vì uống quá nhiều trà, bụng dạ bắt đầu không ổn.

Sau khi giải quyết xong, nàng theo nhà xí đi ra, đang muốn chạy tới nơi thiết yến, Trương Cẩn không biết từ nơi nào nhảy ra, đứng trước mặt nàng, vẻ mặt cười sáng lạn: “Dù sao Cố tướng quân vẫn chưa đến, không bằng tại hạ đưa tiểu cô nương đi dạo qua một vòng ở Trương phủ chúng ta.”

Tần Châu Ngọc ngẫm lại, hỏi: “Có thể đi dạo phòng bếp nhà các người không?”

Trương Cẩn sửng sốt, hiển nhiên không phản ứng kịp.

Tần Châu Ngọc ghét bỏ liếc mắt công tử nhà giàu ngu ngốc: “Không biết vị Cố tướng quân kia khi nào thì đến, ta đói bụng, trước ăn một chút đã.”

Trương Cẩn vỗ vỗ đầu bỗng nhiên tỉnh ngộ: “Thì ra là vậy. Đương nhiên có thể, ta đưa nàng đi.”

Đến phòng bếp của Trương phủ, vài hạ nhân đang chuẩn bị nhìn thấy Trương công tử, lập tức cung kính nói: “Thiếu gia, có gì phân phó ạ?”

Trương Cẩn vung tay lên: “Có gì ăn ngon, lấy mỗi thứ một phần ra đây.”

Hạ nhân đáp một tiếng, đem rất nhiều món nhất nhất mang đến.

Tần Châu Ngọc hai mắt tỏa ánh sáng nhìn chằm chằm đồ ăn, không khỏi cực kỳ hâm mộ: “Có tiền thật tốt.”

Trương Cẩn dương dương tự đắc: “Tiểu Ngọc cô nương nếu thích, có thể thường xuyên đến phủ chúng ta.”

“Thật sự?” Tần Châu Ngọc cầm lấy một cái cánh gà nhét vào trong miệng, bỗng nhiên nghĩ đến Đông Sinh, lại hỏi, “Người đối xử với ta hào phóng như vậy, có phải có ý xấu không?”

Có rõ ràng như vậy sao?

Được rồi, là rất rõ ràng. Trương Cẩn chột dạ sờ sờ cái mũi: “Kỳ thật ta muốn cùng tiểu Ngọc cô nương làm bằng hữu mà thôi. Là bằng hữu tự nhiên là phải hào phóng.”

Tần Châu Ngọc vừa hết món này tới món khác vừa bĩu môi, liếc mắt nhìn hắn: “Ai tin ngươi? Khẳng định là ngươi nhìn trúng sắc đẹp của ta. Bất quá ta phải nói trước, cho dù ta ăn gì của ngươi, cũng sẽ không bán đứng sắc đẹp của ta đâu.”

Trương Cẩn ngượng ngùng cười hai tiếng, trong lúc nhất thời không biết ứng đối với cái kiểu nói trắng ra thế này như thế nào, hắn cảm thấy Tần Châu Ngọc càng thêm thú vị.

Trong lúc hai người ở phòng bếp ăn mỹ thực thảo luận sắc đẹp, tại đại sảnh thiết yến, Cố tướng quân khoan thai đến muộn rồi cực kỳ ngồi vào chỗ.

Nếu có chút hiểu về vị Cố Khinh Chu Cố tướng quân này, liền sẽ biết Cố tướng quân có hai đặc điểm, thứ nhất là cao ngạo bất tuân, thứ hai là tự phụ ngạo mạn. Đương nhiên, trên thực tế là một chuyện, cũng chính là —— rất khó muốn làm, phi thường khó khăn muốn làm.

Hắn có thể đáp ứng tham gia yến hội ở một thành nhỏ, cũng đã là kỳ tích, đừng nói là muộn, cho dù là tới lúc chót lờ hện, đều hợp tình hợp lý.

Đương nhiên đối với Cố Khinh Chu mà nói, hắn đáp ứng lời mời này, đơn giản là vì Tần Châu Ngọc gặp chuyện không may ở gần đây. Huyện lệnh đại nhân khi viết thư thông tri hắn, còn rất nhiều ẩn khuất ở bên trong. Còn nữa, mấy ngày gần đây thương tâm quá độ, lại đi một nhọc nhiều ngày, khi đến chỗ này, thể xác và tinh thần đều rã rời, nghỉ ngơi một chút cũng không có gì đáng trách.

Thế tử từ Kinh thành, tự nhiên không coi trọng huyện lệnh lẫn những người khác bên cạnh, trong mắt cũng chỉ là một tên nhà quê. Kể cả người trông coi về thư sinh văn nhã tuần lã, ở trong mắt Cố Khinh Chu vẫn là tên nhà quê* không hơn không kém. Duy chỉ có ca kỹ đang đàn hát mua vui kia, là coi như tạm được. Nhưng mà khúc nhạc nàng đang xướng, không phải là chỉ hắn sao?

*thỏ bao tử

Vì thế, khi Ngọc Nương ca tới khúc giữa, Cố tướng quân nổi lên tâm thương cảm, hắn một ly lại tiếp một ly, mượn rượu giải sầu.

Không khí yến hội rất nhanh trở nên quý dị, Huyện lệnh đại nhân cùng Trương viên ngoại vài lần muốn cùng Cố tướng quân bắt chuyện, nhưng Cố tướng quân cực kỳ lãnh đạm, chỉ có hai phó tướng của hắn thay chủ từ ứng phó .

Về phần Đông Sinh, Tần Châu Ngọc đi một lúc lâu vẫn chưa quay lại, hắn bắt đầu đứng ngồi không yên, nhưng ngại không tiện đứng dậy, chỉ đành thường xuyên liếc ra cửa, không yên lòng nhìn những người khác giả tạo.

Ở phòng bếp, Tần Châu Ngọc ăn uống no đủ, rốt cục nhớ tới nên trở về. Nàng cảm thấy mỹ mãn vỗ vỗ bụng chính mình, cũng bắt đầu cảm thấy Trương Căn bên cạnh trở nên thuận mắt hơn rất nhiều, liền xuất ra khẩu khí bỗ thố “Ồ nhà các ngươì này đồ ăn rất ngon, ta đành cố đáp ứng làm bằng hữu của ngươì vậy.” Nghĩ nghĩ, lại trịnh trọng bỏ thêm một câu bất thường, “Bất quá về sau ngươì không thể mơ ước sắc đẹp của ta.”

Trương Căn cười hắc hắc: “Đó là đương nhiên, tiểu Ngọc cô nương có thể đáp ứng làm bằng hữu của ta, ta rất vui về .”

Tần Châu Ngọc tà tà liếc mắt một cái, vừa lòng đương đương tự đắc đầu: “Chúng ta bây giờ mau trở lại yến tiệc thôi.”

Trương Căn cũng mới nhớ tới chính sự, vỗ vỗ ót: “Thiếu chút nữa đã quên việc này, cha ta nhất định sẽ quở trách ta .”

Nhưng mà, không nghĩ tới chuyện hai người mới đi đến cửa phòng bếp, liền gặp ba nữ tử xinh đẹp đang đi tới.

Người ở giữa vừa nhìn thấy Trương Căn cùng Tần Châu Ngọc, sắc mặt nhất thời suy sụp: “Tướng công, hôm nay phụ thân thiết yến mời đại nhân vật từ kinh thành tới, ngươì tại sao lại trốn ở phòng bếp?”

Trương Căn nhìn thấy người tới, sắc mặt cũng trở nên không tốt: “Cái gì gọi là trốn? Ta chỉ là tới phòng bếp ăn một chút thôi.”

”Ăn cái gì? Yến tiệc ở đại sảnh không có đồ ăn sao?” Nữ tử hùng hổ tới gần, nhìn đến Tần Châu Ngọc, càng thêm phẫn nộ, “Đã thế còn mang theo hồ ly tinh này vào nhà? Ngươì muốn phong lưu cũng phải chọn thời điểm chứ?”

”Ai là hồ ly tinh, ngươì mới là hồ ly tinh!” Tần Châu Ngọc không hiểu bị mắng một câu, tự nhiên không cam lòng, theo bản năng liền phản bác lại.

”Ngươì đồ hồ ly tinh này, còn dám can đảm làm càn ở Trương phủ chúng ta, hôm nay ta không hủi dung ngươì thì không phải là Trương gia thiếu phu nhân !”

Nói thì là một người, cơ mà hành động thì là ba người.

Trương Căn có ba người con dâu, cả ba đều có tiếng danh đá. Tần Châu Ngọc còn chưa phản ứng lại đây, ba người đã vây nàng lại giật tóc, cào mặt.

Tần Châu Ngọc tuy rằng xúc động, nhưng ngay từ đầu vẫn nhớ không được gây chuyện phiền phức cho Đông Sinh, thế nên can được trước mặt chứ không phòng được bên dưới. Trương Căn có chút sợ ba vị nương tử của mình, không dám tùy tiện can lại, chỉ dám đứng ở một bên kêu la dùng tay, lo lắng suông.

Đến cuối cùng, Tần Châu Ngọc thật sự chịu không nổi công kích của ba người, liều mạng hét chói tai ra tiếng: “Các ngươì dùng tay cho ta.” Sau đó không khách khí, xuất công phu quyền cước, đem ba vị phu nhân hào môn phú gia chanh chua đập ra ngoài.

Nháy mắt, năm người im lặng . Ba người phía trước chớp mắt, không thể tin thờ hồn hển, trợn mắt nhìn Tần Châu Ngọc.

Có lẽ là vài tiếng kia của Tần Châu Ngọc kia gào quá mức dùng sức, đã truyền vào đại sảnh thiết yến.

Đông Sinh sợ run một lát, ngay lập tức phản ứng lại, không quản trong phòng như thế nào, trực tiếp chạy ra ngoài.

Mà cùng lúc đó, ngồi ở chủ vị, Cố Kinh Chu đã có phần lảng lảng cũng giật mình hồi tỉnh, trong miệng thì thảo kê một tiếng “Ngọc Nhi”, chén rượu trong tay rơi xuống, cả người nghiêng ngả lao đảo chạy ra phía ngoài.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: rất khổ cực, nhưng mà chỉ có ở trên giường mới có không có đôi mới gì cả thôi.

Bạn đang đọc truyện *Bố Y Thiên Kim* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Loạn

Đông Sinh chạy tới nơi có thanh âm là sân sau của tiểu viện, trong bóng đêm, hắn chỉ thấy Tần Châu Ngọc tóc hỗn độn, nắm chặt hai đấm, đứng hiên ngang, mà chung quanh có ba nữ nhân, sắc mặt không tốt vây quanh nàng.

Đông Sinh hét lớn một tiếng: “Các ngươì làm gì ở đây?”

Tiếng vừa dứt, người đã tới bên cạnh Tần Châu Ngọc, nhìn nàng từ trên xuống dưới.

Tần Châu Ngọc gặp Đông Sinh sắc mặt không tốt, nhanh tay chỉ vào ba nữ nhân chung quanh biện bạch: “Ta cái gì cũng chưa làm, là mấy phụ nhân này tự nhiên lao tới công kích ta.”

Trương Cận ở một bên sừng sốt hồi lâu, bây giờ mới phản ứng lại, cười mỉa đi lên trước, nói: “Là ba người vợ thấp kém hiểu nhầm tiểu Ngọc cô nương tại hạ hội giáo huấn các nàng, mong rằng tiểu Ngọc cô nương đừng nóng giận.”

Tần Châu Ngọc cũng mới nhớ tới bên cạnh còn có Trương Cận, quay đầu, trợn mắt nhìn về phía hắn: “Vừa mới nãy ba lão bà nguoi vô duyên vô cớ đánh ta, nguoi tại sao đứng yên một chỗ? thiết thời khi nguoi vừa nói muốn làm bằng hữu với ta.”

Nàng vừa mới dứt lời, Đại lão bà của Trương Cận hùng hổ chỉ vào Tần Châu Ngọc nói: “Còn nói không phải hồ ly tinh? Cô nương đang hoàng làm sao lớn tiếng nói muốn làm bằng hữu với tướng công nguoi khác sao?”

Tần Châu Ngọc còn chưa đáp lại, Đông Sinh bắt mắt mặt nhăn mày nhu, nhưng ngữ khí vẫn rất tao nhã: “Thiếu phu nhân, Tiểu Ngọc nhà chúng ta tính cách ngây thơ, nếu nói gì đó làm cho người không thích nghe, mong rằng người đừng để ý. Ta có thể cam đoan, nàng không có ác ý, cũng khẳng định không có ý định không sạch sẽ gì.”

Trương phu nhân liếc mắt nhìn nhìn hắn, người này cũng thật là đẹp, sắc mặt thoảng hòa hoãn: “Thì ra là phu tử học đường Tống tiên sinh, ta nghe nói tiên sinh trước đây không lâu đã cứu một cô nương, xem ra chính là vị tiểu Ngọc cô nương này. Ta tự nhiên là tin tưởng nhân phẩm của Tống tiên sinh, nếu Tống tiên sinh mở miệng, ta cũng không còn gì muốn nói, coi như là một hồi hiếu hỉ.”

“Hiếu hỉ?” Tần Châu Ngọc không thể tin rằng có thể nhẹ nhàng băng quơ đem chuyện vừa mới nãy xóa bỏ, nổi giận đùng đùng muốn cãi lại, nhưng vừa mới vừa tiến lên mấy bước, cả người bỗng nhiên bị một lực ôm lấy.

Những người ở đây nhìn tình hình trước mặt, đều nhất thời sững sờ giật mình.

“Ngọc Nhi... Ngọc Nhi... Quả thật là nàng!” Cố Kinh Chu nghiêng ngả lão đảo tiến lên, ôm lấy Tần Châu Ngọc, mùi rượu đậm đặc tức thì tràn ngập trong không khí quanh mình.

Tần Châu Ngọc bị luồng lực mạnh mẽ này ôm áp tới nỗi hít thở không thông, nàng phản ứng lại, dùng sức đẩy hắn ra, nhưng vô dụng. Cuối cùng hỗn hển kêu to: “Buông ra... Buông ra... Nguoi là ai... Mau thả ta ra!”

Nàng phải kêu vài câu, Trương Cận cùng Đông Sinh bên cạnh mới đột nhiên bừng tỉnh, mỗi người một bên chạy tới kéo Cố Kinh Chu. Thật vất vả mới kéo được hắn ra, nhưng hai tay của hắn lại gắt gao túm lấy hai tay Tần Châu Ngọc.

Tần Châu Ngọc bị một con ma men khinh bạc, tức giận đến bùng phát, hai tay bị hắn giam cầm, dùng chân đá hắn, rốt cuộc cũng không lay động được vị tướng quân này.

Cố Kinh Chu say không ít, lại thêm xuất thân võ tướng, lúc này một thân cật mạnh, làm cho tất cả mọi người không thể không dè chừng, hắn thậm chí nhắm mắt lại không nhìn Tần Châu Ngọc, trong miệng vẫn thì thào hai chữ “Ngọc Nhi”.

Ngay tại lúc bốn người giằng co, hai vị phó tướng của Cố Kinh Chu cùng Trương viên ngoại rốt cục đã tới đây rồi. Thấy chủ tử nhà mình thất thố như thế, rõ ràng là đang khinh bạc cô nương nhà người ta, hai vị phó tướng vội chạy tới giữ chặt hắn.

Rốt cuộc cũng là hai võ tướng, rất nhanh liền kéo Cố Kinh Chu ra, sau đó lại hướng Tần Châu Ngọc liên tục xin lỗi: “Thực xin lỗi cô nương, tướng quân chúng ta uống rượu.”

Tần Châu Ngọc nhăn đôi mi thanh tú, miệng thở phì phì, một bên xoa hai tay bị xiết đau, một bên trợn mắt nhìn vị tướng quân mắt đầy sương mù say lờ đờ kia.

Vị tướng quân kia thế mà thật sự say mềm, bị hai vị phó tướng giữ chặt, còn cười đến vẻ mặt mê ly, hằm hằm hồ hồ nói với Tần Châu Ngọc: “Ngọc Nhi... Ngọc Nhi, nàng có biết hay không ta rất nhớ nàng. Tại sao tới giờ nàng mới nhập mộng của ta?”

Đông Sinh nhìn Tần Châu Ngọc bộ dáng nhe răng trợn mắt, tiến lên kiểm tra tay nàng, thấy cổ tay nàng hiện lên một vòng tròn hồng hồng, hắn có chút đau lòng, thấp giọng hỏi: “Có phải rất đau không?”

Tần Châu Ngọc nhìn ánh mắt thân thiết của Đông Sinh, không biết vì sao, trong lòng có chút ê ẩm, ủy khuất gật gật đầu, nhỏ giọng đáp: “Có đau. Đây là cái vị thiếu niên tướng quân kia sao? Hóa ra là đang đồ từ say rượu.”

Đông Sinh hé miệng cười cười, ngón tay đặt ở cổ tay nàng, thay nàng nhẹ nhàng xoa xoa.

Ngay tại lúc hai người nhìn thân mật khăng khít, một luồng lực lượng mạnh mẽ đánh tới, tách hai người ra.

Cố Kinh Chu giãy giụa sự kiềm chế của hai vị phó tướng, hắn thoát ra khỏi hai người, mắt đỏ ngầu, trợn mắt trừng hướng Đông Sinh, lắp bắp nói: “Nguoi... Nguoi từ thư sinh, dám khinh bạc Ngọc Nhi của ra, ... Có phải nguoi không muốn sống hay không?”

Cũng từng là võ Trạng Nguyên, mặc dù nói chuyện hàm hồ, đi lại lảo đảo, nhưng là vừa tiến lên trước, đã xuất ra một quyền nhanh như gió, thẳng tắp đánh tới mặt Đông Sinh, vừa nhanh vừa ngoan độc.

Đông Sinh bất ngờ không kịp tránh, lui về nghiêng ngã lảo đảo hai bước, ngã ngổ dưới đất, cảm thấy choáng váng, trước mắt đều là hoa hoa sao sao... Thật sự là, thật nhiều vàng a! Đông Sinh tự giễu nghĩ thầm.

Tần Châu Ngọc nhìn thấy mũi Đông Sinh chảy ra một dòng máu tươi, nàng kêu một tiếng, ngồi trên mặt đất đỡ lấy Đông Sinh, lo lắng nói: “Thư ngốc, người thế nào rồi?”

Đông Sinh cau mày, sờ sờ cái mũi, khoát tay trấn an nàng: “Ta không sao.”

Hai vị phó tướng lòng như lửa đốt giữ chặt Cổ Khinh Chu, liên tục nói: “Tướng quân, ngài say rượu, chúng ta đưa ngài về khách điểm.”

Cổ Khinh Chu dùng sức thoát khỏi bọn họ, lớn tiếng nói: “Ta... Ta không trở về khách điểm, ta... Thật vất vả mới gặp được Ngọc Nhi, ta muốn ở cùng nàng.”

Nói xong, mặc kệ hai vị phó tướng, từng bước một đi tới Tần Châu Ngọc đang nửa ngồi nửa quỳ trên đất.

Tần Châu Ngọc một tay giúp đỡ Đông Sinh, đem một tay giấu đi, hai mắt phun hỏa nhìn Cổ Khinh Chu, không nói được một lời.

Cổ Khinh Chu vẻ mặt say khướt, lúc la lúc lắc ngồi xổm xuống trước mặt Tần Châu Ngọc, đứt quãng mở miệng: “Ngọc... Ngọc Nhi, ta... Ta rất nhớ nàng, nàng... Nàng theo ta về nhà, ta... Ta cho nàng bắt nạt, nàng muốn bắt nạt ta như thế nào đều có thể.”

Hắn đang nói còn chưa hết, Tần Châu Ngọc bỗng nhiên nâng một tảng đá lên hung hăng nện vào đầu hắn: “Người dám đánh thư ngốc, ta đánh chết người!”

Cổ Khinh Chu trừng mắt nhìn, máu tươi từ trán chảy ra, sau đó đầu dừng hoạt động, ngã ảm xuống đất.

”Tướng quân!”

”Cổ tướng quân!”

”Mau gọi thầy thuốc!”

”Chuyện lớn rồi !”

”Ai nha, mẹ ta!”

...

Tiếng gào liên tiếp, Đông Sinh nhìn đôi mắt tức giận chưa tiêu của Tần Châu Ngọc, mắt nhắm lại, cũng ngất đi.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: còn hẳn một chương mới nữa mới hoàn thành nhiệm vụ, hai mấy giờ sau gặp lại nhé.

Bạn đang đọc truyện *Bố Y Thiên Kim* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Tuyển Tú

Edit: SeobMon

Beta: Ishtar

Cổ Khinh Chu - Cổ tướng quân quyền cao chức trọng bị cô nương hung dữ của một huyện nhỏ đánh cho bị thương, hôn mê hai ngày.

Đây là chuyện lớn.

Vì thế, Tần Châu Ngọc bị Huyện lệnh đại nhân nhốt vào đại lao, chờ Cổ tướng quân tỉnh lại rồi xử lí.

Thế nhưng vẫn là Cổ tướng quân trêu ghẹo người ta trước, tuy rằng bắt Tần Châu Ngọc nhốt vào đại lao nhưng Huyện lệnh đại nhân không giống như giam nàg mà còn cho phép Đông Sinh vào thăm.

Lỗ mũi Đông Sinh vẫn còn sưng, qua khung cửa nhìn thấy dáng vẻ này của hắn, vành mắt Tần Châu Ngọc lại bắt đầu đỏ lên: “Cái tên tướng quân đáng

ghét kia, nghĩ bản thân mình giỏi lắm hay sao? Nếu lần sau gặp hần, xem ta trừng trị hần ra sao?”

Thấy nàng vẫn không biết nặng nhẹ, Đông Sinh nghiêng răng nghiêng lợi chỉ tay về phía nàng: “Nàng tại sao lại không hiểu chuyện như thế, nàng có biết mình đã gây đại họa rồi hay không? Người ta là tướng quân quyền cao chức trọng, đánh người cũng chỉ vì say rượu, sao nàng có thể đánh mạnh như thế?”

Tần Châu Ngọc quệt miệng, có chút chột dạ, thấp giọng nói: “Ai bảo hần đánh huynh.” Suy nghĩ một chút, nàng nói tiếp: “Hơn nữa, người sai là hần, chờ hần tỉnh lại, ta nhất định phải phân rõ phải trái với hần, ta không tin trên đời không có vương pháp. Huyện lệnh sợ hần nhưng ta thì không.”

Đông Sinh hơi ngẩn ra, thấy bộ dạng cương quyết của nàng biết nói gì cũng vô ích, đành phải sử dụng đường vòng, tức giận nói: “Đừng đúng đúng, ta biết muội lợi hại. Nhưng giờ nàng phải biết ngoan ngoãn, chờ Cố tướng Quân tỉnh lại, ta sẽ đi nói với ngài ấy.”

Nói xong liền đứng dậy muốn đi.

Tần Châu Ngọc từ bên trong nắm lấy cửa vạt áo của hần giương khuôn mặt đáng thương nhìn Đông Sinh.

“Làm gì thế?” Đông Sinh liếc nhìn nàng, thấy đáng vẻ cún con của nàng, trong lòng có chút khó chịu.

Tần Châu Ngọc ngáp ngừng mấp máy môi, một lát sau, mới hờn dỗi mở miệng: “Nơi này cơm rất khó ăn, buổi sáng ta chỉ mới ăn vài miếng, huynh có thể hỏi lộ nha dịch làm điểm tâm ngon cho ta được không?”

Đông Sinh oán thăm một câu, lại thờ dài, từ trong lòng lấy ra hai khối bánh nướng: “Trước tiên ăn tạm cái này đã, nha dịch kia ta sẽ nói sau.”

Tần Châu Ngọc vui vẻ nhận lấy bánh nướng, cắn một miếng, vừa ăn vừa cười sung sướng nói với Đông Sinh: “Thư Ngọc, huynh thật tốt!”

Đông Sinh tức giận liếc nàng một cái: “Nàng có thể già vờ một chút hay không.”

Nụ cười Tần Châu Ngọc chợt tắt, hung hăng cắn miếng bánh nướng, lại hung hăng nói: “Nói thật huynh cũng không tin.”

Đông Sinh giễu cợt đáp: “Nói đương nhiên là thật chẳng qua ngữ khí kia là giả.” Nói xong, lại cúi đầu sát gần nàng, gần từng chữ: “Nhớ kỹ, không được gây chuyện, nếu không, đừng hòng ta giúp nàng nữa.”

Hai ngày sau, Cố Khinh Chu tỉnh lại. Hần thật ra hôn mê hai ngày không hẳn là vì Tần Ngọc Châu đánh mà còn một phần là do say rượu.

Sau khi Cố Khinh Chu tỉnh lại, liền thấy Huyện lệnh cùng với một phu tử gấp qua ở yến hội, sắc mặt trầm trọng đang ngồi chờ trong phòng hần.

Hần xoa xoa trán, hít vào một hơi, mới phát hiện phía sau gáy của mình bị thương. Hần nhủ mày nhìn về vị phó tướng đang đứng bên giường.

Phó tướng lập tức nháy mắt với Huyện lệnh.

Huyện lệnh hiểu ý, liền kể lại đầu đuôi ngọn nguồn chuyện xảy ra đêm đó. Càng nghe, đôi mày kiếm của Cố tướng quân càng nhíu lại, nghiêm túc hít một hơi thật sâu. Huyện lệnh thấy đáng vẻ này của hần, giọng điệu bắt đầu run lên, một lát sau, gần như run rẩy kể xong câu chuyện.

Cố Khinh Chu nhíu mày suy nghĩ một lúc, trí nhớ về đêm đó, hần chỉ có một nửa điểm ấn tượng. Đại khái là vì nghe xong ca kỹ xướng lên từ khúc đầy đau thương khiến hần nhớ đến Ngọc Nhi đã mất khó tránh khỏi đau buồn, liền uống thêm vài chén. Từ lượng của hần trước giờ đều chỉ bình thường lại thêm có chuyện buồn, không lâu sau liền say đến không còn biết gì nữa. Trong mơ màng, hần dường như nghe được giọng nói của Ngọc Nhi, lập tức hốt hoảng chạy ra ngoài, sau đó giống như nhìn thấy Ngọc Nhi, cuối cùng, tình cảnh trở thành một mảnh hỗn loạn.

Nhưng cho dù cảnh tượng y như thật, hần cũng biết bản thân say rượu rồi tự tưởng tượng.

Một lúc sau, Cố Khinh Chu liếc nhìn Đông Sinh đang ngay ngắn ngồi một bên, vết thương trên mặt hần vẫn còn rõ ràng, hiển nhiên Huyện lệnh không nói dối. Cố Khinh Chu từ trước đến nay luôn khinh thường người của địa phương nhỏ, nói gì đến một phu tử nho nhỏ nhưng vị phu tử trước mặt này lại đem đến cho hần cảm giác khác lạ. Thực ra trừ bỏ vẻ ngoài tuấn tú, đoan chính ra thì cũng không có chỗ nào đặc biệt, chẳng qua chỉ là bản tính bình tĩnh vốn có, khác hần với Huyện lệnh chỉ biết khúm núm thì đáng vẻ hần từ đầu đến cuối luôn là vân đạm phong khinh (bình tĩnh, thông dong). Nhưng rốt cuộc vẫn chỉ là một phu tử nhỏ bé của tiểu huyện, Cố Khinh Chu thực sự không để bụng. Lại nghĩ đến việc hần uống say lại nhìn nhầm một cô nương nông thôn thành Ngọc Nhi của hần, thực sự là quá hoang đường.

Hần cảm thấy bản thân nên lập tức rời khỏi nơi này tránh làm trò cười cho thiên hạ.

Vì vậy, Cố Khinh Chu vẫy vẫy tay nói: “Tổng tiên sinh, Cố mỗ say rượu thất lễ, đã gây nhiều phiền toái cho mọi người, mong tiên sinh thứ lỗi. Về phần cô nương kia, Huyện lệnh đại nhân lập tức thả nàng ra đi, rồi thay ta tạ lỗi với nàng.”

Lời nói cực kì lễ độ khiêm tốn, nhưng từ trong miệng Cố Khinh Chu nói ra lại khiến người ta cảm giác kiêu ngạo, tự phụ, Đông Sinh không khỏi cười lạnh.

Đương nhiên, tiếng cười khê như thế, Cố Khinh Chu không nghe thấy.

Huyện lệnh và Đông Sinh trên đường đi nhà lao đón Tần Châu Ngọc bỗng nhiên nghĩ đến chuyện gì đó liền tốt bụng mở miệng: “Cái kia... Tổng tiên sinh,

chuyện của Tiểu Ngọc cô nương ta cũng đã nghe qua, thật sự là làm khó cho ngươi. Ta biết ngươi tốt bụng nhưng dù gì cũng chỉ là hàng xóm, ngươi lại vừa gặp chuyện không hay, tiếp tục như vậy không phải là giải pháp tốt.”

Đông Sinh biết hẳn có chuyện muốn nói, liền hỏi: “Đại nhân, ngài có chuyện gì không ngại cứ nói thẳng.”

Huyện lệnh giả vờ ho khan vài tiếng, nói: “Là như vậy, năm nay hoàng cung lại bắt đầu tuyển tú, khâm sai mấy ngày nữa sẽ đến. Nơi này của chúng ta chỉ là một huyện nhỏ, tìm không được vài cô nương đáng về đoàn chính lại biết chữ. Ta nghe nói tiểu Ngọc cô nương tuy rằng tính tình hơi kém một chút, nhưng lại biết chữ, hơn nữa đáng về xinh đẹp, đáng yêu. Không bằng cho nàng đi dự tuyển, nếu trúng tuyển, nàng có nơi ăn chốn ở, mà ngươi cũng vui vẻ thoải mái. Nếu có thể tiến cung, cho dù là không được thông minh thì đời này nàng cũng không phải lo ăn mặc, nói không chừng còn có thể làm một tần phi gì đó, cũng coi như là có mặt mũi. Còn ngươi, không có nàng làm gánh nặng, thuận lợi có được công danh, cưới vợ sinh con, tất cả đều có lợi.”

Huyện lệnh tuy tham lam lại ngu ngốc nhưng trong lời hắn nói cũng có lý lẽ, đương nhiên, cũng bởi vì trước mặt hắn có nhiều người trách cứ Tần Châu Ngọc nên hắn không thể không nghĩ biện pháp đẩy cái mầm tai họa này đi xa, nhằm xoa dịu phần nộ của người dân.

Đông Sinh cũng không tránh được do dự, hắn suy nghĩ một chút rồi nói: “Ta sẽ thương lượng cùng Tiểu Ngọc một chút, nếu nàng đồng ý, ta cũng không có ý kiến”

Huyện lệnh nghe xong lời này, vui vẻ hắn ra: “Hi vọng nàng cũng sẽ suy nghĩ được như ngươi, nếu như nàng không muốn, ngươi cũng nên khuyên nhủ nàng, dù sao việc này đối với hai người cũng là đại sự cả đời”

Hắn thật ra muốn nói việc này đối với huyện dân cũng là đại sự.

Đón Tần Châu Ngọc từ nhà lao đi ra. Đông Sinh phá lệ làm một bữa ăn phong phú. Đông Sinh ăn rất ít, chủ yếu là nhìn nàng vui vẻ ăn uống.

Nàng thật là một cô nương dễ thỏa mãn, tuy rằng cá tính mãnh liệt táo bạo nhưng thực sự rất hồn nhiên, ngây thơ. Đông Sinh cũng không còn là đứa nhỏ năm tuổi, cho dù chưa từng có kinh nghiệm nhưng hắn có thể xác định đối với hắn nàng có ý nghĩa rất quan trọng.

Hắn thích nàng, có lẽ nàng không biết điều lại đặc biệt nóng tính nhưng hơn hai tháng qua ở trong lòng hắn, hình ảnh Tần Châu Ngọc đã dần dần lấp đầy, ảnh hưởng hắn cũng làm thay đổi hắn.

Nàng bình dị nhưng hết sức chân thực.

Bản thân hắn biết mình cũng có thể tiến vào nội tâm của nàng, thậm chí đã bắt đầu xâm nhập nhưng dù sao đối với một người mất trí nhớ mà nói thì việc này là quá dễ dàng.

Thế nhưng, nếu có một ngày nàng hồi phục lại trí nhớ trước đây, nàng có thể chỉ coi khoảng thời gian này như một giấc mộng hoang đường hay không.

Nhất là khi nhìn thấy những ngón tay trắng như ngọc của nàng, Đông Sinh lại một lần nữa hoài nghi thân phận của nàng trước đây thực ra là thiên kim tiểu thư an nhàn sung sướng, không biết xui xẻo thế nào lại phiêu bạt đến nơi đây.

Đông Sinh cũng không phải tự coi thường bản thân nhưng hẳn rồi cuộc cũng chỉ là một thư sinh nghèo kiết xác, không có gì bảo đảm được đôi bạch ngọc kia sẽ vĩnh viễn được như trước.

Sau khi ăn xong, Đông Sinh cảm thán thật lâu rồi cũng mở miệng: “Tiểu Ngọc, Hoàng cung chuẩn bị tuyển tú, nàng có muốn báo danh không?”

Hắn suy nghĩ một đêm, cũng cảm thấy đề nghị của Huyện lệnh rất có đạo lý.

Ăn uống no nê, Tần Châu Ngọc nhất thời không lấy lại được tỉnh táo, theo bản năng ợ một tiếng, trên mặt còn lộ rõ vẻ thoải mái.

Đông Sinh dừng một lát, lại mở miệng: “Ta hỏi nàng, hoàng cung tuyển tú, nàng có muốn báo danh không?”

Tần Châu Ngọc lúc này đã nghe thấy, giật mình trong chốc lát, sắc mặt đột nhiên trầm xuống: “Ta biết huynh vẫn muốn đuổi tôi đi.”

Đông Sinh lập tức nói: “Ta không có ý này. Ta chỉ muốn nói, ta là một thư sinh nghèo kiết xác, ngay cả thịt ăn cũng không có, nếu nàng có thể tiến cung, đừng nói là thịt, cho dù là sơn hào hải vị cũng dễ dàng có được.” Hắn suy nghĩ một chút lại nói, “Hơn nữa, ta không còn nhỏ, cuối cùng sẽ kết hôn, không thể luôn mang theo nàng được.”

Tần Châu Ngọc nghe hắn nói như vậy, không hiểu sao tủi thân, thì ra thư sinh nghèo không có khả năng ở bên nàng, hẳn cuối cùng cũng sẽ xây dựng gia đình riêng, cũng sẽ không lấy nàng.

Tại sao không lấy nàng?

Làm sao để hắn có thể lấy nàng?

Trước đây nàng thử “gạo nấu thành cơm” cũng không thành công.

Nhìn một chút, rốt cuộc nước mắt cũng rơi là chảy, Tần Châu Ngọc cắn răng nói: “Thư sinh đáng chết, ta biết huynh keo kiệt, yên tâm, từ nay ta sẽ ăn ít lại cũng sẽ tìm việc để kiếm tiền, sẽ không ăn chùa nữa.”

Đông Sinh thở dài: “Ta không có ý nay, ta chỉ muốn nàng có cuộc sống tốt hơn mà thôi.”

Tần Châu Ngọc thấy hắn vẫn kiên trì, tính tình cũng nóng lên, hung hăng hỏi hắn: “Huynh chính là có suy nghĩ này?”

Đông Sinh bắt đầu đi thấy mặt nàng ngày càng đỏ vì tức giận, suy nghĩ chợt chuyển, buông lỏng hai tay nói: “Ta tùy tiện nói vậy thôi, hoàng cung tuyển người không chỉ lựa chọn theo dáng vẻ bên ngoài mà còn phải biết cầm kì thi họa, cho dù nàng muốn đi, có lẽ cũng không được chọn.”

Phép khích này tương đối với Tần Châu Ngọc quả nhiên hữu dụng, nàng dùng sức vỗ bàn, hai má đã đỏ lên, nói: “Thư sinh ngốc, đừng dùng mắt chó đánh giá người, ta liền cho huynh xem ta có thể trúng tuyển hay không? Chờ ta vào cung, nói không chừng còn có thể làm sủng phi, ngày ngày cầm y ngọc thực, ai thêm ở cùng thư sinh nghèo như huynh.”

Nói xong, liền thở phò vào phòng, đóng cửa thật mạnh.

Đông Sinh bắt đầu đi thở dài.

Trên thực tế, chính hắn cũng không biết, rốt cuộc bản thân là hy vọng Tần Châu Ngọc đi, hay là không đi, hy vọng nàng được tuyển chọn, hay là không được tuyển.

Bạn đang đọc truyện *Bố Y Thiên Kim* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Bức Tranh Giả

“Tiểu Ngọc, muội thật sự muốn tham gia tuyển tú?”

“Đúng, thư sinh ngốc nói ta nhất định không được chọn, ta chắc chắn sẽ thành công tuyển tú cho hắn xem!”

“Nhưng mà việc tuyển tú tiến cung này không để cho người muội giận đối, gây chuyện. Nếu người muội thực sự được tuyển, Tổng đại ca phải làm sao bây giờ?”

“Cái gì làm sao bây giờ? Ta cũng không phải là người của hắn!”

“Muội cùng Tổng đại ca thật không có quan hệ gì hết sao?”

“Đương nhiên.”

Trong phòng của Ngọc Nương, Tần Châu Ngọc ngồi gầy còm lung tung, cùng Ngọc Nương ngồi một bên, một hỏi một trả lời.

Nói đến, từ hôm Tần Ngọc Châu giận đối quyết định tham gia tuyển tú, cả người liền hang hăng háng hái luyện tập, chuẩn bị, đối với Đông Sinh liền hờ hững, nói chuyện ngữ khí kì quái, cũng không thêm nhìn hắn.

Đông Sinh trầm nghĩ, nàng còn chưa bay lên biến thành Phượng hoàng mà lỗ mũi đã hướng lên đến tận trời, thật sự muốn một bước lên trời, đứng là hoang đường. Tự nhiên cũng mặc kệ nàng, nàng muốn làm gì thì làm.

Chỉ là, Đông Sinh đã xem nhẹ tính tình quật cường của Tần Châu Ngọc, ngày thường chỉ biết ngồi chờ một ngày ba bữa ăn, lúc này lại thay đổi đến chóng mặt, ban ngày chạy tới Vọng Xuân lâu nhờ Ngọc Nương dạy bảo âm luật, buổi tối về nhà chong đèn đọc thơ.

Tần Châu Ngọc lớn lên ở Hầu phủ, tất nhiên cũng không xa lạ gì cầm kỳ thi họa, nhưng bản tính không thích an phận ngồi một chỗ, không chịu được sự yên tĩnh, cái gì cũng không có hứng thú, ba ngày rong chơi hai ngày nằm vờn phơi nắng, thứ gì cũng chỉ học được một chút, lấy đâu ra tài giỏi. Lúc này lại còn mất trí nhớ, thật sự hồng bét. May là làm trợn mới mài gương, cũng sáng chói lóa. (Cái kiểu sắp đánh trận mới mài kiếm, làm sao sáng chói lên được)

Bận rộn như vậy đã được ba ngày, trên mặt đã mọc lên hai hạt mụn hồng hồng nhỏ bé.

Đông Sinh nghe được tin tức từ chỗ Huyện lệnh, khám sai phụ trách việc tuyển tú ngày mai sẽ đến, thấy vui khi người khác gặp họa (ý chỉ việc Tần Châu Ngọc mọc mụn) thuận miệng trêu ghẹo Tần Châu Ngọc. Buổi tối đến lúc đi ngủ, thấy đèn trong phòng vẫn còn sáng, nghĩ đến Tần Châu Ngọc hai ngày nay chăm chỉ, háng hái, trong lòng bỗng chua xót, thực sự nàng muốn tiến cung làm lão bà của hoàng thượng sao?

Lăn qua lộn lại nửa ngày, rốt cuộc nhịn không được, đứng dậy gõ cửa phòng một cái.

“Có chuyện gì?” Từ bên trong truyền ra giọng nói khó chịu của Tần Châu Ngọc, đáp lại.

“Sao còn chưa ngủ?” Đông Sinh cố gắng giữ bình tĩnh thấp giọng hỏi.

“Ta đang học thi từ đây! Đừng quấy rầy ta!” Ngừ khí Tần Châu Ngọc vẫn như cũ lộ vẻ không kiên nhẫn.

Đồng Sinh ghen hờn, sờ sờ cái mũi, nhỏ giọng nói thầm: “Nước đến chân mới nhảy, có ích lợi gì chứ?”

Hắn chặn bị xoay người quay về phòng thì cửa phòng bỗng nhiên mở ra. Hắn hoảng sợ, ngẩng đầu liền thấy Tần Châu Ngọc vẻ mặt tức giận đang đứng ở cửa, lớn tiếng phân bác hắn: “Lâm trận mới mài gương, không sáng cũng quang(Đánh trận mới mài kiếm, không sáng cũng nhẫn bóng). Tiếc cho huynh là một tú tài, đạo lý đơn giản nay cũng không hiểu.”

Đồng Sinh không cho là đúng, liếc nhìn nàng: “Đúng đúng đúng, là ta không hiểu.” Nói xong, ngẩng đầu nhìn chằm chằm cái trán của nàng, buông tay nói: “Ta chỉ biết không ngu ngon, trên mặt sẽ mọc mụn, vòng thứ nhất tuyển tú chắc chắn sẽ không qua được.”

Tần Châu Ngọc nghe đến đó, nhanh chóng sờ mấy cái mụn trên trán, hoang mang đóng cửa lại. Ngay sau đó, ánh đèn cũng vụt tắt.

Đồng Sinh thở dài, bắt đầu đi lác đầu, quay trở lại phòng đi ngủ.

Đối với những cô nương gia đình nhỏ, tham gia tuyển tú nơi dân gian là cách tốt nhất để trở nên giàu có. Cho dù đây chỉ là một huyện nhỏ sát biên giới, số người báo danh cũng không hề ít, rất nhiều người từ các nơi xa xôi đến báo danh nơi huyện nhỏ này.

Đồng Sinh là phu tử của huyện lý, tất nhiên bị Huyện lệnh gọi đi giúp đỡ khâu sai đại nhân.

Chờ hắn lên lớp xong từ trường học vội vã chạy tới đã thấy một hàng dài những gương mặt xa lạ, đều là các cô nương đang độ tuổi thanh xuân, đều chuẩn bị tỉ mỉ trang phục, đủ các loại sắc đẹp.

Trang phục Tần Châu Ngọc coi như là rất bình thường, nhưng đứng cạnh họ lại để lộ một loại khí chất khiến người khác không thể bỏ qua. Ít nhất có Đồng Sinh là nghĩ thế. Chỉ thấy nàng ngẩng cao đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn căng thẳng, ánh mắt khinh thường liếc một vòng xung quanh, không che giấu được sự ngậy thơ cùng kiêu căng.

Đồng Sinh theo bản năng cười cười, đi đến bên người nàng, lặng lẽ nắm tay nàng, cúi người nhỏ giọng nói: “Cố lên!”

Tần Châu Ngọc thấy hắn liền hừ một tiếng, đầu lập tức hướng sang một hướng khác.

Đồng Sinh nhìn nàng, lác đầu, rồi đi vào.

Vòng thứ nhất là ngoại hình, Tần Châu Ngọc tuy có hai cái mụn trên trán nhưng dù sao trời sinh xinh đẹp tất nhiên dễ dàng thông qua.

Ba vòng tiếp kiểm tra đánh đàn, đánh cờ và văn chương, nhờ có hai ngày nay chăm chỉ bù lại, cũng bởi vì đây chỉ là huyện nhỏ cũng không có nhiều người thông thạo ba thứ này lắm nên chừng chật vật vượt qua.

Vòng cuối cùng là phần Tần Châu Ngọc yếu nhất ----vẽ, khâu sai đại nhân cầm đại tác phẩm của họa sĩ nổi tiếng đương triều, đưa cho bọn họ vẽ tại chỗ.

Qua mấy vòng phía trước, lúc này chỉ còn lại năm người. Mà chỉ có ba người cuối cùng được vào kinh thành tham gia xét tuyển cuối cùng, mà năm người ở đây đều chung ý nguyện là trở thành một trong ba người đó.

Để vẽ được bức tranh sơn thủy này đương nhiên có chút phức tạp, với trình độ của Tần Châu Ngọc, đương nhiên là làm không được. Đối với loại tranh này, nửa điểm nàng cũng không hiểu. Nàng nhìn đại tác phẩm kia một chút, liền giật mình, đến lúc bốn người bắt đầu chấm bút vẽ tranh thì nàng lại khoan thai ngồi xuống.

Ở bên phía Đồng Sinh, cũng không biết rõ nàng muốn làm cái gì, chỉ nói kỹ thuật vẽ tranh của nàng không tốt, đại khái là chủ động từ bỏ.

Khâu sai đại nhân cũng không quá để ý, chỉ là thấy bốn người kia vẽ đã được một nửa mà nàng còn ngồi thẩn ở một góc. Vì thế nghi hoặc rồi đi qua: “Người vì sao không vẽ?”

Tần Châu Ngọc ngẩng đầu, khoe miệng giương lên, nói: “Ta không vẽ tranh giả.”

Khâu sai đại nhân kinh ngạc, không khỏi có chút tức giận: “Đây là bản quan đặc biệt mang bức tranh ở trong nhà từ kinh thành tới, làm sao có thể là đồ giả?”

Đồng Sinh trong lòng không khỏi sợ hãi, sợ Tần Châu Ngọc lại gây chuyện rồi mang họa vào thân.

Tần Châu Ngọc làm như không thấy sự tức giận của khâu sai đại nhân, bình tĩnh đáp: “Bức họa này tuy được vẽ kỹ càng, nhưng ta có thể khẳng định đây tuyệt đối không phải tác phẩm của Nguyệt Hạ cư sĩ, nếu hiểu biết chút ít với Nguyệt hạ cư sĩ sẽ biết con dấu của ông là màu đỏ thẫm, mà con dấu trên bức họa này hiển nhiên không phải màu đỏ thẫm thuần khiết.”

Khâu sai đại nhân nghe nàng nói vậy, cũng không kịp tức giận, chạy nhanh đến cái bàn, cẩn thận xem đi xem lại con dấu trên bức tranh, nhìn một hồi lâu, rốt cuộc cũng chậm rãi đứng dậy, đi đến trước mặt Tần Châu Ngọc, ôm quyền nói: “Tiểu Ngọc cô nương học rộng tài cao lại có nhãn lực, bản quan bội phục.” Nói xong, nhìn xung quanh bốn người đang còn tiếp tục vẽ tranh, chỉ ra hai người, nói với mọi người: “Cuộc thi hiện tại chính thức chấm dứt, hai vị

cô nương này cùng tiểu Ngọc cô nương đang đều trúng tuyển. Hai ngày sau, cùng bản quan vào kinh.”

Đông Sinh vạn lần không liệu kết quả này, hẳn vốn tưởng rằng Tần Châu Ngọc nhất định sẽ không qua nổi vòng cuối, nào biết nàng lại có thể thông qua.

Mà nàng rốt cuộc là tiểu thư nhà nào, rõ ràng cầm-kỳ-thi-họa đều chỉ bình thường nhưng đối với Nguyệt Hạ cư sĩ lại hiểu biết rõ ràng. Nguyệt Hạ cư sĩ chỉ xuất hiện ở nhưng nhà quyền quý, tiếng danh được lưu truyền ở dân gian, hẳn là thư sinh, cũng có chút hiểu biết về nghệ thuật nhưng xuất thân nông dân nên cũng chưa từng được gặp qua Nguyệt Hạ cư sĩ. Thế nhưng nàng lại biết rất chi tiết.

Hắn không biết là, Nguyệt Hạ cư sĩ là khách quý của Hầu phủ, cư sĩ thường xuyên ra vào Hầu phủ, Tần Châu Ngọc cùng ông quen thuộc, tất nhiên đối với thói quen vẽ tranh của ông cũng hiểu biết. Đương nhiên, Tần Châu Ngọc mất trí nhớ nên chính mình cũng không biết nguyên nhân, chính là dựa vào tiềm thức đi nhận định mấy thứ này.

Phỏng đoán về cuộc sống của nàng trước kia lại xuất hiện trong đầu hắn, một cô nương kiều ngạo như nàng tất nhiên không cùng thế giới với hắn. Trong lòng nàng làm sao có hình bóng hắn được chứ? Nàng vốn là Phụng hoàng cũng nên trở lại đúng với thế giới của mình

Hắn thoáng chua xót vừa lo lắng nhìn về phía nàng, liền thấy nàng không biết khi nào, đã nhìn về phía hắn, trên mặt lộ vẻ đắc ý, cười đến toe cả miệng.

Bạn đang đọc truyện *Bố Y Thiên Kim* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Không Tiến

Tuyển tú thành công, Tần Châu Ngọc tất nhiên vui mừng hết ý. Trên đường trở về, cố ý nhảy chân sáo đến trước Đông Sinh, giơ tay múa chân tỏ ý thỏa mãn, đi đến bên cạnh Đông Sinh, khoe miệng kéo đến tận mang tai, nghiêng đầu nhìn Đông Sinh, còn chưa mở miệng nhưng đáng vẻ rõ ràng muốn nói “Ai nói ta không được chọn? Nhìn thấy không? Nhìn thấy không?”

Tâm tình Đông Sinh vừa mới hạ xuống, thấy bộ dáng này của nàng, trong lòng lại lo lắng. Không muốn để ý đến nàng, vẫy vẫy ống tay áo đẩy nàng ra. Tần Châu Ngọc đang vui sướng tột đỉnh, thấy hắn đẩy mình ra liền cho là hắn đang chột dạ không thừa nhận thua, khoe miệng ý cười càng sâu, nhanh chóng chạy đến đuổi kịp, còn áp sát lại gần.

Đông Sinh đi nhanh, nàng cũng đi nhanh. Đông Sinh đi chậm, nàng cũng chậm theo, lâu lâu còn cố ý ỉn nhẹ trêu chọc hắn.

Hai người hành động kì lạ, làm cho mọi người phải liếc mắt nhìn, còn có một người phụ nữ lớn tuổi, ném ánh mắt hèn mọn nhìn qua, nhoe giọng nói thầm, “Lôi kéo, thật không có gia giáo”

Đông Sinh tai thính, nghe được lời như vậy. mặt liền đỏ, hận không thể lập tức về nhà.

Hết lần này đến lần khác, Tần Châu Ngọc chỉ chăm chăm vào việc trêu chọc Đông Sinh, nên nàng không nghe được những lời này. Tất nhiên, nếu nàng vô tình nghe được, cũng lắm cũng chỉ liếc mắt xem thường, rồi hét một tiếng: “Nhìn cái gì hả!” Sau đó động tác lớn hơn.

Thật vất vả mới về được nhà, Đông Sinh rốt cuộc cũng không nhịn được nữa mà cao giọng hỏi: “Muội có yên hay không? Chỉ vừa được chọn cung nữ tạm thời mà đã vui như thế? Còn chưa biết chắc chắn có được vào cung hay không?”

Tần Châu Ngọc chăm chỉ mấy ngày nay, vất vả lắm mới có được hãnh diện, đương nhiên sẽ không bị lời nói của hắn mà làm cho nổi giận, miệng vẫn cười như cũ, chỉ tay đâm đâm trước ngực hắn: “A! Thẹn quá hóa giận? Ai bảo huynh coi thường ta. Nhìn thấy không? Nhìn thấy không? Bỏn cô nương lập tức muốn vào cung, chuyện tiến cung sau này không ai đoán được, nói không chừng ta có thể thanh phi tử cũng nên. Cho dù không phải là phi tử thì cũng được nhà cao cửa rộng, ăn uống thoải mái.”

Nói xong, liền đắc ý cười vang.

Một lúc sau, thấy Đông Sinh không chút thay đổi, giả vờ ho nhẹ tiếp tục hỏi: “Chẳng qua, nếu huynh cầu ta ở lại, ta cũng miễn cưỡng vứt bỏ vinh hoa phú quý, tiếp tục ở lại địa phương nghèo khó này với huynh.”

Nghe nàng nói như vậy, Đông Sinh liền ngây người. Hắn ngẩng đầu nhìn nàng, ánh mắt nàng lúc trước thì đắc ý, sau khi nói xong còn có chút chột dạ, ánh mắt lóe lên, cũng không dám nhìn thẳng với Đông Sinh.

Đông Sinh trầm mặc thật lâu sau đó bình tĩnh nhìn nàng, cho đến khi trong lòng Tần Châu Ngọc có chút sợ hãi, liền quỳnh lên, dùng sức đẩy hắn ra, giọng cũng rất lo lắng: “Huynh sẽ không phải muốn ta đi thực sự chứ! Huynh biết rõ tính ta chỉ vờ giận dỗi mới đi tham gia tuyển tú, ta muốn cho huynh biết, ta không hề ngốc,”

Tần Châu Ngọc tuy mất trí nhớ, nhưng vẫn hiểu được Đông Sinh đối xử với nàng rất tốt, tốt đến mức không cần suy nghĩ hắn liền giữ nàng lại. Muốn nàng đi tuyển tú, chẳng qua cũng là tùy tiện nói, cố ý kích thích nàng, nàng dỗi đi tham gia cũng chỉ là thói quen muốn làm trái với lời hắn. Nàng đã biết mình thực sự rất muốn ở lại cùng hắn. . . Ít nhất trước khi nàng nhớ ra mình là ai, nàng chưa bao giờ có ý muốn rời đi.

Nhưng hiện tại thấy thái độ của Đông Sinh, nàng mới nhận ra được rằng hấn thực sự muốn nàng rời đi.

Nhận ra được điều này, Tần Châu Ngọc tất nhiên rất nóng nảy.

Đông Sinh rũ mắt nhìn đôi tay của nàng đang nắm lấy vạt áo hấn, đó là một đôi tay nõn nà, tinh xảo, thứ không thuộc về nơi trần thế hỗn tạp này, hấn âm thầm hít sâu, nhẹ giọng nói: “Nếu do bên trên chọn, nàng phải đi! Chúng ta cô nam quả nữ, rốt cuộc cũng không thể sống mãi như thế này được. lần trước, ta nói chuyện cưới vợ sinh con cũng không phải đùa.”

Hấn vừa hết lời, Tần châu Ngọc hết sức sùng sốt, nổi giận đùng đùng bỏ tay ra, sự đắc ý lúc trước không còn chút nào, ngực phập phồng tức giận, nàng lớn tiếng kêu lên: “Đi thì đi, cho huynh biết ta đây cũng không hiếm lạ gì huynh.”

Mấy ngày trước khi đi, tính tình hung dữ của Tần Châu Ngọc càng phát huy đến cực điểm, sai khiến Đông Sinh làm hết chuyện này đến chuyện khác, ngữ khí hung ác, hành vi ác liệt. Thế nhưng Đông Sinh so với ngày trước lại càng ít nói, nàng nói cái gì liền làm cái đó, cũng không quan tâm đến tính khí của nàng. Cũng chính hấn như thế lại càng làm cho Tần Châu Ngọc phẫn nộ, vài lần nhịn không được suýt chút nữa thì trực tiếp đánh đòn hấn, cuối cùng lại dừng giữa không trung.

Đến ngày lấy trang phục cùng đạo cụ, Tần Châu Ngọc thấy bộ dáng Đông Sinh ỉu xìu muốn làm thịt kia, liền hầm hừ lôi kéo hấn đi giúp nàng đặt mua đồ dùng. Đông Sinh đương nhiên không cự tuyệt.

Sau lần Tần Châu Ngọc cầm tiền Đông Sinh mua quần áo, khiến hai người suốt ngày phải ăn bánh bao. Đông Sinh lại không cho nàng ăn quá ba cái, càng không cho nàng tiền tiêu vặt để mua đồ dùng ở ngoài. Có bao nhiêu bạc đều đem giấu kỹ, làm cho nàng kiếm mãi không ra. Điều này khiến cho Tần Châu Ngọc không biết bao lần mắng thâm trong lòng: “Quý hẹp hòi.”

Mà lần này thái độ của Đông Sinh khác thường, Tần Châu Ngọc nói muốn mua này mua nọ, hấn không hề nghĩ ngợi, liền gật đầu đáp ứng: “Kinh thành dù sao cũng không giống như huyện quận nhỏ xa xôi như chúng ta, nên đặt mua quần áo trang sức, miễn cho người ta nói nàng keo kiệt.”

Tìm Tần Châu Ngọc đập loạn, Đông Sinh mang nàng vào cửa hàng may quần áo cùng đồ trang sức, là chọn cửa hàng đắt nhất và đồ đắt nhất. Khi hấn trả tiền, ánh mắt Tần Châu Ngọc đều trừng thẳng, từ thư sinh thế mà chịu chi ra nhiều vụn bạc trắng như vậy. So với tiền tiêu vặt hàng tháng của hấn còn nhiều hơn.

Trong đầu Tần Châu Ngọc chỉ có suy nghĩ, thì ra từ thư sinh che giấu nhiều bạc như thế, khiến cho nàng phải ăn bao nhiêu là bánh bao, thứ hai là tuy rằng không muốn thừa nhận nhưng hấn như thế thật sự rất muốn đuổi nàng đi!

Tần Châu Ngọc không khỏi tức giận, ngực như nghẹn lại, nhưng trong chốc lát nàng nhận trang phục cùng trang sức từ tay Đông Sinh, phẫn nộ liền biến mất. Số lượng ít nhưng phù hợp với thân thể nàng. Nàng không thể không thừa nhận, nàng cùng Đông Sinh quả thật không hề có quan hệ nam nữ, chỉ là chính hấn cứu nàng mà thôi.”

Vì thế, Tần Châu Ngọc nhìn chằm chằm vào vật trong tay, rồi khó nhọc thờ dãi.

Đông Sinh đem mắt thoáng nhìn ra xa, nên không có thấy trên mặt nàng mắt mát.

Rốt cục vẫn đến rồi đi ngày.

Ngày đó, Đông Sinh sớm đến học đường, đợi cho người nha huyện đến đón nàng, người khác cũng không có ai.

Tần Châu Ngọc mang theo hành lý Đông Sinh chặn bị cho, bị người nha huyện thúc giục, đi được ba bước lại nhìn đông nhìn tây, nhưng rốt cuộc vẫn không thấy bóng dáng của Đông Sinh.

Đúng lúc mắt mát nhất lại thấy Trương Cẩn không biết từ chỗ nào chạy đến, một phen nước mắt đầm đìa giữ chặt nàng nói:

”Tiểu Ngọc cô nương, nàng thật sự muốn vào cung? Chúng ta mới đưa đem làm bằng hữu, nàng lại tiến cung, ta sẽ rất nhớ nàng!”

Tần Châu Ngọc bị hấn giữ tay, không khỏi nhíu mi nghĩ thầm, ta và huynh thân quen thế sao? Tổng cộng chỉ mới mấy lần gặp mặt, có cần khoa trương như vậy không?

Trương Cẩn làm sao chú ý được bộ dạng ghét bỏ của nàng, tiếp tục diễn hình tượng hoàn hảo, nói hấn thương tâm cũng không phải là giả. Cha hấn cho hấn cưới ba vợ la sát, thật vất vả mới có cơ hội coi trọng một cô nương, còn chưa đến miệng, đã bị lão hoàng đế ở kinh thành xa xôi cướp mất, hấn làm sao không thương tâm được chứ?

Chẳng qua cũng nhờ quan hệ Trương Cẩn này, sự mất mát bởi vì Đông Sinh của Tần Châu Ngọc cũng bị gạt sang một bên, hiện tại chỉ nghĩ cách chạy thật nhanh để tránh xa người phía sau.

Hai người nha huyện cũng nhận ra Trương Cẩn, nhưng ngại hấn là công tử nhà quan, cũng liền tùy ý hấn, hiện tại thấy Tần Châu Ngọc nhìn thấy hấn mà đi nhanh hơn, trong lòng có chút biết ơn.

Tại Trương Cẩn nhớ nhưng không tha ánh mắt, Tần Châu Ngọc rốt cục thì cùng hai vị cô nương khác cùng nhau lên xe ngựa. Xe ngựa trước khi rời đi, Tần Châu Ngọc không cam lòng vén rèm lên, lướt qua Trương Cẩn bày gương mặt chướng mặt, nhìn về phía mặt sau, nàng tựa hồ là nhìn đến một cái

thân ảnh quen thuộc chợt lóe qua, nhưng khi nhìn kỹ lại, cái gì đều không có.

Nàng mắt mát buông mảnh.

Đồng Sinh chung quy chưa có tới.

Bạn đang đọc truyện *Bố Y Thiên Kim* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Bầu Trời Kề Bên Thôi

Ngày này vừa hay cũng là ngày Cổ Khinh Chu khai hoàn (tháng trận trở về), khâm sai tuyền tú nghĩ gấp gờ nịnh bợ Cổ tướng quân một chút, về sau ở kinh thành có thể chiếu cố tới hần, liền hạ lệnh cho xe ngựa đi thật chậm lại.

Tần Châu Ngọc cảm thấy ngồi xe ngựa đi quá nhanh, thỉnh thoảng lắc lắc xóc mảnh xe lên nhìn đường phía sau.

Khâm sai đại nhân cười ngựa tới gần xe, vô tình thấy nàng vén rèm mấy lượt, không khỏi nghi hoặc hỏi: “Tiểu Ngọc cô nương, đây là có chuyện gì vậy?”

Tần Châu Ngọc liếc mắt, tức giận đáp: “Xe đi quá nhanh, đầu ta choáng váng.”

Khâm sai nhìn xe ngựa phía trước rảnh rỗi vẫy tai, lại dùng ánh mắt không tin nổi nhìn nàng.

Tần Châu Ngọc nộ khí trong lòng không chỗ phát, liền trừng mắt nhìn người bên ngoài.

Hai người nhìn nhau một lát, khâm sai đại nhân bỗng nhiên chớp mắt, như là hao phí muốn hỏi điều gì đó, thật lâu sau nghẹn ra một câu: “Tiểu Ngọc cô nương, hình như ta đã gặp qua người ở nơi nào rồi đúng không?”

Tần Châu Ngọc nghe xong, mắt tròn trắng: “Mấy ngày hôm trước ta tham gia tuyền tú ngài đã gặp qua ta.”

Nói xong, đóng sầm mảnh lại.

Khâm sai tự thấy mắt mặt sờ sờ cái mũi, ý định hỏi tường lại cũng từ bỏ. Hần không biết rằng, một viên quan ngũ phẩm như hần đúng là đã nhìn thấy thiên kim Hầu phủ Tần Châu Ngọc, chẳng qua khoảng cách quá xa, hần không thấy rõ lắm, mà đối với thiên kim Hầu phủ là nàng cũng thực là một người trong truyền thuyết, đương nhiên hần sẽ không liên hệ một cô nương quê mùa với Tần Châu Ngọc tiểu thư.

Xa mã đi tới trưa thì phía sau vang lên từng hồi vó ngựa.

Tần Châu Ngọc tò mò lại vén rèm, xa xa liền thấy được một đoàn kỵ binh đang tới, đi đầu là một vị thiếu niên tướng quân một thân ngân giáp, bộ dáng anh tuấn. Nếu bình thường, người như vậy tất nhiên sẽ hấp dẫn nàng, nhưng nàng lại nhận ra người phía trước chính là kẻ hỗn đản mượn rượu đánh Đồng Sinh, thấy người càng lúc càng tới gần, Tần Châu Ngọc lại lỗ mãng đóng mảnh lại.

Phía trước một trận ồn ào, kỵ binh của Cổ Khinh Chu chậm rãi dừng lại. Khâm sai dẫn người xuống ngựa, cung kính nói: “Hạ quan bái kiến Cổ tướng quân.”

Cổ Khinh Chu đáp một tiếng, hỏi: “Bên trong là nữ tử tuyền tú?”

Khâm sai vâng vâng dạ dạ đáp lời.

Cổ Khinh Chu tựa hồ là tự hỏi một lát: “Nơi này cách kinh thành khá xa, đường đi không ít giặc cỏ thổ phỉ, người đi theo đội ngũ của ta. Dù sao cũng nữ tử tiến cung, đừng dễ xảy ra sơ suất.”

Khâm sai mừng rỡ, vội vàng thở ra nói lời cảm tạ.

Bên trong xe ngựa trừ bỏ Tần Châu Ngọc còn hai cô nương khác, đại khái là nghe ba chữ “Cổ tướng quân” thì có chút tò mò, lặng lẽ vén rèm lên một góc, nhìn theo khe hở ra bên ngoài.

Vừa nhìn ra, liền thấy người thiếu niên tướng quân anh khí bức người, hai cô nương liền thấy đỏ mặt. Tần Châu Ngọc khinh thường hừ một tiếng, nhanh nhẹn đem mảnh kéo xuống, kỳ quái nói: “Không phải chỉ là một cái mũi hai con mắt, có cái gì đẹp? Đừng quên các người muốn tiến cung.”

Biểu tình của hai cô nương càng thêm ngượng ngùng, bất mãn trừng mắt nhìn về mặt khinh thường của Tần Châu Ngọc.

Mà Cổ Khinh Chu ở bên ngoài chỉ kịp nhìn thấy mặt hai cô nương bên trong xe, cùng với một đôi tay bạch ngọc hạ rèm xuống.

Nhưng chính thanh âm kia làm cho hắn giật mình.

Tần Châu Ngọc khi nói thanh âm không lớn, hắn nghe được cũng không rõ ràng, ngẫm lại chắc cũng chỉ là một cô nương bên cạnh, liền bỏ đi ý niệm tìm kiếm trong đầu, thúc ngựa tiếp tục đi trước.

Rốt cục cũng tới trạm dịch đầu tiên, lúc này hoàng hôn đã buông xuống.

Xe ngựa vừa mới dừng lại, Tần Châu Ngọc thừa dịp không ai chú ý, bỗng nhiên ngón tay cẩu cẩu yết hầu, oa một tiếng phun ra trong xe ngựa. Hai cô nương còn lại thấy thế, sợ hãi kêu lên rồi nhảy xuống xe.

Khâm sai vội xuống ngựa, tới bên ngoài xe: “Tiểu Ngọc cô nương, người làm sao vậy?”

Tần Châu Ngọc thanh âm suy yếu đáp: “Ta vô cùng choáng váng, thật sự có chút chịu không nổi.”

Nàng nói như vậy, khâm sai không nóng vội, gõ gõ vào xe ngựa nói: “Vậy người nhanh xuống dưới hít thở không khí, nghỉ ngơi một chút chắc sẽ đỡ thôi.”

Đúng lúc này, Cố Khinh Chu phóng ngựa chạy tới đi tới: “Sao lại thế này?”

Khâm sai nhíu mày lắc đầu: “Cô nương bên trong đang vô cùng choáng váng.”

Cố Khinh Chu nghe xong, theo bản năng đi tới kéo rèm lên, nhưng hắn vừa mới đụng tới, “Cố tướng quân, cô nương đó vừa mới nôn ra, sợ là có rất nhiều uế vật, sợ là làm bẩn quần áo của ngài. Không bằng ngài tới trạm dịch nghỉ ngơi trước, nơi này giao ta xử lý là được.”

Cố Khinh Chu vốn không phải người thích xen vào chuyện của người khác, nghe khâm sai nói vậy thì nhíu mày đáp ứng, buông tay xoay người rời đi.

Trong xe ngựa Tần Châu Ngọc tất nhiên là đã nghe được thanh âm của Cố Khinh Chu, nghĩ tới người này từng đánh Đông Sinh một quyền, vẫn canh cánh trong lòng từ lâu, nay có cơ hội ngay trước mắt, nàng vốn đã thủ thế cẩu yết hầu, chờ Cố Khinh Chu vén rèm, nàng sẽ xông lên phun vào mặt hắn.

Bất đắc dĩ, Cố Khinh Chu lại cứ thế mà bỏ đi, nàng phẫn nộ buông tay, vén rèm lên nhảy xuống.

Khâm sai thấy nàng thân thủ nhanh nhẹn, thờ phào nhẹ nhõm: “Xem ra tiểu Ngọc cô nương không có gì trở ngại!”

Tần Châu Ngọc vừa nghe, lập tức đỡ cái trán, yếu ớt dựa vào xe ngựa kêu: “Ai nói ta không sao? Ta choáng váng đầu cả một chặng đường, thật vất vả nhận nhịn tới bây giờ mới nôn ra được.”

Xong lại than thở nói, “Mới một ngày đường ta đã chịu không nổi, tới kinh thành phải gần một tháng nữa, ta sợ ta sẽ chết trên đường đi xa mất.”

Khâm sai không có nghi ngờ gì, chỉ nghĩ là nàng thật sự không ngồi được xe ngựa, trong lòng không khỏi có chút lo lắng, theo bản năng oán giận nói: “Người ngồi không được xe ngựa sao không nói sớm?”

”Ta chưa từng ngồi qua xe ngựa, làm sao biết mình không ngồi được.” Tần Châu Ngọc trả lời thoải mái.

Khâm sai đại nhân không hề hoài nghi một cô nương xuất thân từ nơi thâm sơn cùng cốc. Nghĩ một chút mới hỏi: “Tiểu Ngọc cô nương có tính toán gì không?”

Tần Châu Ngọc thở dài thật mạnh, cúi đầu che giấu ánh mắt giao hoạt, lã chã chực khóc mở miệng: “Đại nhân, Tiểu Ngọc e là bản thân không có phúc tiến cung rồi.”

Khâm sai cả kinh: “Ý tứ của Tiểu Ngọc cô nương là không vào kinh?”

Tần Châu Ngọc gật đầu: “Đại nhân xem xem thể chất ta như vậy, cho dù miễn cưỡng đến kinh, chỉ sợ cũng là một đường nôn ra như vậy, đến lúc mama trong cung khảo nghiệm chắc chắn cũng không qua nổi, kết quả vẫn phải trở về. Nếu đã như thế thì bây giờ cần gì phải ép buộc ta!”

Vị khâm sai này cũng chỉ là một viên quan nhỏ, với hắn mà nói, cô nương này trúng tuyển thì thêm một phần công lao, nhưng hắn không phải là người không biết lý lẽ, thấy bộ dáng Tần Châu Ngọc thật sự khó có thể miễn cưỡng. Huống chi bản thân cũng là người thiếu may mắn, mà cô nương người ta cũng bị chặn đứt đường vinh hoa phú quý, không còn cơ hội trở thành phượng hoàng.

Hắn thở dài có chút đáng tiếc: “Nếu đã như vậy, đêm nay Ngọc cô nương hãy nghỉ tại trạm dịch này, sáng mai người trở về đi.”

Tần Châu Ngọc trong lòng mừng rỡ, nhưng trên mặt vẫn là bất động thanh sắc, ngẩng đầu nhìn khâm sai nói: “Không cần không cần, sắc trời còn chưa tối muộn, phiền đại nhân an bài cho ta một con ngựa, hôm nay ta trở về.”

Không thể không nói rằng khâm sai đại nhân thực là viên quan hồ đồ, Tần Châu Ngọc có trăm ngàn sơ hở, hắn không nghĩ tới tại sao một người choáng váng như thế có thể cưỡi ngựa, cứ thế mà đáp ứng Tần Châu Ngọc, cho nàng một con ngựa.

Tần Châu Ngọc vui rạo rực nhận lấy ngựa, thoăn thoắt leo lên lưng ngựa, nắm dây cương xoay người, lớn tiếng nói với khâm sai đại nhân cách đó không xa: “Cám ơn ngài, đại nhân!”

Nói xong, khước miệng cong lên, roi ngựa đập vào mông ngựa, một tiếng trong trẻo “Giá” vang lên, một người một ngựa cứ thế rời đi.

Vốn đang ở trạm dịch nghỉ ngơi, Cố Khinh Chu bị một tiếng trong trẻo kia làm bừng tỉnh, hấn hoang mang rối loạn chạy ra ngoài, kéo vị khâm sai còn đứng bên ngoài hỏi: “Vừa rồi là thanh âm của ai?”

Khâm sai thấy Cố tướng quân thất thố có chút thắc mắc, nhưng vẫn trả lời: “Là cô nương vừa rồi ỏi ra trên xe ngựa, lúc trước mới biết được nàng không ngồi được xe ngựa, mà quãng đường tới kinh thành ít nhất cũng phải nửa tháng nữa, chỉ sợ là không chịu nổi. Cho nên ta để nàng trở về rồi.”

Cố Khinh Chu gạt đầu, trầm nghĩ chắc là chính mình nghĩ nhiều, ngẩng đầu nhìn vào thân ảnh phía xa kia, tịch dương buông xuống, chỉ là còn một hình bóng mờ hồ.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: cự nam chủ Cố tướng quân, thậm chí còn cùng nữ chủ có hôn ước, có cảm tình, lại như vậy bị tác giả vô lương cho làm vật hi sinh.

Quan trọng nhất là, có tiết mục hấn hối hận về sau. Tác giả thật sự là quá xấu xa rồi ~

Lúc này, tác giả chân thành xin lỗi hấn.

Bạn đang đọc truyện *Bố Y Thiên Kim* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Giọt Tiền Cướp Sắc

Lúc trước hai biểu đệ lên thăm Đông sinh ở lại nhà hấn, hai người biểu đệ bị Tần Châu Ngọc chọc giận, sau khi trở lại nông thôn, thêm mắm thêm muối nói cho mẹ Đông Sinh, Đông Sinh ở trong thành nuôi dưỡng nhân tình, bộ dáng giống như hồ ly tinh, suốt ngày đi quyến rũ người khác.

Mẹ Đông sinh vừa nghe, lập tức cho người gửi thư vào thành kêu hấn mau chóng về nhà sắp xếp chuẩn bị thi hương. Thực ra tính tình Đông Sinh từ trước đến nay đều thích ứng trong mọi hoàn cảnh, đối với thi đậu công danh không hề có hứng thú, cảm thấy làm lão sư của mấy đứa nhỏ cũng đã mãn nguyện. Nếu không dựa vào học thức của hấn sao đến hai mươi tuổi vẫn chỉ là một tú tài.

Kiếp trước vào thời điểm thi hương, hấn đều túc trực bên giường bệnh của mẹ Đông sinh, nhất quyết không chịu đi thi, làm cho mẹ Đông sinh tức giận bệnh ngày càng nặng thiếu chút nữa học máu mà chết. Kiếp này, hiện tại đến thời điểm thi hương, mẹ Đông sinh đương nhiên bằng mọi giá không thể bỏ qua thời điểm này.

Trên này thời điểm khi Đông sinh nhận được thư của mẹ, cũng không quá để ý, dù sao tới thời điểm thi hương, nhất định vẫn phải tham gia nhưng kết quả ra sao thì hấn không bảo đảm.

Nhưng hiện nay bởi vì chuyện của TẦN NGỌC CHÂU, hấn mới suy nghĩ đến, nếu hấn không phải là một tú tài nghèo, mà là một Trạng Nguyên thám hoa, như vậy hấn sẽ có đủ dũng khí để giữ tiểu Ngọc ở lại bên cạnh hấn.

Bởi vì suy nghĩ như vậy, Đông Sinh không khỏi vì chính thân phận của mình cảm thấy mất mát.

Thời điểm Tần Châu Ngọc rời đi, hấn kỳ thực có lặng lẽ đi đưa nàng, chẳng qua không để cho nàng thấy. Đến khi xe ngựa của nàng rời đi, hấn mới một mình cô đơn trở về phòng, ngồi ngay gốc cả nửa ngày.

Tinh táo lại, liền đi gặp Trương viên ngoại từ biệt. Trương viên ngoại rất là coi trọng Đông Sinh, khi nghe hấn muốn rời hương chuẩn bị đi thi Hương, rất vui vẻ đáp ứng để hấn rời đi.

Hành lý Đông Sinh không nhiều lắm, tùy tiện thu thập một chút liền xong, lập tức rời đi trước khi trời đã bắt đầu tối. Hấn biết đi đường đêm không phải là sáng suốt, nhưng khi thời điểm hấn ở trong phòng một mình, hấn cảm giác còn đáng sợ hơn khi đi trên đường tối.

Vì thế, Đông Sinh mang theo buồn phiền trong lòng, đến chào từ biệt hàng xóm Hứa lão đầu liền một thân tó y lên đường trở về quê.

Tần Châu Ngọc ra sức thúc ngựa chạy thật nhanh trở lại vào thành, trời đã tối, nàng đem ngựa cột vào gốc cây ven đường, vội vàng chạy trở về gian phòng ba thang qua nàng đã ở. Cửa phòng đóng chặt, nàng gõ cửa nửa ngày vẫn không có ai trả lời.

Tần Châu Ngọc cảm thấy cảm thấy kỳ quái, Đông Sinh đều luôn ở nhà. Càng nghĩ, nàng lại dùng lực gõ thêm vài cái, còn không quên kêu lớn: “Tổng thư sinh, mau mở cửa!”

Chính là, vẫn như cũ không ai đáp lại.

Tần Châu Ngọc tức giận dậm chân một cái, nghiêng răng nghiêng lợi oán thầm: thư sinh chết tiệt, đừng nghĩ ta không ở đây là muốn đi kỹ viện tìm nữ

nhân.Đừng để ta bắt được coi ta xử ngươi như thế nào.

Nàng đang muốn quay đầu bỏ đi noikhác tìm kiếm, trong bóng đêm, lại nhìn thấy một bóng người. Tần Châu Ngọc hoảng sợ, đến khi thấy rõ mặt người đó,nàng mới la lên rằng: “Này ! Hứa lão đầu, ngươi không biết đã dọa ta sắp sợ chết sao?”

Hứa lão đầu không để ý tới lời của nàng, chính là hỏi: “Nha đầu, ngươi không là muốn đi hoàng cung để trở thành vợ vua hay sao mà bây giờ lại quay về đây?”

Tần Châu Ngọc tức giận trắng mắt nói: “Ai muốn đi làm vợ vua? Ta hỏi ngươi, ngươi có hay không thấy tử thư sinh? Có biết hay không hấn đi nơi nào ?”

”Ngươi nói Tổng tử tài a!” Hứa lão đầu hiểu rõ gật gật đầu, “Hấn trở về quê rồi .”

”Cái gì!” Tần Châu Ngọc mở to hai mắt không tin?

”Khi trời tối vừa mới đi ,nghe nói là về quê để chuẩn bị năm nay đi thi Hương.”

Tần Châu Ngọc tức giận cắn răng gằn từng tiếng nói : “Nhà của hấn quê ở đâu? Đi như thế nào? Mau nói cho ta biết!”

Hứa lão đầu không để ý sự tức giận của nàng vuốt râu nói: “ ở Kim Viên thôn , rất xa , bắt quả tử tử tài là đi bộ trở về chắc hiện giờ vẫn còn ở trên đường đi,nếu ngươi cỡi ngựa rượt theo chắc vẫn còn kịp.”

Lời lão còn chưa nói xong, Tần Châu Ngọc đã không thể đợi chạy thật nhanh đến gốc cây ven đường nơi nàng đang cột ngựa, nhanh chóng cỡi xuống dây cương, bay nhanh nhảy lên lưng ngựa, lời Hứa lão đầu vẫn còn văng vẳng ở đó đã lập tức thúc ngựa chạy đi.

Dọc theo đường đi, Tần Châu Ngọc hết một câu lại một câu mắng Đông sinh, hận không thể đem hấn đến ngay trước mặt nàng để có thể lột da hấn, uống máu hấn,nhai xương hấn

Cứ như vậy nàng không ngừng rủa hấn chửi hấn , nhưng trên thân ngựa vẫn không ngừng chút nào ,vẫn thúc ngựa chạy thật nhanh.

Đường đi vào ban đêm, vô cùng yên tĩnh, hướng chi đường đi lại cách xa kinh thành nên lại càng vắng vẻ.

Tiếng vó ngựa của Tần Châu Ngọc, liền ở trong bóng đêm có vẻ là rất chói tai.

Cũng may là ánh trăng vô cùng sáng, Tần Châu Ngọc chạy nhanh,nhưng cũng không bỏ qua bất cứ chỗ nào đều nhìn thật kĩ, sau đó nàng liền nhìn thấy pjsa trước một thân ảnh quen thuộc.Chỉ liếc mắt một cái, nàng liền nhận ra, đó là Đông Sinh.Nàng chạy nhanh lôi kéo dây cương, làm cho con ngựa giảm hạ tốc độ.

Đông Sinh tự nhiên là nghe được tiếng vó ngựa, chẳng qua hấn có chút hoảng hốt, cũng không quá để ý, chỉ nghĩ người cưỡi ngựa ban đêm, tiếp tục vội vàng con đường của mình.

Nghe tiếng vó ngựa cách Đông Sinh không xa , hấn vẫn đi như cũ không có tò mò quay đầu lại nhìn một cái.

Tần Châu Ngọc nhìn bóng dáng của hấn trong đêm, con tức đã muốn lên đỉnh điểm. Liền kìm chặt dây cương, để ngựa chạy sát bên cạnh người Đông sinh, nàng từ trên ngựa nhảy xuống thật nhanh, từ đằng sau Đông sinh ép hấn vào bên đường và cố ý hạ giọng, hung tợn nói: “lắm tặc đây, mau đưa tiền giao ra đây.”

Đông Sinh bất ngờ không kịp phòng, nhất thời cũng không phản ứng lại đây, bị người áp trên mặt đất không thể nhúc nhích, chỉ thảm kêu không may rồi, liền thành thật trả lời: “Ta không có tiền.”

”Ít nói nhảm, nhanh giao ra đây!” Tần Châu Ngọc dùng sức dùng sức ấn chặt ở sau ót hấn.

Lần này, Đông Sinh mới giật mình, sau đó run run thanh âm, tựa hồ là không thể tin mà mở miệng: “Tiểu Ngọc?”

Nói xong, liền muốn quay đầu, lại bị Tần Châu Ngọc dùng sức cổ trụ, tiếp tục ác thanh ác khí nói: “Cái gì Tiểu Ngọc? Mau đưa tiền giao ra đây!”

Đông Sinh bất đắc dĩ, vẫn là phối hợp nàng: “Tiền đều cho ngươi mua này nọ, ta trên người ngay cả một đồng tiền đều không có .”

Tần Châu Ngọc không tin đảo tròn mắt, nghĩ đến hôm qua Đông Sinh thật sự là toàn bộ đã đem túi tiền vét sạch . Đành phải từ bỏ, nhưng lại không cam lòng, tiếp tục đè nặng người dưới thân: “Nếu không có tiền, ta đây liền cướp sắc”

Đông Sinh không nói gì chỉ suy nghĩ, cô nương này ở đâu lại học được cái tính cách bá đạo như vậy.

Không nghĩ đến, Tần Châu Ngọc không phải chỉ nói đùa vậy thôi. Lời vừa nói xong, đã muốn hành động, vòng tay qua đằng trước ngực Đông Sinh, lòn tay vào ngực của hấn. Lúc này đã vào mùa hạ, Đông Sinh quần áo mỏng manh, tay nàng đặt ở đó đã đụng vào da thịt của hấn.

Bởi vì trong lòng Tần Châu Ngọc đang tức giận, mò thực dùng sức, cơ hồ là vừa sờ vừa bóp. Đông Sinh vốn bởi vì cảm xúc vừa mừng vừa sợ, cứ để mặc nàng mò vào, nhưng nàng ở trước ngực hấn càng bóp càng mạnh, hấn rốt cục thì nhịn không được, nắm lại bàn tay đang làm bừa của nàng lại, xấu hổ bất đắc dĩ nói: “Đủ rồi !”

Tần Châu Ngọc lại càng hung hăng sờ bóp hấn một phen, rốt cục thì không tình nguyện buông ra. Đông Sinh thừa dịp này xoay người lại đem nàng đặt xuống dưới. Nhưng không để nàng đặt chân xuống đất, mà là ôm nàng theo dựa vào mình cùng đứng lên.

Đông Sinh vỗ vỗ trên người xuống, lại nhìn hướng Tần Châu Ngọc đang đứng, đã thấy nàng khoanh tay đứng nghiêng mặt nhìn mình, rất có bộ dáng của bọn lưu manh.

“Nàng như thế nào lại ở chỗ này?” Đông Sinh biết nàng đang tức giận, bắt quá chỉ là muốn biết hiện tại đang xảy ra chuyện gì?

“Ta thích ở đây liền đứng ở đây, liên quan gì đến ngươi?” Tần Châu Ngọc hằm hừ hỏi, như trước kiêu ngạo mà ngang đầu.

Đông Sinh thở dài: “Ta rõ ràng đã nhìn thấy ngươi lên xe rồi mà”

Tần Châu Ngọc nghe nói vậy mới quay đầu nhìn về phía hấn, mặt hờn dỗi hỏi: “Ngươi có đi đưa ta ?”

“uh.” Đông Sinh gật gật đầu, “Lặng lẽ đi đưa .”

Tần Châu Ngọc sắc mặt thoáng dịu đi một chút, nhưng rất nhanh lại tức giận hậm hực liếc hấn.

Đông Sinh không để ý chỉ tiếp tục hỏi : “Ta muốn biết ngươi vì sao lại ở chỗ này?”

Tần Châu Ngọc trầm mặc hồi lâu, rốt cục vẫn là quay đầu, chống lại Đông Sinh: “Ồ trên đường ta nghĩ nghĩ, vào hoàng cung cho dù lên làm phi tử, kia cũng là thiếp của Hoàng Thượng. Ta mới không cần làm thiếp, cho nên tìm cái cớ để trở lại.”

“Cứ như vậy?” Đông Sinh có chút hoài nghi.

Tần Châu Ngọc gật gật đầu: “Còn có thể như thế nào?” Nghĩ nghĩ lại nói tiếp, “Ta đã nghĩ kĩ lắm rồi, ta là phải làm vợ lớn , người nào muốn cưới ta làm vợ, ta sẽ cố gắng làm một người vợ tốt”

Đông Sinh sững sốt, còn chưa kịp mở miệng, Tần Châu Ngọc lại đã giận dữ nói: “Không cho phép cự tuyệt, còn có... Không cho phép có tiểu thiếp.”

Đông Sinh rốt cuộc cũng cười vang, đem cả thân hình Tần Châu Ngọc, dùng sức ôm thật mạnh vào trong lòng, ở bên lỗ tai nàng nói: “Tiểu Ngọc, ngươi như thế nào lại thú vị như vậy!”

Những lời này làm cho Tần Châu Ngọc thẹn quá thành giận, ở trong lòng Đông sinh liêu minh dẩy dụa, đánh nhẹ vào trong ngực hấn, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tổng tiểu tử, không cho cười ta.”

“Được ,được ta không cười.” Đông Sinh càng nói, càng cười nhiều hơn.

Bạn đang đọc truyện *Bố Y Thiên Kim* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Đi Đường Đêm

Dưới ánh trăng trên đường nhỏ, chỉ thấy một nam một nữ cười trên cùng một con ngựa. Nam thì nắm dây cương, thân mình rất thẳng tắp, nữ tử thì ngồi phía sau hấn, ôm sát vào người hấn, đầu tựa vào vai hấn, hai tay ôm chặt eo hấn.

Nếu nhìn kỹ, sẽ phát giác nam tử ngồi phía trước có vẻ mặt hơi đỏ và trên trán đã đổ không ít mồ hôi.

Đông Sinh cúi đầu nhìn hai tay đang vòng qua ôm eo mình, rốt cục bắt đắ dĩ mở miệng: ““Cái kia... Tiểu Ngọc, ngươi có thể hay không đừng ôm ta chặt như vậy được không? Ta có hơi không thở được.”

Hấn có chút không hiểu, rõ ràng là đôi tay trắng nõn mềm mại của con nhà gia giáo, nha đầu này tại sao lớn lên tính khí lại bạo dạn như vậy? Mà hấn cũng đã quên, Tần Châu Ngọc chính là người không giống tên, càng không muốn nàng làm như vậy nàng càng cố tình chống đối lại.

Vì thế, Đông Sinh nghe được Tần Châu Ngọc mở miệng: “Không được, ngựa này chạy quá nhanh, ta sợ ngã xuống.”

Nói xong, nàng thậm chí còn cố ý ôm càng chặt hơn. Đông Sinh bị nàng ôm chặt thiếu chút nữa không thở được mà ngồi không vững, điều chỉnh lại nhịp thở của mình, yên lặng nhìn xuống phía dưới thân con ngựa đang chở hai người mà cảm thấy tội nghiệp thay cho nó.

Đối với hành động của nàng không thể nói được, nghĩ dù sao cũng sẽ không bị nàng ôm đến nghẹt thở, Đông Sinh cuối cùng cũng mặc kệ hành động can quấy của nàng.

Tần Châu Ngọc vui rạo rức ôm Đông Sinh, thật lâu sau, mang theo ý cười hỏi: “Thư ngọc, chúng ta trở về quê liền thành thân đi!”

Cũng không phải là hỏi, mà là báo trước cho hắn biết thôi.

Là người đọc sách thánh hiền như Đông sinh, không thể không nghi ngờ, trên đời này chỉ sợ rốt cuộc không thể tìm ra được người con gái không biết xấu hổ như nàng.

Nhưng mà nghĩ cũng cảm thấy vui vẻ. Vì thế, có tâm trạng đùa giỡn với nàng: “Ta cũng không đáp ứng cưới nàng về nhà?”

“Cái gì?” Tần Châu Ngọc một tiếng quát nhẹ, lông mi đã muốn dựng thẳng lên, buông ĐÔNG SINH ra tay bắt đầu động thủ, nhéo lỗ tai của hắn, “Tổng thư sinh, ta vì ngươi ngay cả làm phi tử của vua cũng không cần, ngươi dám không cưới ta?”

Nàng xuống tay không chút lưu tình, Đông Sinh bị nàng nhéo đau, lấy một tay vát và lăm mới gỡ được tay của nàng ra, xoa cái lỗ tai đáng thương của mình, đáp lại lời của nàng: “Được rồi, vậy ta hỏi nàng vì sao lại muốn gả cho ta?”

Tần Châu Ngọc hừ một tiếng, lại dùng hai tay từ trên cổ cổ hắn buông xuống, đổi thành vị trí ôm ngang hông, sau đó mặt dựa vào trên lưng hắn liền nói: “Muốn gả thì gả, nào có cái gì vì sao?”

Đông Sinh biết cô nương này hay thích nói thẳng, cũng không vòng vo nữa trực tiếp hỏi: “Vậy nàng thích ta sao?”

Đông Sinh dù sao cũng là một thư sinh, lời này hỏi ra, chính mình cũng thấy có chút ngượng ngùng.

Bất quá, Tần Châu Ngọc cũng là không thấy gì là mắc cỡ, vẻ mặt thản nhiên, trả lời cũng rất là hợp tình hợp lý: “Ta đương nhiên thích ngươi. Tuy rằng ngươi rất keo kiệt, lại thường xuyên tức giận với ta, còn luôn cho ta ăn bánh bao không nhân. Nhưng ta vẫn thích ngươi.”

Đông Sinh nghe được trong lòng vui sướng, đang muốn mở miệng, không ngờ Tần Châu Ngọc lại nói tiếp: “Thư ngọc, ta thật sự thích ngươi, thích như bánh bao nhân thịt của cửa hàng ông chủ Trương.

Vốn muốn mở miệng trả lời nàng, nhưng nghe nàng nói thích hắn như thích bánh bao nhân thịt, nên cổ họng bị nghẹn lại, yên lặng ở trong bóng đêm thầm tức giận, liền nói: “Ta đã biết.”

Sự thật Tần Châu Ngọc chỉ là vì cực lực chứng minh chính mình thích Đông Sinh, nhưng là lại không biết như thế nào chứng minh. Ngẫm lại Đông Sinh biết nàng thích nhất ăn bánh bao thịt của ông chủ Trương, liền nói như vậy, nói xong còn đắc chí, trong lòng nói: từ thư sinh, ta thật sự rất thích ngươi đó.

Nàng không biết khi bị nàng nói thích hắn và bánh bao nhân thịt cùng giống nhau, sắc mặt đã muốn đen như bóng đêm trên đường.

Đi ra khỏi đường lớn khá xa, hiện đang đi vào con đường nhỏ có rất nhiều thôn xóm, hai người từ từ chậm rãi cười ngượng đi tới nửa đêm. Tần Châu Ngọc sự hưng phấn đã giảm đi một nửa, đầu ghé dựa vào trên vai Đông sinh, thỉnh thoảng còn ngủ gục một chút. Đông Sinh lo lắng nàng không cẩn thận ngã xuống, liền vỗ vỗ mặt nàng nói: “Tiểu Ngọc, chúng ta dừng lại đây nghỉ ngơi một chút đi.”

Tần Châu Ngọc mơ mơ màng màng đồng ý, mặc cho Đông Sinh ôm nàng từ trên ngựa xuống.

Đông Sinh đem ngựa cột lại chắc chắn, tìm một chỗ trên đất có ít cỏ, lấy ra từ trong hành lý một đồng quần áo thật dày để nàng nằm xuống.

Lúc này Tần Châu Ngọc đã thật buồn ngủ, vừa mới nằm xuống đồng quần áo, liền lập tức phát ra tiếng thở đều đều.

Tuy rằng đã là cuối mùa hạ, nhưng đêm tối ngoài trời, cũng còn một chút lạnh. Đông Sinh thấy Tần Châu Ngọc co rút tay chân lại nên nghĩ nàng bị lạnh.

Nghĩ nghĩ, vốn chuẩn bị ở một bên nằm xuống hắn, rốt cục vẫn là nằm sát vào người nàng, đem nàng ôm vào trong lòng mình. Tần Châu Ngọc nhất cảm nhận được ấm áp, tự giác liền nằm sát vào người hắn, hai tay hai chân đều cuộn lấy hắn.

Đông Sinh bất đắc dĩ, nương theo ánh trăng nhìn mặt của nàng, hai má trắng nõn, cánh mũi hơi cao, nhìn người trong lòng hắn cảm thấy giật mình. Cô gái này từ đâu mà đến, thật sự muốn trở thành thê tử của hắn.

Hắn không biết nàng là ai, không biết nàng đến từ nơi nào, còn cha mẹ hay người thân, đã có phu quân, hoặc là cũng từng có người trong lòng. Nhưng hiện tại người nằm trong lòng hắn, cũng chỉ là tiểu Ngọc của hắn mà thôi. Nếu không thể được biết, hắn coi như là lên trời phải cho hắn một tiên nữ tuy rằng tiên nữ này tính nết thật sự là có chút xấu xa.

Lần đầu tiên trong đời Đông sinh có suy nghĩ rằng, cho dù là vì nàng hay không, cũng phải cố gắng đi bằng được công danh. Nếu có một ngày nàng có lại trí nhớ của mình, hoặc là người nhà của nàng tìm thấy. Ít nhất, hắn cũng có thể không cần chia ly với nàng.

Nghĩ đến lý do này hắn cảm thấy vui sướng, Đông Sinh nhẹ nhàng hôn lên trán Tần Châu Ngọc, cảm thấy không đủ, lại hướng xuống dưới môi nàng hôn nhẹ mấy cái. Hắn còn nhớ rõ ngày ấy vì uống rượu hoa đào mà được cảm nhận thân thể nàng. Chính là lúc này, người đột nhiên tỉnh táo lại, không dám thêm một lần lỗ mãng. Chỉ vẫn là không dời ánh mắt nhìn chằm chằm nàng.

Vốn nàng đang ngủ, lúc này lại bỗng nhiên mở to mắt, mi tâm hơi hơi mở ra, mở miệng giọng ồm ồm hỏi: “Như thế nào không hôn?”

Bị phát hiện, Đông Sinh có chút xấu hổ, nghẹn ở cổ họng liền hỏi: “Ngươi tỉnh?”

Tần Châu Ngọc tức giận vỗ hấn một cái lòi nói lộ về bất mãn cùng vô lại: “Ta hỏi ngươi như thế nào không hôn, ta nhớ rõ lần đó ngươi uống rượu hoa đào không phải như thế. Ta muốn ngươi giống lần đó như vậy hôn ta.”

Đông Sinh rốt cục cảm thấy chính mình bị người trong lòng mình đánh bại, không khỏi lại nheo ở cổ họng, ấp úng nói: “Cái kia... Tiểu Ngọc, ngươi là cô nương gia, vẫn là phải tỏ ra hơi chút rụt rè một chút.”

Tần Châu Ngọc không cho là đúng liền liếc hấn, một tay lập tức ôm đầu hấn, cùng Đông Sinh mặt đối mặt, bĩu môi nói: “Ngươi là tướng công của ta, ta làm sao đối với ngươi rụt rè.”

Ách! Đông Sinh cảm thấy tức giận, tiếp tục giáo dục nàng: “Chúng ta còn chưa có thành thân, bây giờ ta vẫn chưa phải là tướng công của ngươi.”

“Ta mặc kệ, dù sao ngươi lập tức chính là tướng công của ta.” Tần Châu Ngọc lập tức ôm lấy cổ Đông Sinh, đem mặt tiến lại gần, nhắm mắt lại, “Ta sẽ cho ngươi hôn ta, ta biết ngươi cũng là muốn hôn môi của ta.”

Mặt của nàng ở trước mặt hấn gần trong gang tấc, môi anh đào hồng nhuận no đủ, chỉ cách mặt hấn một tấc. Đông Sinh cảm thấy không lay chuyển được ý định của nàng, thờ dài, run rẩy hôn lên môi của nàng.

Thực sự hai người đều là người mới biết hôn, Tần Châu Ngọc cũng chỉ là cái miệng giỏi nói, làm Đông Sinh thật sự hôn lên môi nàng, đầu óc lập tức trống rỗng, trên mặt nóng đỏ lợi hại, còn ngậm chặt môi không biết làm gì.

Đông Sinh chạm môi của nàng đến nửa ngày, thử vờn đầu lưỡi đi vào bên trong, đụng phải hai cánh môi của nàng. Ngậm hồi lâu, cũng không thấy nàng có chút hé môi. Hấn chỉ phải thoáng thối lui một chút, cười nói: “Nàng ngậm môi mình chặt như vậy, làm cho ta không thể nào giống như lần trước hôn nàng.”

Tần Châu Ngọc ánh mắt đột nhiên mở lớn, trên mặt nhanh chóng đỏ càng thêm lợi hại, lại muốn che giấu, liền ác thanh ác khí nói: “Nếu ta không mất trí nhớ, phương diện này khẳng định so với thư sinh gốc như chàng biết còn nhiều hơn.”

Nói xong, há mồm cắn loạn trên môi của Đông sinh. Đông Sinh bị nàng nói thành như vậy, rốt cục biến thành bạo dạng. Xoay người đem nàng đang dưới thân, cắn răng mở miệng nói: “Nhìn xem là người nào biết nhiều, vẫn là ta biết nhiều hơn?”

Ách thực ra cả hai người không ai biết nhiều hơn ai. Đông Sinh khó khi gan dạ, huống hồ lúc còn trẻ cũng đọc quá một ít dâm văn diễm tử, lại có nam tính trời sinh bản năng cùng thiên phú. Hấn đem đầu lưỡi tham tiến vào miệng Tần Châu Ngọc, ôm lấy nàng áp sát cái lưỡi, hút, nắn, rượt đuổi, đảo loạn, lập tức biến thân thể Tần Châu Ngọc toàn thân mềm nhũn, thờ hồng hộc.

Mà đến cuối cùng, Đông Sinh chính mình cũng phát giác không ổn, từ trên xuống dưới thật nóng, đã chạy xuống bộ phận phía dưới, làm cho nơi đó cảm thấy căng cứng, làm cho hấn lập tức thờ hấn hấn rời khỏi môi Tần Châu Ngọc, đem chính mình cùng nàng cách xa một đoạn, trên người lúc này cũng đã nổi lên một tầng ham muốn.

Tần Châu Ngọc sương mù mờ to mắt, cảm giác được Đông Sinh mờ mờ dừng ở chính mình trên mặt một giọt, thanh âm mềm mại mở miệng: “Ngươi làm sao vậy?”

Đông Sinh dùng sức nói ra mấy hơi thở, lắc đầu: “Hai chúng ta đừng náo loạn nữa, mau nghỉ ngơi một lát, trời cũng đã gần sáng rồi.”

Nói xong, hấn nằm xuống cạnh người nàng, nhìn thấy mặt của Tần Châu Ngọc dưới ánh trăng thật là đỏ, hấn cả người vẫn còn rất là khó chịu, chỉ đành kéo nàng sát vào thân mình, đưa lưng về phía chính mình, nhẹ nhàng từ phía sau ôm nàng.

Đại khái là thật sự mệt nhọc, Tần Châu Ngọc bất mãn lẩm bẩm hai ba tiếng, liền nặng nề ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Bố Y Thiên Kim* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Hồi Hương

Dù sao cũng là vùng hoang vu dã ngoại, hai người ngủ thẳng đến khi trời lờ mờ sáng, liền từ từ tỉnh dậy. Nắng sớm rọi xuống, hình dáng hai người ôm nhau, làm cho Đông Sinh này không khỏi có chút ngượng ngùng, thật nhanh bỏ tay đang ôm Tần Châu Ngọc.

Tần Châu Ngọc tức giận nằm trên người hấn, mở mắt nhìn tròng trung hấn, hứ một tiếng còn không quên trước ngực hấn đánh vài cái, mới tạm thời hết giận. Hai người thu thập một phen, lại bắt đầu ra đi. Đến lúc này, thực ra đường đi đến thôn KIM VIỆN không còn xa, đi một hồi đã thấy thôn hấn từng ở cách đó không xa như ẩn như hiện. Đi đến đầu thôn, Đông Sinh liền nói người phía sau xuống ngựa. Tần Châu Ngọc rầm rì nhảy xuống, xa xa liếc mắt phía trước, kỳ quái nói: “Đã tới nhà ngươi? Như thế nào ta nhìn không thấy một ngôi nhà nào hết, nhà của ngươi không phải là một cái sơn động đó chứ?”

Đông Sinh nhìn biểu tình ghét bỏ của nàng, trong lòng cảm thấy không vui, nói: “Nhà của ta chính là ở son động như vậy đó, như thế nào? Đồi ý, nếu hiện tại đồi ý vẫn còn kịp, ra roi thúc ngựa đuổi theo quan khâm sai tuyền tử vẫn còn kịp”

Tần Châu Ngọc bĩu môi: “Ở son động thì ở son động, người có thể ở được không lý do gì mà ta không ở được.”

Đông Sinh cười cười, gõ nhẹ trên đầu nàng một cái: “Đi thôi, nơi này mới là cửa thôn, đương nhiên không có ngôi nhà nào rồi.”

Tần Châu Ngọc xoa xoa trán kháng nghị: “Ta đã mất trí nhớ, người còn gõ?”

Đông Sinh buông tay nói: “Nói không đúng cho nên bị gõ là đúng rồi”

Hai người bên này đùa giỡn, cách đó không xa, một thân ảnh vội vã hướng bên này chạy tới, vừa chạy vừa lớn tiếng kêu “Biểu ca, biểu ca”.

Đông Sinh nghe tiếng kêu nhìn lại, trên mặt vui vẻ, hướng người nọ vẫy vẫy tay: “Nhị cường.”

Tần Châu Ngọc cũng theo hần nhìn qua đi, đây không phải là tiểu biểu đệ từng đi cùng ĐÔNG SINH đến Vạn Xuân Lâu khai trai trước kia sao?

Nhị cường thở hồng hộc nhìn hai người đứng đó không xa thả chậm cước bộ, vốn là vẻ mặt hưng phấn, nhưng nhìn thấy Tần Châu Ngọc bên cạnh ĐÔNG SINH, biến sắc, bỗng nhiên dừng lại cước bộ, chỉ vào Đông Sinh cầm gậy chân kêu to: “Biểu ca, ta muốn nói cho biểu di, người đem ân nhân tình này về nhà.”

Nói xong, cũng không còn nhiệt tình vui vẻ đón biểu ca về nhà nữa liền quay lưng chạy đi.

Đông Sinh thấy thế mới sực nhớ mẹ hần còn chưa biết, cũng không biết hai cái biểu đệ cùng mẹ hần đã nói những điều tệ hại gì. Bất quá xem điệu bộ của nhị cường, sợ là đối Tần Châu Ngọc vẫn là còn tức giận trong lòng, chắc cũng không nói được gì tốt lành.

Tần Châu Ngọc không chú ý Đông Sinh đang suy nghĩ gì, chính là đứng nhìn nhị cường quay đầu chạy đi liền nói: “Tuổi còn nhỏ mà đã trở thành dân bại hoại, tốt nhất đừng để cho ta gặp lại lần nữa.”

Đông Sinh nhìn vẻ mặt tức giận của nàng, áp ứng mở miệng nói: “Cái kia... Tiểu Ngọc, có chuyện ta phải nói cho người biết trước.”

Tần Châu Ngọc quay đầu lại nhìn sắc mặt đang lo lắng suy nghĩ của hần liền nói: “Chỉ cần không là đuổi ta đi, không thành thân, còn về chuyện khác người cứ việc nói.”

“Nếu ta đã muốn mang người về quê nhà, đương nhiên là muốn kết hôn với người.”

Những lời này vừa nói xong, Tần Châu Ngọc đã hiện lên vẻ mặt vui sướng cùng đắc ý. Đông Sinh nhìn nhìn nàng, lại thật cẩn thận nói tiếp: “Chính là thành thân phải xin phép cha mẹ ta trước, nói rằng ta muốn cưới người, đương nhiên phải đợi mẹ ta đồng ý.”

“Người không phải đã nói mẹ người rất mong người cưới vợ thành thân sao? Làm sao có thể không đáp ứng?”

“Mẹ ta đúng thật là mong muốn ta cưới vợ, nhưng là ta sợ rằng nhị tráng tiểu tràng lần trước đã cùng người có chuyện không hay xảy ra, bọn họ sau khi trở về chỉ sợ cùng mẹ ta những điều không hay về nàng.”

“Cái gì?” Tần Châu Ngọc mở to đôi mắt tức giận, chỉ kém lập tức xoắn tay áo lên rượt theo nhị biểu đệ của ĐÔNG SINH mà đánh cho một trận.

Đông Sinh lập tức ngăn cản nàng: “Người cũng đừng trách Đại Tráng nhị cường, lúc đó người đối với bọn họ cũng thật là hơi quá đáng một chút.”

Tần Châu Ngọc hừ một tiếng: “Đó là hai cái phường lưu manh bại hoại, ta còn ngại đối với bọn họ thật quá tốt rồi.”

Đông Sinh bắt đầu xoa xoa cái trán: “Dù sao, người ở trước mặt mẹ ta hãy ngoan hiền lễ phép một tý. Bằng không mẹ ta không cho ta cưới nàng sự việc còn trở nên rắc rối hơn.”

Tần Châu Ngọc trừng mắt nói: “Ý của người là nếu mẹ người không đồng ý cho người cưới ta thì người sẽ không cưới?”

“Ta không có ý như vậy, thành thân là phải có sự vui vẻ, nếu đến ngay cả mẹ cũng không đồng ý, cho dù thành thân mọi người cũng đều thấy không vui.”

Tần Châu Ngọc ngậm lại cũng đứng, hơn nữa Đông Sinh cá tính ôn hòa, lại là bị mẹ hần quản giáo, mọi chuyện đều theo ý mẹ hần, cũng chẳng có gì lạ. Thấy hần hơi có chút khó xử, Tần Châu Ngọc hiên ngang lắm liệt vỗ ngực cam đoan: “Yên tâm, thư ngọc, ta nhất định sẽ làm cho mẫu thân người vừa lòng.”

Đông Sinh thật sự không tin, nhưng cũng không còn biện pháp nào nữa, nghĩ nghĩ lại nói: “Còn có... Mẹ ta thực sự rất dữ, vô luận như thế nào người cũng đừng cùng mẹ ta đối nghịch.”

Tần Châu Ngọc hèn mọn liếc mắt hần: “Đã biết, cho dù mẹ người đánh ta, ta cũng tuyệt đối sẽ không trả lời câu nào.” Đông Sinh chỉ hy vọng như thế.

Hai người thương lượng xong, tiếp tục dắt ngựa hướng trong thôn đi vào. Ngẫu nhiên gặp vài người quen, nhìn thấy Đông Sinh, đều nhiệt tình chào hỏi, còn ba bước vừa quay đầu lại, tò mò nhìn Tần Châu Ngọc. Rốt cục thì đi đến cửa nhà. Nhà Đông Sinh ở so với mấy chục ngôi nhà trước thôn, ách, coi

như là hào môn, tam gian phòng ở, trước nhà có sân lớn, so với sự tưởng tượng của Tần Châu Ngọc tốt hơn rất nhiều.

Vừa vào cổng lớn, hai người liền nhìn thấy nhị cường đứng trong viện, đứng bên cạnh hắn còn có người, dáng vẻ đứng là phụ nữ nông thôn đang đứng chống nạnh hai tay.

Tần Châu Ngọc không biết như thế nào miêu tả hình dáng người phụ nữ này, lam bố hoa quần áo trong, thô thô búi tóc cắm căn chiếc đũa, chân ống quần một bên kéo, một bên cúi hạ, hai hàng lông mày nhanh túc, hai mắt tròn lên, khí thế rất sợ hãi nhân.

Đồng Sinh đột nhiên đứng lại, bất an kêu lên một tiếng: “Nương.”

Nhị cường nhanh miệng nói: “Đó biểu di nhìn đi, ta không ghạt người đứng không, biểu ca thực đem theo hồ ly tinh này về nhà!”

Mẹ Đồng Sinh đứng cắn chặt răng không lên tiếng, chính là tức giận thở phì phò, như là bị nghẹn khí. Đồng Sinh đối với mẹ hắn hiểu quá rõ rồi, vừa thấy mẹ hắn có bộ dáng này, thăm nghĩ không ổn, kéo tay Tần Châu Ngọc, liền nói “chạy mau”.

Cái gọi là, nói thì chậm, khi đó thì nhanh.

Chỉ nghe mẹ ĐÔNG SINH một tiếng bạo rống: “Tổng Đồng Sinh, ngươi lập tức đứng lại cho ta!”

Đồng Sinh vội kéo Tần Châu Ngọc còn chưa kịp chạy tới cửa, liền bị nương hắn cầm lấy cái chổi, chạy thật nhanh đuổi theo, dùng cán chổi, không lưu tình chút nào liên tiếp đánh trên lưng ĐÔNG SINH.

Đồng Sinh nương này làm việc nặng thủ kính nhi, trực tiếp khiến cho bất ngờ không kịp phòng Đồng Sinh, tài ngã xuống đất. Tiếp theo đó là một trận bùm bùm lý cách cách. Tần Châu Ngọc đứng ở bên cạnh, trong lúc nhất thời mắt choáng váng. Đồng Sinh từng nói nếu mẹ hắn đánh nàng nàng tuyệt không có thể động thủ, nhưng hiện tại là đánh Đồng Sinh, nàng rốt cuộc không biết có nên hỗ trợ hay không.

Trong đầu liền nghĩ không thể có hành động chống đối mẹ ĐÔNG SINH, bằng không chuyện thành thân lại ngày càng rắc rối. Nhưng Tần Châu Ngọc thấy Đồng Sinh bị mẹ hắn đánh cho la lối ồm sòm, mắt thấy mũi đều nhăn nhó đau đớn, cũng bất chấp mọi chuyện, xông lên ôm từ phía sau mẹ ĐÔNG SINH, vội vàng lớn tiếng kêu: “Nương, đừng đánh.”

Lúc đầu mẹ ĐÔNG SINH chỉ muốn dạy dỗ con mình, nghe Tần Châu Ngọc không biết xấu hổ mà kêu nàng như vậy, khí huyết lập tức bốc lên, vứt bỏ cái chổi, quay người lại đem Tần Châu Ngọc đẩy ra: “Tiểu hồ ly tinh, ngươi là con nhà ai? Đừng tưởng rằng ngươi mê hoặc được con ta, có thể được gần vào nhà ta. Hôm nay ta liền nói cho ngươi biết, lão nương là tuyệt đối sẽ không chp ĐÔNG SINH lấy một nữ nhân chuyên dụ dỗ đàn ông.”

Tần Châu Ngọc giật mình đứng im, nàng khi nào thì thành tiểu hồ ly tinh?

Mẹ Đồng sinh vì tức giận mà nói cũng chưa nhìn kỹ, nói xong câu nói này mới nhìn rõ bộ dáng Tần Châu Ngọc, nhất thời cũng có chút sững sốt. Nhị cường không phải nói Đồng Sinh ở trong thành nuôi dưỡng một hồ ly tinh xấu xí hay sao, nhưng cô nương trước mắt này bộ dạng thật xinh đẹp, tuổi còn trẻ, bộ dáng lung linh, biểu tình hồn nhiên, thấy thế nào cũng không giống là hồ ly tinh luôn dụ dỗ đàn ông.

Nàng quay đầu oán hận trừng mắt nhìn nhị cường còn đàn đưng xem diễn, nhị cường thấy biểu di nhà mình nhìn bằng ánh mắt hung ác, sờ sờ cái mũi, ngượng ngùng cười cười: “Cái kia... Biểu di, cha ta phỏng chừng ở đang đi tìm ta, ta đi trước... Ha ha.” Nói xong, lập tức chạy nhanh ra khỏi nhà Đồng sinh.

Lúc này, Đồng Sinh mới thở hắt hắt, khó khăn đứng lên, giữ chặt cánh tay của mẹ hắn, dứt quãng nói: “Nương... Tiểu Ngọc... Tiểu Ngọc không phải là dụ dỗ con, nàng sau này chính là con dâu của người.”

Nghĩ chính mình vừa chưa gì đã tin lời nhị cường nói vậy, mẹ Đồng sinh cảm thấy có chút xấu hổ, nhưng lại không chịu nhận, giận dữ trừng mắt nhìn Đồng Sinh nói: “Xú tiểu tử, ngươi tùy dẫn một cô nương trở về làm con dâu của ta, vậy coi là được sao? Ta phải khảo sát vài ngày, xem nàng có hợp ý ta không, rồi ta mới quyết định đồng ý cho ngươi cưới nàng hay không.” Quay sang nhìn về mặt đang bất ngờ sững sốt của TẦN CHÂU NGỌC, liền hừ câu rồi nói, “Còn chưa qua cửa nên đừng nhận nương, ta cũng chỉ xem ngươi cái phường chuyên đi dụ dỗ người thôi!”

Nói xong, nổi giận dùng dùng bỏ vào nhà.

Bạn đang đọc truyện *Bố Y Thiên Kim* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Nương

Nói về mẹ Đồng Sinh họ Lý, đại danh Thúy Liễu, hồi còn trẻ cũng là một cô nương đẹp nhất nhì thôn. Bất quá làm cho nổi tiếng bên ngoài không phải vì có sắc đẹp hoa nhường nguyệt thẹn mà là vô cùng hung dữ. Năm đó, Lý Thúy Liễu cũng là hoa khôi một vùng, rất nhiều nam tử trẻ tuổi theo đuổi, coi trọng nàng, nhưng tất cả kết cục đều không có ngoại lệ, đều bị sự hung dữ của nàng mà làm cho chạy mất. Sau đó cuối cùng cũng gặp kẻ không sợ chết là cha của Đồng sinh, cũng là bộ dáng thư sinh nho nhã cử chỉ nhẹ nhàng, không biết đã dùng kế sách gì, rốt cục cũng đã thu phục được cô gái dữ dằn

này, đem nàng cưới trở về thôn KIM VIỆN.

Thực đúng với câu nói: hời thế gian tình là gì? vô quýt dây có móng tay nhọn!

Sau khi kết hôn cha mẹ Đông sinh tình cảm vợ chồng rất là hạnh phúc . Chỉ tiếc là, ngày vui chẳng kéo dài được bao lâu . Lúc Đông sinh vừa tròn hai tuổi, bị mắc bệnh lao mà qua đời, lưu lại mẹ Đông sinh một quả phụ xinh đẹp và một tiểu oa nhi.

Lúc ấy, thôn KIM VIỆN có mấy kẻ lưu manh háo sắc, gặp mẹ ĐÔNG SINH là một quả phụ trẻ tuổi xinh đẹp, liền nổi lên sắc tâm, thường thường khiêu khích quấy rầy mẹ ĐÔNG SINH.

Mẹ Đông sinh mang theo một đứa bé, vừa muốn đi tìm việc làm, vừa phải tốn tâm tư đối phó với bọn lưu manh vô lại này, vì thế trong lúc nhất thời, này mấy người liền càng ngày càng có hành động làm cản, nhất là tên bại hoại Tôn mặt rỗ ở bên thôn Đông, một lần thừa dịp ban đêm, thế nhưng dám cạy cửa sổ treo vào lên giường mẹ Đông sinh. Mẹ Đông Sinh nửa đêm giật mình tỉnh giấc, nhìn trong đêm tối đen như mực thấy bán mặt của tên Tôn mặt rỗ, trong lòng liền nổi trận lôi đình, rốt cục thì không thể nhịn được nữa, cầm lấy cái cuốc để nơi góc tường đánh liên tiếp vào tên bại hoại Tôn mặt rỗ.

Tôn mặt rỗ không lường trước được sự việc, bị cái cuốc đánh tới tấp, thiếu chút không còn toàn mạng, ôm cái đầu đang chảy máu, nghiêng ngả lão đảo chạy thật nhanh ra ngoài. Mẹ Đông Sinh tính tình hung dữ, làm sao liền có thể dừng tay, khiêng cái cuốc liền đuổi theo, vẫn đuổi theo tên đó gần hai dặm đường .

Tôn mặt rỗ bị truy đuổi thật sự đã chạy không nổi nữa, mắt thấy không còn thờ nổi , đành phải quỳ trên mặt đất cầu xin tha thứ. Nhưng dù nhìn thấy đáng về này của hần mẹ ĐÔNG SINH cũng không hề thấy tội ghê, đánh cho hần gãy luôn hai chân. Sau này, từ tên Tôn mặt rỗ đổi thành tên Tôn què.

Mẹ Đông Sinh sau một đêm thành danh , từ đó về sau không ai dám bắt nạt hai mẹ con cô nhi quả phụ Đông sinh nữa.

Vừa làm việc kiếm tiền nuôi gia đình, vừa làm cha lẫn mẹ, lại phải dạy dỗ nhi tử, mẹ Đông Sinh đương nhiên là đối với Đông Sinh khác nghiệt đến cực điểm. Ngày bé Đông Sinh không phải là người có tính tình hiền lành như bây giờ, cũng là một hỗn thế ma vương, đi theo những đứa nhỏ trong thôn, cả ngày gây rắc rối. Mẹ Đông Sinh thì quá bận, cũng không có thời gian ân cần mà dạy dỗ, cả đời đều mạnh mẽ, cho nên đều dùng đòn roi mà dạy dỗ. Những năm sau đó những người sống ở thôn Kim viện ngày ngày đều nghe thấy tiếng rống giận dữ, kéo dài la lên “Tống —— đông —— sinh ——” . Khi nghe được ba chữ này mọi người trong thôn đều biết là mẹ Đông Sinh đang dạy dỗ Đông Sinh .

Bị đánh rất nhiều lần, Đông Sinh cũng thực sự đã bớt quậy phá, về điểm này tiểu quậy phá dẫu điểm vô cùng tốt, nói thực ra chính tierry quậy phá nhưng có khả năng dẫu điểm vô cùng giỏi. Đang cùng một đám tiểu quỷ làm chuyện xấu, hần đều có thể bày ra vẻ mặt vô tội, làm cho mọi người đều nghĩ trong mọi chuyện xảy ra đều không liên quan đến hần. Dần dần tại trong thôn hần trở thành một đứa trẻ hiền lành.

Thời gian sau này, mẹ Đông Sinh đem Đông Sinh đưa hần đi đến trường học để đi học, ai ngờ đứa nhỏ này có thiên phú về đọc sách, chỉ nghe giảng một lần là có thể hiểu. Mẹ Đông Sinh trong lòng vui mừng, liền tạo cho hần mục tiêu, học hành thật tốt, thi được công danh. Sự thật lúc còn nhỏ Đông Sinh đọc sách cảm thấy rất thích, mới không chống đối lại mục tiêu mẹ hần đã áp đặt cho hần, thêm khả năng của mẹ hần bạo lực cộng thêm cảm đoán cường bức , cho nên từ một đứa trẻ chuyên quậy phá ở thôn dần dần cũng biến thành một thư sinh nho nhã lễ độ . Có thể thấy được ở Đông Sinh có tính chịu đựng nhẫn nhịn rất là cao, tất nhiên là cũng bởi vì có cuộc sống từ nhỏ như vậy . Cho nên cũng hiểu vì sao dù Tần Châu Ngọc đối với hần tàn nhẫn quấy hung dữ ra sao , hần cũng có thể mặc kệ không tức giận mà bỏ đi, không cho là đúng. Đơn giản là, đối với sự hung dữ của Tần Châu Ngọc so với mẹ hần thì chẳng là gì . Đông Sinh thấy mẹ hần vào nhà, thở phào nhẹ nhõm, bèn lau máu trên mặt mũi mình, trả lời nhỏ nhẹ: “Không có việc gì !”

Tần Châu Ngọc còn chưa từ trong kiếp sợ lấy lại tinh thần, nhìn một thân chật vật của Đông Sinh. Thật lâu sau, rốt cục cũng từ trong cổ họng nói ra một câu: “Mẹ ngươi thật sự quá hung dữ !”

Đông Sinh thờ dài, giống như đã thành thói quen, dứt quãng trả lời : “thật tốt quá, mẹ ta không đánh ngươi. Đi, chúng ta đi vào thôi.”

Tần Châu Ngọc đi theo phía sau Đông Sinh, đi đến trước cửa nhà trong, nàng lại nói ra một câu: “Yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không đánh trả .” Mang theo sự quyết tâm cao độ.

Hai người vừa mới vào nhà, mẹ Đông Sinh đang ngồi lật rau, Đông Sinh ha ha cười, kêu một tiếng: “Nương.” Dứt lời, lại lôi kéo Tần Châu Ngọc ám chỉ nàng. Tần Châu Ngọc phản ứng lại đây, chạy nhanh nhỏ giọng đi theo hần gọi : “mẹ.”

Không ngờ, tiếng vừa thốt ra, mẹ Đông Sinh liền dùng ánh mắt muốn giết người nhìn nàng. Tần Châu Ngọc run run một chút, lập tức sửa miệng: “Đại nương.”

Mẹ Đông Sinh hừ một tiếng, thu hồi ánh mắt giết người , lại nhìn thấy tay hai người đang nắm , từ trong lỗ mũi hừ một tiếng nói: “Còn chưa thành thân liền đã nắm tay nắm chân chẳng ra thả thồng gì.

Đông Sinh vừa ghelập tức buông tay ra, liền đi lại, lấy cái rổ trước mặt mẹ hần, cười cười nói: “con cùng Tiểu Ngọc giúp ngươi lật.”

Mẹ Đông Sinh nhìn cũng không thèm nhìn hần nói: “đi ra chỗ khác đi, đừng trước mặt ta mà giả bộ nịnh nọt.”

Đông Sinh đành cảm thấy hổ thẹn mà lui về phía sau.

Lúc ăn cơm , bởi vì mẹ Đông Sinh đối với chuyện Đông Sinh đột nhiên dắt một đứa con dâu về , thực sự không vui, liền không nấu được món đồ ăn nào ngon, chỉ làm đĩa rau xanh và đĩa dưa muối ăn cùng với cháo, dùng để chiêu đãi con trai lâu ngày mới về và nàng con dâu tương lai

Đến buổi tối, Đông Sinh chuẩn bị giường chiếu trong phòng trước đó mình cho TẦN CHÂU NGỌC xong xuôi, chính mình ôm chăn gối mới chuẩn bị đi phòng dành cho khách ngủ, lại bị mẹ của hắn lập tức ngăn lại, không vui nói: “vẫn chưa cưới vào cửa đã cho cô ta ngủ phòng của người? Như vậy có quá nhanh không?”

Đông Sinh bắt đầu đi, định mở miệng cầu tình mẹ hắn, lại bị bà một câu ngăn lại nói: “Còn không mau đi mang vị tiểu Ngọc cô nương này đi ngủ ở phòng dành cho khách!”

Đông Sinh vẫn còn định cầu xin thêm, bên này Tần Châu Ngọc cảm thấy chột dạ, nhanh lời kéo tay áo của hắn nói: “Ta ngủ ở phòng khách là được rồi.”

Nói xong, nàng dùng ánh mắt tội nghiệp nhìn mẹ ĐÔNG SINH, lại bị mẹ ĐÔNG SINH dùng ánh mắt ghét bỏ nhìn lại.

Cảm thấy ở mẹ hắn không thể di chuyển, Đông Sinh đành đem Tần Châu Ngọc an bài tốt, cũng không dám ở lại gian phòng khách này lâu liền lập tức đi ra. Hắn trở lại nhà chính vẫn thấy bộ dáng mẹ hắn vẫn còn đang tức giận không vui, chạy nhanh lại lời kéo đỡ mẹ hắn ngồi xuống ghế, thành thật đem chuyện Tần Châu Ngọc mọi chuyện kể cho mẹ hắn nghe.

“Người nói là thậm chí cũng không nhớ mình là ai?” Mẹ Đông Sinh kinh ngạc hỏi.

“dạ” Đông Sinh gật đầu.

“Cũng không biết từ đâu tới đây?”

“dạ.” Đông Sinh lại tiếp tục gật đầu.

“Thậm chí cũng không biết có hôn phối hay chưa?”

“dạ” Đông Sinh lại gật đầu.

“Ta như thế nào lại dạy dỗ ra được đứa con ngốc như vậy hả trời?” mẹ Đông Sinh rốt cục không thể hiểu nổi đứa con do ỉn đẻ ra, “Vạn nhất người ta đã có hôn phối, làm sao bây giờ? Tạm không nói đến nàng có phải là con gái nhà lành hay không. Sợ là đến lúc đó bị phụ quân người ta tìm tới cửa lúc đó người tính sao? Chẳng phải là chiếm lấy con dâu người ta à! Còn có, người nhìn xem nàng kia da thịt trắng nõn đầy đặn, nhìn chắc chắn không phải con gái nhà nghèo. Đến lúc đó, chuốc lấy phiền toái rất lớn, người nói ta là mẹ người lúc đó nên làm gì?”

“Chuyện này... con đã từng nghĩ đến. Cho nên con nhất định phải họ thật tốt để chuẩn đi thi để đạt được công danh, vạn nhất người nhà nàng ta có tìm đến, cũng dễ bề ăn nói”

Mẹ Đông Sinh lại bị chọc tức, hung hăng đánh vào đầu Đông Sinh: “Người là muốn chọc lão nương tức chết đúng không! Hồi trước cho người tham gia khoa khảo, người nhất định không để tâm, hôm nay rốt cục thì cảm thấy đi thi là tốt nhất nhưng là vì một cô nương không rõ lai lịch. Khó trách Đại Tráng cũng nộ cường nói người nuôi dưỡng một hồ ly tinh, xem ra chưa chắc là nói sai!”

“Mẹ...” Đông Sinh giật mình, sợ hãi kêu lên.

Mẹ Đông Sinh thở hổn hển tức giận nói: “Kêu la cái gì!” Nói xong, bỗng nhiên lại có nhớ đến còn chuyện chưa hỏi “Người nói thật cho ta biết, người cùng nàng đã có quan hệ xác thịt chưa?”

Đông Sinh ngẩn người, trên mặt nóng lên, lập tức lắc đầu.

Mẹ Đông Sinh nửa tin nửa ngờ nhìn biểu tình của con trai mình: “Thật sự không có? Lúc này, Đông Sinh rốt cục có chút không nhận được, thanh âm cũng đề cao vài phần: “Nương, người coi con là hạng người như vậy sao? Người cũng không phải không biết, năm ấy, một số thanh niên lừa gạt ta đi thanh lâu, ta cái gì cũng không làm. Người nói, ta làm sao có thể cùng Tiểu Ngọc làm chuyện như vậy được.”

“Không làm thì không làm, lớn tiếng như vậy làm gì?” mẹ Đông Sinh tức giận trừng mắt với hắn, nghĩ nghĩ, trên mặt bỗng nhiên lại thay đổi về mặt coi thường nhìn hắn, từ trên xuống dưới nhìn hắn một lượt, “Nói như vậy, con ta vẫn còn ngây thơ non nớt lắm?”

Đông Sinh lập tức sùng sốt, rốt cục thì thẹn quá thành giận nhảy dựng lên, đối với mẹ hắn hai mắt trừng nhìn nhau, cũng không được bao lâu, lập tức chạy nhanh về phòng, đóng cửa phòng lại thật mạnh.

Mẹ Đông Sinh cười đến mặt mày sáng lạn, liền đi theo ở phía sau đập đập cửa phòng hắn, lớn giọng nói: “Non liên non, có cái gì thẹn thùng? Bất quá, lại nói tiếp, người năm nay cũng hơn hai mươi, ngay cả mùi nữ nhân còn chưa nếm qua, nói ra cũng là có chút mất mặt quá đi. Sớm biết rằng như vậy, lúc trước các người đi thanh lâu, người nên cùng bọn họ cùng nhau khai trai đi, cũng không đến mức bây giờ còn là một trai tân. Người cũng đừng trách ta, ta trước kia cũng chỉ dạy người, không cho phép hái hoa ngắt cỏ, đùa bỡn nữ nhân, cũng không kêu người thủ thân như ngọc như vậy...”

Đông Sinh nghe mẹ hắn nói càng lúc càng qua đáng, nghiêng răng nghiêng lợi đem lỗ tai bịt lại không muốn nghe nữa.

Bạn đang đọc truyện *Bố Y Thiên Kim* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Vui Mừng

Sáng sớm hôm sau, ba người ăn qua loa điểm tâm. Mẹ Đông Sinh liền nhìn Tần Châu Ngọc nói: “Ngươi... Hôm nay theo ta đi ra ruộng nhỏ cỏ”

Đông Sinh vừa nghe, lập tức mở miệng: “Nương, ta cùng người đi, Tiểu Ngọc nàng chưa làm bao giờ, sợ là làm không tốt.”

“Ngươi đi theo ta làm gì, lo đi ôn bài đi, đừng đến lúc thi Hương bắt đầu, ngươi còn chưa có chuẩn bị.” Mẹ Đông Sinh liếc ĐÔNG SINH một cái, lại nhìn Tần Châu Ngọc nói, “Muốn làm con dâu của thôn KIM VIÊN ta, ngay cả việc nhỏ cỏ cũng không biết làm, sao được?”

“Đại nương, ta đi ta đi.” Tần Châu Ngọc thầm nghĩ nhỏ cỏ có cái gì khó, vội vàng gật đầu. Nàng còn muốn cùng thư ngọc thành thân, cũng không muốn mẹ của hắn không đồng ý hôn sự này. Mẹ Đông Sinh đối với thái độ tích cực của nàng coi như vừa lòng, khi chuẩn bị ra cửa, bỗng nhiên lại nhìn nàng từ trên xuống dưới đánh giá, rồi sau về mặt xem thường nói:

“ngươi nghĩ đang đi dạo sao? phải đi xuống ruộng làm việc a, ngươi nghĩ như tiểu thư con nhà giàu đi ngắm hoa sao?”

Nói xong, cũng không chờ Tần Châu Ngọc có phản ứng gì, thẳng vào phòng, một lát sau, chính là cầm một bộ quần áo hoa vải thô nhét vào trong tay Tần Châu Ngọc: “Thay cái này.”

Tần Châu Ngọc tiếp nhận bộ quần áo kia, lật ngang lật dọc nhìn, miệng trề ra, đi thật chậm vào trong thay. Cuối cùng vẫn là vô cùng ghét bỏ, nàng theo thói quen ngẩng đầu, muốn cự tuyệt mặc bộ quần áo quê mùa này. Không ngờ lại nhìn thấy ánh mắt mẹ Đông Sinh hỏi “muốn ý kiến gì?”. Nàng chỉ có thể im miệng, không cam tâm mà quay đầu, u ám nhìn về phía ĐÔNG SINH.

Đông Sinh nhìn thấy được ánh mắt cầu cứu và trách móc của nàng nhìn hắn, còn chưa kịp suy nghĩ có nên ra tay cứu giúp nàng không, liền nhìn thấy ánh mắt muốn giết hắn nếu hắn dám cầu xin giúp nàng. Hắn nhìn thái độ của hai người không biết làm sao, nghiêng đầu nhìn nhìn bên ngoài sân, đánh trống lảng nói: “Ai nha! Sắc trời đã không còn sớm, cái gọi là thời gian trôi qua thật nhanh, ta nên đi ôn bài thôi.”

Nói xong, lập tức mở cửa phòng, nhanh chóng chui vào trong phòng. Tần Châu Ngọc dùng ánh mắt phẫn hận nhìn theo hắn, tức giận dậm chân. Mẹ Đông Sinh cũng dùng ánh mắt nhìn về phía nàng, lạnh lẽo mở miệng:

“Làm sao vậy? Còn không mau thay quần áo đi theo ta, chẳng lẽ bây giờ trời còn chưa nắng không đi, đi trễ ngươi muốn phơi nắng sao?.”

“Dạ” Tần Châu Ngọc không cam lòng đi vào trong thay đồ, đem bộ y phục ĐÔNG SINH dùng hết tiền trong người để mua cho nàng cởi ra, mặc vào bộ quần áo bông cũ kĩ do mẹ ĐÔNG SINH đưa. Lúc nàng đi ra, mẹ Đông Sinh mỉm cười, vừa lòng gật gật đầu: “Thế này mới giống bộ đáng đi làm việc.”

Tần Châu Ngọc từ trước tới giờ chưa bao giờ tiếp xúc với ruộng lúa, chỉ cảm thấy mẹ Đông Sinh mang nàng đến đám ruộng đang mọc xanh um tùm, gió từng cơn mang theo mùi hương lúa thổi tới, tinh thần sáng khoái, hoàn toàn mục đích mình đến đây làm gì.

“Còn thất thần ở đó làm gì?” Thẳng đến bị khi mẹ Đông Sinh lớn giọng gọi một tiếng, mới gọi tinh thần trở về. Nàng ngẩng đầu lên nhìn vừa thấy, nguyên lai mẹ Đông Sinh không biết khi nào đã xuống ruộng, sẵn ống quần lên, bắt đầu chuẩn bị làm việc.

Mẹ Đông Sinh thấy nàng còn bộ dáng chậm chạp, trên mặt đã không muốn kiên nhẫn: “Nhanh thoát hải theo ta xuống ruộng cấy lúa, vì sao cứ để ta gọi hoài, cũng không phải là a Hoàng trong nhà muốn ta đánh một cái mới chịu làm ah?.”

Tần Châu Ngọc trên trán nổi ba đường hắc uýển. A Hoàng nàng biết đó là gì, chính là nói con chó lười biếng mà nhà Đông sinh nuôi. Miệng nàng oán thán hai câu, lập tức cời hải.

Bên này vừa cời gậy ra, liền lộ ra một đôi chân trắng ngần đẽ đẽ. Mẹ Đông Sinh nhìn thấy đôi chân trắng nõn kia, dường như cũng là giật mình, chẳng qua chợt lại nói: “Đừng đứng lâu, làm xong sớm ta trở về nhanh một chút chứ chờ mặt trời lên cao, chúng ta sẽ bị cháy nắng hết.”

Tần Châu Ngọc vừa nghe, lập tức xuống ruộng liền.

“Này này này... Ngươi cẩn thận một chút, đừng đạp lên trũng lúa.”

“Gọi ngươi đi nhổ cỏ, không phải kêu ngươi đi nhổ lúa. Ngươi là kẻ ngốc sao? Ngay cả cỏ dại và lúa cũng không phân biệt được?”

“Ngươi còn đứng ngăn ra đó làm gì? Ngươi nhỏ như vậy, đây la mới có một mẫu, nhổ hết đám ruộng tới tết cũng chưa xong.”

Tần Châu Ngọc chỉ cảm thấy, đầu óc kêu ong ong, giống như có một đám ruồi bọ bay trong lỗ tai nàng. Bị mẹ Đông Sinh mắng như vậy, nàng luống cuống tay chân đến cuối cùng là càng làm càng loạn.

Như vậy còn chưa nói đến, nàng đang tập trung nghe mẹ ĐÔNG SINH lời nhải, cảm giác được dưới chân có cái gì vừa động. Một lát, nàng bỗng nhiên hét lên một tiếng, trợn tay vẫn cầm mớ lúa lẫn cỏ nhỏ sai khi này, lớn tiếng kêu lên, ba chân bốn cẳng mặc kệ không nhìn về phía trước chạy loạn khắp nơi. Mà những người bị nàng tông trúng đều bị ngã trái phải nằm đè lên lúa.

Còn chưa chờ mẹ Đông Sinh nói gì, Tần Châu Ngọc đã đứng ở trên ruộng, vỗ ngực, thở hồng hộc chỉ vào vị trí nơi nàng mới đứng, lắp bắp nói: “Vừa... Vừa mới, có... Có cái gì vậy cần ở chân ta!”

Mẹ Đông Sinh nhìn một loạt người ngã xuống kia, hô hấp đột nhiên tăng cao, trong ánh mắt thiếu chút nữa có thể phun ra lửa.

Nàng nghiêng rặng nghiêng lợi đi đến chỗ Tần Châu Ngọc vừa đứng, tay thò xuống bần mò qua mò lại. Sau một lát, tay rút ra khỏi đống bần, trên tay còn cầm một con vật đang còn sống, nhìn kỹ thì ra là con cá chạch.

Nàng cầm con cá chạch, oán hận trừng mắt nhìn cái người vẫn đang đứng sợ sệt phía trên ruộng: “Ngạc nhiên cái gì? Ruộng nước không phải có lươn thì cũng là cá chạch!”

Tần Châu Ngọc đứng xa nhìn thấy vật đen tuyền đang ngo ngoáy trong tay mẹ ĐÔNG SINH, nhẹ nhàng thở ra, bĩu môi: “Con còn tưởng rằng là có rắn!”

Mẹ Đông Sinh đem cá chạch ném vào bên trong cái xô bên hông, tức giận thở hắt hắt chỉ vào nàng: “Người là thứ phá của, nhìn xem những mẫu lúa đang xanh tốt của ta, bị người làm hư hại không ít. Người khôn hồn thì làm việc cho tốt, nếu vẫn còn làm lúa chết, ta không để cho người yên đâu.”

Tần Châu Ngọc nhìn xuống nơi mình làm cho hư hết lúa, không khỏi cũng có chút chột dạ, lập tức gật đầu.

“Vậy người còn không mau xuống ruộng làm nhanh lên!”

Mẹ Đông Sinh bên này đang dùng âm thanh sư tử rống, liền nghe được một thanh âm bên kia gọi: “Biểu đi, biểu đi”.

Nhìn theo hướng có tiếng gọi mình mẹ Đông Sinh nhìn thấy nhị cường đang chạy lại đằng này kêu bà, đối với nàng phẩy phẩy tay: “Biểu đi, heo mẹ nhà con sinh heo con lần đầu, mẹ con kêu biểu đi qua phụ mẹ con một tay!”

Mẹ Đông Sinh nhớ tới cái gì dường như đã quên vỗ vỗ đầu: “Ai nha, saota đem việc này đã quên đi mất, ta lập tức đi theo người.”

Nói xong, liền lập tức đi lên trên ruộng, ở bên cạnh ruộng tùy tiện rửa chân, cũng không mang giày, đem giày xách ở trong tay liền chuẩn bị đi theo nhị cường.

Chính là vừa đi được vài bước, mới nhớ tới còn có Tần Châu Ngọc, lại lui về sau, phụng phịu nói: “Đến lúc ta trở về nếu ruộng vẫn còn bộ dạng như cũ, lúa cũng không nhổ hết, người đừng hy vọng ta cho Đông sinh cưới người vào cửa. Chúng ta là nông dân, chẳng muốn gặp nhất là kiểu đại tiểu thư tứ chi không làm được, lúa và cỏ cũng không phân biệt được.”

Nói xong, vừa tức giận nhìn cánh ruộng bị thê thảm, oán hận rồi đi.

Đi theo phía sau mẹ Đông Sinh là nhị cường, thấy người vừa đi qua, liền quay đầu đối với Tần Châu Ngọc lêu lêu cười, nói: “Biểu tẩu, người chậm rãi làm đi, chúng ta đi trước.”

Đang nhìn Tần Châu Ngọc bằng ánh mắt coi thường, nhìn xuống khẩu hình miệng của cô phun ra bốn chữ “Hạ lưu bại hoại” sau khi nghe được bốn từ đó, hần chỉ phải tức giận thu hồi lại kiểu trên tức cô, xám xịt cùng mẹ Đông Sinh rồi đi.

Hần thật không hiểu biểu ca nhỏ nhận thư sinh hiền lành của hắn, coi trọng nha đầu hung dữ này ở điểm nào mà ra sức chửi cho nàng.

Đội hai người đi rồi, Tần Châu Ngọc mặt xụ xuống, đặt mông ngồi ở trên bờ ruộng, vừa hận đưa tay ngắt cọng cỏ đưa lên miệng dùng sức mà nhai, khuôn mặt nhỏ nhắn thành một đoàn. Lúc này, ánh mặt trời lên cao thời tiết cực nóng, nàng nhìn thửa ruộng như có thâm thù từ lâu với nàng.

“Như thế nào? Tức giận?” Bỗng nhiên, Tần Châu Ngọc cảm giác trên đỉnh đầu có một bóng đen chiếu xuống dưới, ôn hòa mang theo giọng điệu nhẹ nhàng như là một dòng suối mát, rót vào thời tiết nóng nực này.

Nàng sờ sờ trên đầu vừa mới bị đội mũ rom, ngẩng đầu chằm mắt, nhìn về phía Đông Sinh: “Từ thư sinh, người rất vui sướng khi ta gặp khó khăn?”

“Thật oan cho ta! Ta làm sao vui sướng khi nàng gặp nạn.” Đông Sinh ngồi xổm xuống ở bên cạnh nàng, nhìn nàng từ trên xuống dưới, quần áo vải bông thô kệch, mặc vào thân hình nhỏ bé của nàng, nhìn có vẻ hơi rộng một chút, nhìn vậy thấy có chút thơ ngây ngu ngơ buồn cười. Hai má trắng nõn, bởi vì ánh mặt trời chiếu vào, đã biến thành đỏ bừng hai má, vừa đáng thương vừa đáng yêu. Mà ở trên cái trán nhắn nhụi sáng bóng kia tiết ra thật nhiều mồ hôi chảy dọc xuống hai bên má nàng.

Đông Sinh nhìn thấy hơi đau lòng, vươn tay ra, nhẹ nhàng đem mồ hôi giúp nàng lau khô.

Tần Châu Ngọc cũng không thêm liền gạt tay hắn ra: “Người chính là vui sướng khi ta gặp nạn, trước kia ta hay bắt người làm này làm nọ cho ta, hôm nay ta bị mẹ người hành hạ lại, không biết trong lòng người có bao nhiêu vui sướng!”

Đông Sinh cười lắc đầu, nhìn lúa bị nàng đạp hư, sớm biết rằng sẽ có trường hợp này xảy ra. Dù sao mẹ hắn đối với nàng như vậy cũng đã là nhân từ rồi, nếu là trước kia có tên nhóc nhà ai mà làm hư một cọng lúa của mẹ hắn, mẹ hắn chắc chắn sẽ đuổi theo mà đánh cho tên đó một trận. Mà hôm nay, hắn từ xa nhìn tới, mẹ hắn tuy có thực sự rất tức giận, nhưng cũng làm khó cho nàng. Điều này làm cho hắn nhẹ nhõm biết bao nhiêu.

Đông Sinh vừa nghĩ vừa đem giày cởi ra, Tần Châu Ngọc nhìn thấy chỉ liền hỏi “Người làm gì” không đi theo hắn xuống ruộng.

Vừa thấy Tần Châu Ngọc ở trên ruộng muốn đi xuống dưới này, hắn mới nhanh tay ngăn cản nàng lại: “Nàng đừng xuống. Nếu lại làm hư lúa, mẹ của ta có thể sẽ đuổi nàng ra khỏi nhà.”

Lời này quả nhiên thành công làm cho Tần Châu Ngọc đứng im tại chỗ, nàng nhìn Đông Sinh làm dưới ruộng cả nửa ngày, mới hiểu ra ha ha cười rộ lên: “Thư ngọc, thì ra là chàng đến giúp ta. Ai nha, vậy mà vừa rồi ta lại hiểu lầm chàng! Nhưng mà, chàng làm nhanh chút a, bằng không mẹ chàng mà quay lại, hai ta chết chắc.”

Quả nhiên là không hề khách khí.

“Yên tâm, mẹ ta đi đến nhà nhị cường, gặp được mẹ nhị cường, cho dù không có việc gì làm, cũng sẽ nói chuyện mất nửa ngày. Không trở về nhanh như vậy đâu.”

“Thật vậy sao!” Tần Châu Ngọc hiểu rõ gật gật đầu, bỗng nhiên hiểu ra được cái gì, mắt đen lúng liếng mở to, “Thư ngọc, là chàng nhờ người kêu mẹ chàng đi, đúng hay không?”

Đông Sinh cũng không trả lời nàng, chỉ liếc nàng một cái, tiếp tục làm việc.

Tần Châu Ngọc vì phát hiện được việc này cảm thấy hạnh phúc ngọt ngào giờ hai tay lên, quên hết tất chạy thật nhanh xuống ruộng ôm Đông Sinh.

Cũng may Đông Sinh nhanh tay lẹ mắt, nàng còn chưa kịp dẫm nát lúa dưới chân, hắn đã nhanh ngăn cản nàng lại.

Vừa cản nàng đứng yên lại, Tần Châu Ngọc liền lập tức ôm hắn, dưới ánh mặt trời, hai người ngã xuống trên ruộng.

Lúc này có mấy thanh niên trai tráng trong thôn đi ngang, thấy cảnh trước mắt, huyết sáo, hướng hai người nói: “Ai nha, kia không phải Đông Sinh sao? Mau nhìn kia, hắn đang cùng cô nương mang từ trong thành về thân mật kia!”

Đông Sinh nhìn mặt trời chói chang trên cao, chỉ cảm thấy cả mặt đều đỏ bừng.

Bạn đang đọc truyện *Bố Y Thiên Kim* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Nói Dối

Đông Sinh ngược nhìn mặt trời chói trên đỉnh đầu hai người, nhận được sự nhiệt tình của nàng làm Đông Sinh đỏ mặt. Nói nhỏ vào lỗ tai Tần Châu Ngọc: “Mau đứng lên đi, người ta thấy sẽ cười cho!”

Tần Châu Ngọc đang vui sướng liền trở lại bình thường, lập tức đứng lên, nhìn vào hướng hai nam nhân vừa mở miệng trên chộc hai người bọn họ, giọng giận dữ rống lên: “Nhìn cái gì mà nhìn! Đồ nhiều chuyện!”

Hai người bị mắng không những không tức giận mà còn, nói giọng ngả ngón chọc họ: “Ôi! Nương tử của Đông sinh thì ra là một mụ la sát! Đông Sinh Đông Sinh, người phụ nữ ở trên giường có phải cũng hung dữ như vậy không?”

Hai người này cùng Đông Sinh từ nhỏ lớn lên, chẳng qua Đông Sinh người ta trưởng thành là một tú tài tuần tú lịch sự, còn bọn họ lớn lên lại trở thành bọn không học hành không nghề nghiệp.

Hai tên không có học thức lễ phép cho nên nói chuyện tất nhiên là không biết ngại ngùng là gì, thấy Đông Sinh đỏ mặt, nói càng hăng say.

Nhưng bọn họ không nghĩ tới là, nương tử của Đông Sinh, sự thật là một mụ la sát. Tần Châu Ngọc thấy hai người vẫn đang trêu chọc, nói ra những câu không hay, ngồi xổm xuống đất, hai tay cầm hai cục bùn, giận dữ ném vào mặt hai người đó.

Ba! Ba! Hai tiếng. Thành công chọi trúng bùn vào giữa mặt hai người đó.

Đông Sinh thấy hai người bị chọi trúng bùn la lối um sùm, cũng mở miệng cười to lên, mới lúc này còn cảm thấy xấu hổ: “Tiểu tử thú, các ngươi lần sau còn dám trêu chọc đại ca như ta đây.”

Hai người kia bị chọi hai quả bùn vào miệng, mở miệng nói: “Đông Sinh ca, ngươi thật thâm, cười về một nương tử hung dữ như vậy, tìm con cạp cái về làm dâu nhà huynh, huynh đệ chúng ta thật lo lắng cho huynh.”

Đông Sinh cười: “Đừng thay ta lo lắng, các ngươi vẫn nên lo kiếm vợ cho bọn ngươi trước đi!”

Lời này nói ra trúng chỗ đau của hai người bọn họ, hai người bọn họ cũng không thèm cãi lại lau mặt tức giận bỏ đi.

Tần Châu Ngọc đắc ý vỗ vỗ tay: “Cho bọn hần biết sự lợi hại của ta.”

Đồng Sinh nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lộ vẻ đắc ý, trừng mắt nhìn nàng một cái: “Biết nàng lợi hại, ngồi yên trên ruộng đợi ta, đừng làm phiền ta làm việc.”

Tần Châu Ngọc đối với lời nói của Đồng sinh cô nghĩ là rất đúng, cười khanh khách, rất biết nghe lời trèo lên trên ruộng ngồi xổm xuống đợi hần.

Đồng Sinh tuy rằng nhìn là một thư sinh nhỏ nhẹ, nhưng đối với xử sự trong cuộc sống, cũng là một chút không sợ ai. Bởi vì không có cha, Đồng Sinh từ nhỏ thấy mẹ hần làm việc mệt nhọc, từ lúc biết chuyện nhìn mẹ hần mà cảm thấy đau lòng, luôn tranh việc làm để đỡ dần cho mẹ hần. Tuy rằng mẹ Đồng Sinh vẫn hy vọng Đồng Sinh đọc sách thật tốt, thi đậu công danh, nhưng từ khi lớn tuổi, có con trai chia sẻ cũng xem thấy an ủi.

Đồng Sinh làm vừa cẩn thận vừa nhanh chóng, động tác thành thục, thân người có một chiều cao lý tưởng, nhìn hần vừa giỏi giang tuấn tú.

Tần Châu Ngọc chống đầu, khoe miệng hướng hai bên thật rộng, tươi cười chân thật trong sáng. Nàng vẫn nghĩ Đồng Sinh là thư sinh tay trái gà không chặt, không nghĩ, làm việc nhà nông cũng có thể thành thực giỏi giang như vậy. Đây là tướng công của nàng, so với tướng công của người khác là giỏi nhất. Bất tri bất giác, cảm thấy kiêu ngạo và thỏa mãn, trong lòng Tần Châu Ngọc mãi nguyện và hạnh phúc.

Đồng Sinh tựa hồ là cảm nhận được ánh mắt sáng quắc của nàng, ngẩng đầu xa xa nhìn về phía nàng. Nàng hướng hần vẫy vẫy tay, khoe miệng mở to, tươi cười sáng lạn như ánh ban mai vào sáng sớm, Đồng Sinh chỉ cảm thấy có chút mê muội, không biết là bị ánh mặt trời chiếu, còn nhìn thấy được nụ cười đông của nàng khi cười.

Hần ngưng ngừng nở nụ cười, yên lặng cúi đầu.

Đương nhiên, hần cũng không có nhắc nhở nàng, trên mặt nàng dính bùn do hai tay nàng tạo nên.

Đồng Sinh rất nhanh nhỏ sạch sẽ cò, lại xử lý tốt số lúa bị Tần Châu Ngọc làm hư. Thở phào nhẹ nhõm, đi trở về trên bờ ruộng.

Tần Châu Ngọc mở to đôi mắt đen lúng liếng, cười đối hần nói: “Thư ngọc, chàng thật lợi hại.”

Nàng khen hần, một nửa xuất phát thật lòng, một nửa xuất phát nịnh nọt. Đồng Sinh hiểu tính của nàng quá, thân nhiên nhìn bộ đánh chân chó của nàng: “Chạy nhanh đi rửa chân cho sạch rồi về nhà, đừng phơi nắng lâu quá sẽ xấu xí.”

Tần Châu Ngọc liên tục gật đầu.

Nước suối mát lạnh, chảy xuống chân thật là sáng khoái. Tần Châu Ngọc ngâm rửa cả ngày cũng không muốn rời đi, còn lôi kéo Đồng Sinh không cho đi, tâm tình rất tốt đã ngân nga hát.

Đồng Sinh nghe tiểu khúc xa lạ: “Bài hát này nàng học ở đâu? .”

Tần Châu Ngọc ngẩn đầu nghĩ nghĩ: “Không biết, vì sao cứ hát được ra miệng thôi.”

Đồng Sinh mày hơi chau lại, ca khúc này thật sự hần không biết, nhưng hần có thể khẳng định không phải của vùng này. Như thế, Tần Châu Ngọc chỉ sợ từ phương xa trôi dạt về đây.

Nghĩ như vậy, Đồng Sinh trong lòng không biết nên vui mừng, hay là lo lắng.

Tần Châu Ngọc thấy Đồng Sinh nửa ngày không nói tiếng nào, nghiêng đầu nhìn về phía hần, con mắt lúng liếng, hắc hắc cười mở miệng: “Thư ngọc, ta nghĩ ta đã yểu rồi!”

Đồng Sinh đang suy nghĩ bị câu nói này làm cho bừng tỉnh, trên mặt đột nhiên đỏ lên. Nha đầu này suy nghĩ như thế nào liền nói như thế đó, hần thoáng ngại ngùng, khó khăn cự tuyệt: “Hiện tại là ban ngày.”

Tần Châu Ngọc biểu mô coi thường, oán giận: “Khi ở nhà lại gặp mẹ chàng, ta lại không thể lại gần người.”

Trong lòng Tần Châu Ngọc đã nhận định, Đồng Sinh chính là tướng công của nàng, đương nhiên không cần gì phải dấu diếm.

Đồng Sinh quay đầu, nhìn phía sau sườn mặt của nàng, nhìn đến vành tai của nàng đỏ bừng, chỉ giỏi mạnh miệng nói, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy ngọt ngào, mặc kệ ai thấy muốn đi qua ôm nàng vào lòng, đang đi đến bên cạnh nàng, Tần Châu Ngọc bỗng nhiên lại quay đầu, u oán nhìn hần.

Bao nhiêu nhiệt tình của Đồng Sinh liền bay mất, yên lặng lui ra phía sau một ít khoảng cách, sau đó mặt không chút thay đổi nhìn trên mặt nàng hai vết bùn thật lớn, mặt không biến sắc mở miệng: “Sợ người khác nhìn thấy, chúng ta không có sự e ngại. Lỡ nói tới tai mẹ ta thì không hay cho nàng thôi.”

Tần Châu Ngọc bất mãn oán thăm, cũng chỉ bơ đi ý định thân mật ở ngoài.

Như Đồng Sinh đoán trước, khi mẹ hần về đến nhà, trời đã muốn tối đi. Hấp tấp đi vào cửa, liền lớn tiếng ồn ào: “Đồng Sinh, Đồng Sinh, người thành thật nói cho mẹ biết, có phải hay không ruộng kia do người làm đúng không?”

Tần Châu Ngọc chột dạ nhìn mặt Đồng Sinh, chỉ thấy hần vẻ mặt vô tội nói: “Ta hôm nay luôn luôn tại trong phòng đọc sách, làm sao có đi ra đồng nhỏ

cỏ được. Ta nghĩ là Tiểu Ngọc làm đó, nàng giữa trưa mới từ ruộng quay trở về.”

Thấy Đông Sinh nói chuyện bình tĩnh không giống như nói dối, Tần Châu Ngọc cũng không còn lo lắng, ngân đầu phụ họa: “Chính là con làm, con làm mất hết cả một buổi sáng đó !”

Mẹ Đông Sinh vốn không tin hai người này, nhưng thấy trên mặt Tần Châu Ngọc dính hai vết bùn thật lớn, sự nghi ngờ cũng bớt đi một nửa, nghĩ nhỏ cỏ cũng không phải là công việc gì khó khăn, liền nửa tin nửa ngờ tin bọn họ. Nghĩ nghĩ, lại chỉ vào Tần Châu Ngọc nói: “Người... Ngày mai theo ta đi lên núi đốn củi.”

Tần Châu Ngọc vừa nghe, kêu nàng đi đốn củi, không chút nghĩ ngợi liền gật đầu đáp ứng.

Đông Sinh bỏ quyển sách trên tay xuống nói: “Nương, chuyện đốn củi vẫn nên để con đi tốt hơn.”

Mẹ Đông Sinh lần này cũng không lập tức ngăn cản, chỉ là nghĩ nghĩ: “Được, chúng ta ngày mai ba người cùng đi đốn củi.”

Bạn đang đọc truyện *Bố Y Thiên Kim* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Lau Súng Cướp Cò

Đi Sài Sơn xa đến mấy chặn đường, cho nên Đông Sinh không muốn Tần Châu Ngọc đi theo mẹ hắn là vì lý do đó. Trước đây Đông Sinh giúp mẹ hắn đốn gỗ về dùng, sau khi trở về đều là một đến không còn thờ nổi. Cho nên Tần Châu Ngọc da dẻ trắng trẻo yếu đuối, cũng không biết có thể đi được đến nơi không.

Tần Châu Ngọc đương nhiên là không biết nơi đó, khi đi bởi vì có Đông sinh đi cùng nhau, không cần cùng với mẹ hắn đi chung, cả người đều vui vẻ hơn hờ.

Nhưng khi đi được vài dặm đường, còn chưa tới nơi, trong lòng nàng cảm thấy sốt ruột, lôi kéo Đông Sinh nhỏ giọng hỏi: “Còn xa lắm không a?”

Đông Sinh còn chưa trả lời, mẹ Đông sinh đi phía trước đã quay đầu lại liếc nàng nói: “Chưa đi được một nửa chặn đường, như thế nào? Mới đi như vậy mà đã chịu không nổi? Đức tính không kiên nhẫn của người mà đòi làm con dâu của thống Kim mã sao?”

Tần Châu Ngọc bất mãn bĩu môi, muốn phản bác, bị Đông Sinh ngầm kéo tay của nàng, không cam lòng mà nuốt con tức vào lòng, tiếp tục đi về phía trước.

Thật vất vả mới đến được nơi đốn củi, sự thống khổ mới bắt đầu. Bởi vì ghét bỏ Tần Châu Ngọc tay chân quá chậm, mẹ Đông Sinh cũng không cho nàng đốn củi, chỉ huy Đông Sinh, mẹ hắn thuần thục bó thành ba bó củi rất gọn gàng.

Không ai ngờ rằng, mẹ Đông Sinh thế nhưng em bó củi to nhất nặng nhất bắt Tần Châu Ngọc vác. Tần Châu Ngọc lấy sức, vác bó củi lên lưng nhưng vừa vác lên, dưới chân lập tức liền một cái lão đảo, thiếu chút nữa ngã sấp xuống, bất lực buông xuống, oán giận nói: “rất nặng.”

Đông Sinh cũng cảm thấy mẹ hắn thật quá đáng, chạy nhanh đến phía trước, đem kia bó củi đó vác lên lưng của mình, thay đổi bó nhẹ nhất cho nàng. Mẹ Đông Sinh bộ dáng không có tiền đồ như vậy, ức giận đi lên phía trước, chính mình khiêng lên một bó, nhẹ nhàng bước đi lên phía trước.

Tần Châu Ngọc dù sao cũng là một đại tiểu thư, cố gắng lắm mới đi được vài bước, liền rầm rì kêu mệt. Đông Sinh thấy mặt nàng đỏ bừng đều là mồ hôi, biết nàng thật sự không quen làm việc nặng, đành phải chạy lại chỗ nàng, rút ra mấy cây củi hơi to, giúp nàng giảm bớt sức nặng.

Cho dù như vậy, Tần Châu Ngọc càng ngày đi càng chậm. Vì thế đi chưa được một nửa đoạn đường, bó củi đang khênh trên người Tần Châu Ngọc, liền toàn bộ chuyển dời lên trên người Đông Sinh.

Đứng trước là mẹ Đông Sinh, gặp hai người cò xát qua lại, nhìn thấy, thiếu chút nữa tức giận mà phun ra ngum mau. Con của mình thì đang công bó củi lớn thờ hồng học, đi bên cạnh nha đầu kia trên người không biết khi nào đã không còn cầm cái gì nữa.

”Xem ra con ta còn rất có lực.” Bà khiêng củi chạy tới hung tợn trừng mắt hai người, “Nếu như vậy, lưng của lão nương ta cũng rất đau, không bằng người đều công.”

Dứt lời, thật sự đem bó củi trên lưng của mình, hướng trên người Đông Sinh đặt lên, sau đó trừng mắt nhìn Tần Châu Ngọc, nổi giận đùng đùng bỏ đi.

Đông Sinh tuy rằng không giống như thư sinh chân yếu tay mềm, nhưng mà cùi của ba người đều để trên lưng hắn, cũng thật sự là ăn không tiêu, lại không dám gọi nương hắn giúp, mà nhìn người bên này, có thể chính mình đi trở về nhà đã là tốt lắm rồi, làm sao trông cậy vào giúp đỡ. Hắn đành phải cắn chặt môi, khiêng ba bó củi, từng bước một khiêng trở về nhà.

Đông Sinh mười mấy năm không làm nhiều như vậy, về nhà, hai chân run rẩy không bước nổi nữa, càng không có sức lực để ăn cơm, tùy tiện ăn mấy

miếng, vội vàng tắm sạch sẽ, liền lên giường ngủ đi.

Vừa mới thiêu thiêu ngủ, Đông Sinh mơ mơ màng màng mở mắt ra, lại nhìn thấy trong bóng đêm, Tần Châu Ngọc đang ngồi ở bên giường của chính mình, nhìn mình. Hắn còn có chút ngây thơ, hàm mơ hồ hỏi: “Tiểu Ngọc, người như thế nào ở trong này? Mẹ mà thấy được sẽ không tốt.”

Tần Châu Ngọc bĩu môi nhỏ giọng nói: “Ta lặng lẽ chui vào, không để cho đại nương nhìn thấy.” Dừng một chút, lại nói, “Người có phải rất mệt không?”

Đông Sinh gật đầu: “Thì hơi mệt chút, bởi vì đã lâu không làm việc nặng như vậy.”

Tần Châu Ngọc dạ, im lặng thật lâu, mới áp ứng tiếp tục mở miệng: “Thư ngọc, ta có phải vô dụng lắm phải không, cái gì đều làm không được, mẹ chàng có thể đồng ý cho chàng cưới ta vào cửa không?”

Đông Sinh nhìn thấy dáng vẻ sầu não của nàng, làm cho hắn cảm thấy buồn cười, hắn cũng quả thật bật cười: “Mẹ ta đối với nàng to tiếng hung dữ vậy thôi, hơn nữa, ta cũng không tính cho người phải làm việc cực khổ.” Nói xong, nắm một bàn tay của nàng, “Nàng nhìn thử tay mình xem, làm sao có thể làm việc nặng được. Đừng có lo lắng, chờ ta thi đậu công danh, chúng ta quay lại vào thành, nếu có thi qua vòng sơ tuyển, chúng ta phải đi kinh thành, ta sẽ không cho nàng ở đây chịu khổ lâu đâu.”

Tần Châu Ngọc vốn người ruột dạ ngây thẳng, nào biết nói cái gì là cảm động, chẳng qua Đông Sinh này lời nói, cũng thực sự làm cho nàng vui vẻ cảm động, nàng cười khanh khách dựa vào ngực Đông Sinh: “Thư ngọc, người thật tốt.”

Đông Sinh chịu không nổi sự ái muội này, đem nàng đỡ dậy: “Nàng nhanh quay về phòng của mình đi, lỡ bị mẹ ta phát hiện, đối với sự kiểm tra của mẹ ta nàng càng không qua được.”

Không nghĩ này nói dứt câu, chợt nghe tiếng mẹ của Đông Sinh ở ngoài cửa: “Đông Sinh, con đang ngủ không? Mẹ thấy bữa tối con ăn không có no, mẹ mang cho người thêm hai cái bánh, đừng để bị đói.”

Tần Châu Ngọc cùng Đông Sinh đều là cả kinh, rốt cuộc vẫn là Đông Sinh phản ứng nhanh, một phen lôi kéo Tần Châu Ngọc, nhét vào trốn vào trong mền của mình.

Động tác nhanh nhẹn lưu loát, mẹ Đông Sinh đã mag đẩy cửa đi vào: “Đông Sinh, hôm nay mệt lắm đúng không? Nhanh, mẹ có đem hai cái bánh đến cho con ăn.”

“Dạ, mẹ, người đặt lên bàn là được, khi nào con đói bụng con sẽ ăn.”

Đông Sinh lúc này chỉ hy vọng mẹ hắn lập tức rời đi, bởi vì Tần Châu Ngọc vừa vận bị hắn kẹp ở hai hai chính giữa hai chân của hắn, bởi vì do lúc này hắn dùng lực quá mạnh, dựa vào người hắn rất gần, mặt của nàng thế nhưng lại để chính xác, dựa ngay bụng dưới của hắn, vị trí mẫn cảm của hắn. Điều có thể cảm giác được hô hấp nóng hổi của nàng, cách tiết khố mỏng manh, phun vào vị trí mẫn cảm của hắn.

Không ngờ, mẹ Đông Sinh thấp sáng ngọn đèn, để bánh ở trên bàn, lại kéo ghế dựa qua, nhẹ nhàng ngồi xuống, rất có bộ dáng ngồi tâm sự suốt đêm với con mình.

Cứu mạng! Đông Sinh đáng thương cảm thấy mình chỉ muốn khóc.

“Đông Sinh, mẹ hôm nay không phải cố ý làm khó dễ con. Mẹ nhìn thấy con thật lòng yêu thương nha đầu kia, mẹ sợ a, người dùng ngón chân suy nghĩ cũng nhìn ra, nha đầu đó da dẻ thịt non mềm cái gì cũng không làm được, khẳng định ở nhà được nuông chiều, vạn nhất ngày nào đó nàng ta nhớ lại mọi chuyện, ghét bỏ chúng ta, người tính làm sao bây giờ? Cho dù là nàng không suy nghĩ, nhưng nhà nàng thì sao?”

Đông Sinh hiện nay đâu còn tâm tư suy nghĩ đến chuyện đó, đầu óc đều chú ý đến địa phương nóng bức khó chịu ở dưới, bởi vì nằm trong chăn rất nóng, hô hấp Tần Châu Ngọc ngày càng nhanh, nhiệt độ hơi thở cũng ngày càng nhanh hơn. Đông Sinh cố gắng cùng dưới thân đấu tranh tư tưởng, nhưng thực không may, dưới thân Tiểu Tổng thực sự không chịu thua chủ nhân của mình, hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang đứng lên. Còn chưa nói đến, rất nhanh, người nằm ở dưới chăn đưa tay ra nắm tiểu Tổng một chút, hành động này của nàng làm cho hắn nhận không được khẽ rùn mình.

Tại sao lại có tình huống như vậy, nguyên do là Tần Châu Ngọc nằm trong mền buồn chán, dần dần có chút không kiên nhẫn, bỗng nhiên lại cảm giác trên mặt bị cái gì cứng rắn chọc vào mặt, nhìn không biết cái gì nên cũng không suy nghĩ nhiều, cảm thấy không thoải mái, liền ở trong mền đưa tay muốn búng cái vật đang khó chịu trước mặt mình. Vừa đề nằm xuống, vật đó lại dựng đứng lên. Lại đề, lại thẳng lên, cuối cùng hoàn toàn đã chọc giận ý chí chiến đấu của Tần Châu Ngọc, nàng lấy tay dùng sức đè thật mạnh xuống. Mà một cái nhún này, lại là người ngu dốt, dùng tay làm nhanh và nhanh hơn, cũng không biết mình đang làm gì. Giấu ở trong chăn Tần Châu Ngọc, rốt cuộc thì mặt ửng hồng lên, mà thời điểm nàng buông tay ra, bỗng nhiên một cổ ẩm ướt nóng hổi liền như vậy truyền tới trong lòng bàn tay, Đông Sinh thân thể cũng mạnh mẽ rung rung một chút.

Tiểu Tổng thành thật, người làm chuyện xấu Tần Châu Ngọc, rốt cuộc đã ở trong chăn biết được việc gì xảy ra.

Mẹ Đông Sinh nói liên miên cần nhẫn nói rất nhiều, cũng không thấy Đông Sinh đáp lại câu nào, mẹ hắn nhìn qua ánh đèn nhìn, chỉ thấy con của mình về mặt đỏ bừng, trên mặt còn có sự nhẫn nhịn khó chịu không khỏi lo lắng: “Đông Sinh, con làm sao vậy?”

Đông Sinh cố gắng thở phào nhẹ nhõm, về mặt đau khổ nói: “Mẹ, con chính là mệt mỏi, có cái gì ngày mai rồi nói. Mắt của con không mở lên nổi nữa. Bánh này một lát ngủ dậy con ăn.”

Mẹ Đông Sinh nghi ngờ nhìn nhìn con, nghĩ hắn khả năng thật sự là mệt mỏi, liền đem chuyện còn chưa nói xong nuốt xuống, thổi đèn, xoay người ra cửa.

Đợi cho người đi xa, Đông Sinh thật nhanh đem Tần Châu Ngọc lôi ra ngoài. Tần Châu Ngọc được hít thở không khí, mở to miệng hô hấp vài cái, áp úng mở miệng: “Ta vừa rồi không phải cố ý, ta không biết đó là của người...”

Dù là da mặt thật dày, Tần Châu Ngọc cũng nói không được câu kế tiếp.

Đông Sinh nghiêng răng nghiêng lợi nhỏ giọng nói: “Thiếu chút nữa bị nàng phê đi.”

Hai người đều mặt đỏ lợi hại, cũng may cánh tối lửa tắt đèn, đều nhìn không rõ bộ dáng của đối phương. Thật lâu sau, Đông Sinh lại nói ra một câu: “Xem ra, phải thật nhanh thành thân.”

“Hả?” Tần Châu Ngọc phản ứng không kịp. Đầu vừa trong bóng tối đi ra ngoài, Đông Sinh liền rướn người lên, chuẩn xác hôn lên môi của nàng, nhỏ giọng ní non: “Ta nói, chúng ta phải nhanh thành thân thôi.”

Sự thân mật như vậy, vừa mới xấu hổ liền dần dần nhạt đi, chỉ còn hai người gấn bó ôm nhau cảm thấy ngọt ngào

Bạn đang đọc truyện *Bố Y Thiên Kim* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Chuyển Biến Tốt Đẹp

Mỗi ngày trôi qua trong tiếng chim kêu thánh thót, tiếng ếch kêu ồm ộp, thời gian qua nhanh lúc này đã vào cuối thu.

Tuy rằng Đông Sinh hy vọng được sớm thành thân Tần Châu Ngọc, nhưng mẹ của hắn vẫn không đồng ý, đối với Tần Châu Ngọc vẫn khó chịu lạnh như cũ, cả ngày bắt nàng làm cái này làm cái kia. Nhưng Tần Châu Ngọc một chút cũng không chịu thua kém, nấu cơm, may giày khâu lại, giặt quần áo, mang hai thùng đi ra sông gánh nước; hái rau, thời gian ở gần nhau cũng không có.

Kỳ thật đúng là không thể trách mẹ Đông Sinh, nhà ai cũng không nguyện cưới một người con dâu không rõ nguồn gốc như vậy, chỉ trách Tần Châu Ngọc thật sự là làm cho người ta chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Ngày qua ngày, Tần Châu Ngọc cũng cảm thấy khinh thường chính mình. Rõ ràng những việc này nhìn rất dễ làm, tại sao cái gì cô cũng không làm thành công được?

Cũng may Đông Sinh không chê cô, thậm chí còn cảm thấy đó mới là tính tình của cô. Mỗi khi thấy nàng làm một chuyện thất bại, khi nàng ảo não, sẽ thừa dịp mẹ hắn không chú ý, vụng trộm lôi kéo nàng an ủi nàng, hai người lại nhân cơ hội tình chàng ý thiếp một phen.

Tần Châu Ngọc là cô nương rất mạnh mẽ, kiêu an ủi này đối với cô rất phù hợp, mỗi lần thân thiết xong, Tần Châu Ngọc liền lại vui tươi hơn hờ sinh long hoạt hổ, tiếp tục nhận sự tra khảo của mẹ Đông Sinh

Bà bây giờ mới hiểu rõ, lúc trước chỉ nghĩ Đông Sinh ham mê đọc sách chỉ là hứng thú nhất thời, bây giờ thấy hắn mỗi ngày chăm chỉ học hành gian khổ.

Kỳ thật, qua nhiều thế này ngày, mẹ Đông Sinh cũng dần dần nhìn ra tính tình của Tần Châu Ngọc, quả thật là cô nương xinh đẹp nhưng tính tình rất nóng tính, rất bốc đồng, mỗi khi thấy Đại Tráng nhị cường hoặc những tên tiểu tử trong thôn, đều là âm thanh hung dữ, cho dù là đối Đông Sinh, cũng thường xuyên là lớn tiếng hung dữ.

Nhưng bà không thể không thừa nhận là, nhà đầu này đối với con của bà thật sự yêu thương, lòng tràn yêu thương thỏa mãn đều là tiểu tử ngọc con của bà, cho nên mới chịu nhịn nhục mỗi ngày đều chịu đựng để cho bà làm khó dễ, nếu đổi là người khác, sớm đã hoàn sợ chạy mất. Còn nói đến đứa con trai của bà, sợ mẹ hắn đối xử không tốt với người trong lòng của hắn, ngoài mặt giả bộ không nói gì, sau lưng lại an ủi giúp đỡ nàng lấy lòng nàng, hành động như vậy làm sao qua khỏi mắt bà.

Bà cũng không muốn trở thành người ác độc, cũng mong Đông Sinh sớm cưới được vợ và sinh cháu nội cho bà ấm lòng, chỉ sợ hạnh phúc của con bà đều bị hỏng do thân phận của nhà này. Mẹ Đông Sinh là người hiểu biết rộng, bà không sợ cái gì, chỉ sợ Tần Châu Ngọc là tiểu thư con nhà giàu có, sau này trí nhớ khôi phục lại, còn không hận bọn người nhà quê như họ lừa gạt nàng sao. Nếu Đông Sinh có thể thi đậu được công danh thì tốt, lỡ thi không đậu, sẽ tai họa không tốt, chỉ là thư sinh nghèo ở thôn Kim Viện nhỏ bé, sao có thể chứa nổi một tiểu thư con nhà giàu.

Mất thấy thi Hương sắp đến, còn có vài ngày chính là ngày Đông Sinh khởi hành đi thi. Mẹ Đông Sinh vốn nghĩ may cho Đông Sinh một ít quần áo mới để đi thi, nhưng thấy hắn mỗi ngày đều vui đầu vào học hành cực khổ, liền bỏ đi ý niệm này trong đầu, trực tiếp lôi kéo Tần Châu Ngọc cùng mình đi lên trấn trên.

Mẹ Đông Sinh sắp xếp nhanh gọn để hai người công mang lên chợ để đổi được tiền mua bút giấy quần áo cho Đông Sinh rất, rất nhanh đã bán được sạch hết mang theo Tần Châu Ngọc đến tiệm may y phục. Tần Châu Ngọc biết mẹ Đông Sinh muốn may đồ mới cho Đông Sinh may quần áo mới cho hắn mang đi thi, cũng có chút hưng phấn, nhìn trái nhìn phải, chỉ vào trong tiệm một bộ áo dài màu trắng nói: “Đại nương, bộ kia nhìn rất đẹp, thư ngọc mặc nhất định sẽ rất đẹp.”

Mẹ Đông Sinh liếc mắt nhìn bộ quần áo nàng chỉ, trợn mắt nhìn nàng: “Ta còn chưa có chết đâu, con ta mặc đồ tang làm gì.”

Nói xong, chỉ vào một bộ quần áo : “Ông chủ, tôi muốn mua bộ quần áo màu đen kia.”

Tần Châu Ngọc bắt mắt thờ dài, lại nuốt tiến nhìn bộ quần áo màu trắng kia, rõ ràng chính là màu trắng càng thích hợp mặc trên người thư ngốc!

Mẹ Đông Sinh giao tiền cầm quần áo đã được bao bọc cẩn thận, thấy Tần Châu Ngọc vẫn còn nhìn chằm chằm bộ quần áo màu trắng kia, không kiên nhẫn kéo nàng trực tiếp đi ra ngoài: “Nhìn cái gì vậy! Đừng chậm trễ thời gian ta còn muốn đi mua một số thứ.”

Ở nông thôn không dễ dàng như trong thành, một tháng cũng chỉ đi được hai lần, cho nên mẹ Đông Sinh mỗi lần đều phải mua nhiều đồ mang về để dành xài. Mẹ Đông Sinh ở phía trước nhìn chỗ này một cái nhìn chỗ kia một cái, cùng người bán trả giá một số thứ, Tần Châu Ngọc không tình nguyện đi theo ở phía sau, trong đầu vẫn suy nghĩ đến bộ quần áo màu trắng đó.

Qua hồi lâu, nàng thấy mẹ Đông Sinh miệng nói liên hồi dùng để trả giá, rốt cục nhìn không được lời kéo vạt áo của bà.

Mẹ Đông Sinh đang nói chuyện cùng người bán cao hứng, định lại tay nàng, quay đầu trừng mắt nhìn nàng: “Chuyện gì?”

Nói xong, không quan tâm chuyện của nàng tiếp tục nói chuyện với người bán hàng.

Tần Châu Ngọc oán niệm bĩu môi, lại lôi kéo.

Mẹ Đông Sinh cảm thấy là bị nàng làm phiền, quay đầu hung tợn bức tức rống lên: “Người rớt cuộc muốn làm gì? Không thấy được lão nương đang bận sao?”

Tần Châu Ngọc giật mình, ấp úng mở miệng: “Đại nương, cho con một ít tiền...”

“Cái gì?”

“Cho con ít tiền.” Tần Châu Ngọc lớn tiếng nói rõ ràng hơn.

“Người cần tiền làm gì?”

“Con... Con muốn...” Tần Châu Ngọc quay đầu nhìn nhìn bốn phía, chỉ thấy xa xa có một tiệm ăn nhỏ, “Con muốn đi mua đồ ăn, con đói bụng.”

Mẹ Đông Sinh cao thấp đánh giá nàng liếc mắt một cái, lấy tuýt bên hông ít tiền ra tay đưa cho cô: “Đi nhanh về nhanh.”

Tần Châu Ngọc nhìn nhìn trên tay số tiền ít ỏi đáng thương: “Quá ít, con có thể mua được cái gì?.”

“Thực phiền toái.” Mẹ Đông Sinh không có tính nhẫn nại, rõ ràng lấy ra thêm một ít tiền để trên tay nàng, “Đi đi đi, thích mua cái gì thì mua đi, mua nhanh quay trở lại, coi chừng mất.”

Tần Châu Ngọc cầm trong tay đồng tiền, vui vẻ ra mặt: “Dạ dạ, con mua sẽ quay lại liền.”

Xoay người chạy.

Mẹ Đông Sinh nhì theo bóng dáng của nàng, vẫy vẫy tay nói: “Đúng là đồ ngốc.”

Nói xong, lại tiếp tục buôn chuyện cùng người bán hàng.

“Lão bản, tôi muốn mua bộ quần áo màu trắng kia.” Tần Châu Ngọc thở hồng hộc chạy về chỗ tiệm may quần áo khi nãy, đưa tay để tiền lên trên bàn.

Ông chủ đi tới, nhìn vào số tiền nàng để trên quầy: “Cô nương, nhiều đây tiền không đủ đâu!”

“Không đủ?” Tần Châu Ngọc buồn bức nhìn nhìn, “Vừa mới kia y phục màu đen kia không phải chỉ có bao nhiêu đây tiền sao?”

“Bộ y phục màu trắng nhiều tiền hơn, nhưng chỗ tiền này thiếu còn nhiều.” Ông chủ thấy vẻ mặt thất vọng của cô, nghĩ nghĩ nói, “Bằng không, cô mua một khúc vải trắng về, chính mình may một bộ chắc cũng đẹp như bộ này, so với tiền công của thợ may sẽ rẻ hơn rất nhiều!”

“Như vậy a!” Tần Châu Ngọc nghĩ nghĩ, “Vậy cho tôi một khối vải vóc đi.”

Nàng cũng không tin, bằng trí thông minh của nàng, không thể may được bộ quần áo nguyên vẹn. Trong đầu tưởng tượng tới lúc Đông Sinh mặc bộ quần áo màu trắng do nàng may, chắc chắn sẽ ra đời một ngôi sao, Tần Châu Ngọc không chủ lực ra về mặt vui sướng.

Tần Châu Ngọc cẩn thận vào trong ngực của cô, lại thuận tay mua hai cái bánh, một bên giả vờ giả vịt cắn, một bên đi tới chỗ của mẹ Đông Sinh đang đứng chờ cô.

Còn chưa đi đến chỗ cũ, liền nghe được một tiếng sư tử hồng gầm lên: “Tên ăn rộm kia, đứng lại mau cho ta.”

Tần Châu Ngọc một ngum bánh thiếu chút nữa nghẹn họng, chỉ thấy hai bóng người, bay nhanh hướng chỗ cô đứng lướt qua mặt cô. Nàng tập trung nhìn vào, mặt sau một cái đúng là mẹ Đông Sinh, một bên kêu to một bên đuổi theo phía trước một tên tiểu tử trẻ tuổi.

Tần Châu Ngọc không suy nghĩ nhiều như vậy, dùng sức nhét hết bánh vào miệng, liền nhanh chân đuổi theo.

Tần Châu Ngọc tuy rằng việc nhà nông làm không được, nhưng đánh nhau bắt người rất có kinh nghiệm, chạy rượt đuổi so với người khác vẫn nhanh hơn. Trong chớp mắt liền đuổi theo tới sau lưng mẹ Đông Sinh, tiếp theo lại vượt qua bà, thẳng tắp đuổi theo phía trước tên ăn trộm kia.

“Đứng lại!” Một tiếng gầm lên, Tần Châu Ngọc phi thân bay lên, bắt tên ăn trộm lại, hai tay bắt chéo sau lưng hai tay chế trụ tay hắn lại.

Mẹ Đông Sinh thở hồng hộc chạy tiến lên, một cước đạp lên người tên ăn trộm, thở hổn hển nói: “Trộm tiền của lão nương, còn muốn chạy?” Nói xong, đối Tần Châu Ngọc lộ ra một cái tán dương biểu tình, “Rất giỏi, con cháu.”

Tần Châu Ngọc được khen ngợi tự nhiên vui sướng, cười hắc hắc: “Đại nương, người xem xử trí tên này như thế nào?”

“Đánh một trận, đưa lên quan phủ.” Nói xong, liền vén tay áo lên chuẩn bị động thủ.

“Ai... Loại chuyện cứ để cho con.” Còn chưa chờ mẹ Đông Sinh xuống tay, Tần Châu Ngọc đã động thủ trước.

Nhìn tên ăn trộm la khóc năn nỉ Tần Châu Ngọc, mẹ Đông Sinh ít khi tỏ vẻ tươi cười hài lòng với nàng.

Có thể nói là, chậm chạp xử lý, tinh táo đối địch.

Bạn đang đọc truyện *Bố Y Thiên Kim* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Nỗi Buồn Chia Ly

“Tiểu Ngọc, muội đang làm gì vậy?” Đông Sinh từ bên ngoài trở về, liền bắt gặp Tần Châu Ngọc lén lút ở phòng của mình tìm kiếm cái gì.

“Không... Không làm gì.” Đang lén lút Tần Châu Ngọc nghe giọng nói từ sau lưng mình làm cho hoảng sợ, xoay người đem hai tay giấu ở sau lưng, bỗng nhiên lại nghĩ tới cái gì, hỏi, “Huynh không phải đi đưa cơm cho mẹ huynh, như thế nào nhanh trở về như vậy?”

Đông Sinh lơ đãng mở miệng: “Còn vài ngày nữa đã phải lên kinh ứng thí, tranh thủ thời gian ôn bài. Cho nên liền đi nhanh về nhanh.”

“Ah... Cái kia...” Tần Châu Ngọc ấp úng, chấp tay sau lưng, từng bước đi ngang qua mặt Đông Sinh, “Huynh tiếp tục ôn bài đi, ta sẽ không quấy rầy huynh nữa.”

“Uhm...” Đông Sinh quay đầu muốn nói chuyện với nàng, đã thấy cô chạy nhanh không còn thấy bóng dáng.

Đông Sinh nhìn đến tư quần áo của mình bị cô lục lọi còn chưa đóng tủ lại, làm bầm lều bầu đi qua đóng: “Thần thần bí bí, không biết nàng muốn làm gì?”

Hắn thuận tay đóng lại ngăn tủ, liếc mắt một cái liền phát hiện thiếu mất một bộ quần áo. Đông Sinh không nghĩ ra Tần Châu Ngọc lấy quần áo của mình làm gì, nghĩ nàng luôn luôn làm những chuyện kỳ lạ tính quái, cũng không muốn quản nàng làm gì.

Mọi người đoán Tần Châu Ngọc lấy trộm quần áo Đông Sinh để làm gì không? Đương nhiên dùng để đo số đo của Đông Sinh, lấy khúc vải trắng mình mới mua về, may thành quần áo.

Quần áo còn chưa làm, Tần Châu Ngọc đã tưởng tượng đến cảnh Đông Sinh mặc quần áo của chính nàng may có bộ dáng ngọc thụ lâm phong ra sao, cảm thấy vui sướng muốn cười thật to.

Loại chuyện này đối nàng mà nói, đương nhiên có chút mất mặt, ở trong mắt mẹ Đông Sinh, nàng chính là người vô dụng, nếu như bị bọn họ biết, nhất định sẽ cười chê cô một trận, cho nên nàng chỉ âm thầm bí mật làm, đợi làm xong thật tốt, dọa cho bọn họ nhảy dựng vì ngạc nhiên.

Chẳng qua, tưởng tượng đều là tốt đẹp, sự thật thì vô cùng tàn nhẫn.

Mất thấy ngày Đông Sinh lên đường sắp tới, Tần Châu Ngọc hàng đêm đốt đèn, ngày đêm không ngủ ráng làm cho nhanh.

Mẹ Đông Sinh vài lần nữa đêm đi tiểu, bắt gặp thấy phòng nàng còn sáng đèn, liền đi đến gõ cửa: “Nha đầu chết tiết kia, đã trễ thế này còn không ngủ, ở trong đó tính làm chuyện xấu xa gì nữa?”

Tần Châu Ngọc vừa nghe, chỉ phải chạy nhanh thôi tắt ngọn đèn, nhanh miệng giải thích, nói cô cũng tỉnh dậy đi tiểu đêm, tóm lại không dám nói thật.

Mẹ Đông Sinh chỉ lẩm bẩm mấy tiếng, ngáp đi trở về phòng ngủ tiếp .

Cứ như vậy mấy đêm liền, may may vá vá, Tần Châu Ngọc cuối cùng cũng may xong bộ quần áo. Về phần hiệu quả sao? Tóm lại, nhìn không ra bộ quần áo.

Thẳng thắn mà nói, Tần Châu Ngọc chính mình cũng biết tay nghề của mình. Tự hỏi có nên bỏ đi nhưng nghĩ đến dù sao cũng là do sự khổ cực thức đêm của mình, vẫn không nỡ bỏ đi.

Do dự hồi lâu, trước khi Đông Sinh đi một ngày, nàng rút cục cũng xếp sẵn bộ quần áo nàng làm, thừa dịp mẹ Đông Sinh trở về phòng tắt đèn đi ngủ, vụng trộm lén vào phòng Đông Sinh.

Bởi vì ngày mai phải đi sớm, Đông Sinh không giống ngày thường thức khuya chăm đèn đọc sách, mà là sớm lên giường đi ngủ.

Âm thanh nhỏ nhẹ, đánh thức hần dậy. Tuy rằng cảnh tối đen như mực, nhưng hần không cần đoán, cũng biết là ai. Trừ bỏ Tần Châu Ngọc, còn có ai không biết ngại ngùng, không thèm gõ cửa đã đi vào phòng của hần.

”Thư gốc... Thư gốc...” Tần Châu Ngọc đè nặng thanh âm ở trong bóng tối kên ra tiếng, “Huynh đã ngủ rồi sao?”

”Chưa ngủ, có chuyện gì?” Đông Sinh trả lời nàng.

”Thì... Cái kia...” Áp úng hai tiếng, lại khôi phục gipjng điệu can đảm như mọi ngày, “Huynh mau đứng lên.”

Nói xong, đã muốn rèo lên giường, kéo Đông Sinh đứng dậy.

Đông Sinh không tình nguyện đứng lên: “Tiểu Ngọc, rốt cuộc muội muốn làm gì?”

Tần Châu Ngọc thấy hần rời giường, cũng không trả lời hần, đi tìm hột quẹt, châm đèn sáng lên. Làm hết mọi chuyện xong, nàng mới quay lại giường Đông Sinh ngồi xuống, vẻ mặt muốn nói rồi lại không dám nói.

Đông Sinh đã rất buồn ngủ, bất đắc dĩ mở miệng: “Muội cứ nói ra đi!”

Tần Châu Ngọc nhìn hần, khẽ cắn môi, bỗng nhiên lấy bọc đồ ở sau lưng, đưa trước mặt hần: “Tặng cho huynh.”

Đông Sinh nhìn đến bộ quần áo màu trắng trong tay nàng, liền sùng sốt, đưa tay tiếp nhận, lật qua lật lại nhìn một lượt, mở miệng hỏi một câu Tần Châu Ngọc chỉ muốn bốp ché hần thôi : “Này... Là cái gì?”

Lời này thật sự là làm cho Tần Châu Ngọc lập tức thẹn quá thành giận, giựt lại bộ quần áo trên tay Đông Sinh lại. Không ngờ Đông Sinh nhanh tay lẹ mắt, quay người lại, ngăn cản lại hai tay của nàng, sau đó quay đầu, mỉm cười hỏi: “Là muội.. May quần áo cho huynh sao?”

Tần Châu Ngọc mỗi ngày ban đêm đều đốt đèn sáng đêm không ngủ, thực ra mẹ Đông Sinh đã nói cho Đông Sinh biết chuyện này, chẳng qua chỉ nghĩ do nàng không ngủ được, cũng không đoán được nàng ở trong phòng làm chuyện gì.

Ai hiểu Tần Châu Ngọc bằng Đông Sinh, nhớ đến lúc trước nàng ở trong phòng lén lút trộm đi bộ quần áo của mình, tự nhiên đã đoán được một ít, nhưng lại không nghĩ rằng nàng thực sự may cho mình một bộ quần áo.

Nghĩ đến, Đông Sinh cảm thấy rất cảm động và vui sướng .

Chẳng qua, khi hần nhìn đến thứ hần cầm trong tay không nhìn ra là bộ quần áo, liền cảm thấy đã mừng vui quá sớm.

Tần Châu Ngọc bĩu môi, ngang ngạnh đầu lên: “Đúng vậy, là muội làm quần áo cho huynh. Lần trước mẹ huynh mua bộ quần áo màu đen, muội thấy không thích hợp với huynh, nên đã nghĩ may cho huynh một bộ quần áo màu trắng . Bất quá, có thể là bởi vì muội bị mất trí nhớ , cho nên làm không được tốt lắm.” Nói xong, lại nắm chặt hai bàn tay mình lại với nhau, “Thật sự, nhìn không được đẹp lắm.”

Đông Sinh yên lặng mở ra nhìn bộ quần áo không được đẹp mắt cho lắm, nhìn hai tay áo bên dài bên ngắn, xiêu xiêu vẹo vẹo đường chỉ cầu thả không đều, rốt cục vẫn là nhìn không được ngẩng đầu hỏi: “Tiểu Ngọc, muội xác định... chỉ là có một chút không đẹp thôi sao?”

Câu hỏi nghi vấn này, thật sự đã chọc giận Tần Châu Ngọc, trừng mắt đứng thẳng lên, lại đi đoạt bộ quần áo trong tay Đông Sinh: “Không thích liền trả lại cho muội!”

Đông Sinh lần này không né tránh, chỉ nhẹ nhàng nói: “Ai nói huynh không thích, huynh rất thích.”

Tần Châu Ngọc không thèm nghe, chỉ dùng sức giựt lại bộ quần áo. Đông Sinh sợ nàng giựt mạnh xé rách bộ quần áo, lại sợ chính mình buông tay ra, theocá tính Tần Châu Ngọc , chỉ sợ the quá thành tức giận lấy bộ quần áo đốt đi. Nghĩ nghĩ, rõ ràng buông tay, sau đó ôm nàng lại, đè nàng nằm xuống giường.

Tần Châu Ngọc ôm quần áo, nằm ở dưới người Đông Sinh bất mãn kêu to: “Huynh tránh ra, tmuội muốn mang bộ quần áo này đi thiêu hủy nó.”

Đông Sinh thờ dài, quả nhiên như hần suy nghĩ. Hần tự nhiên không hề nhúc nhích, chính là dán vào bên lỗ tai nàng nói, nhẹ nhàng mở miệng: “Tiểu Ngọc, ngày mai huynh phải đi lên kinh, đi sẽ mất thời gian nửa tháng.”

Nghe câu nói này, Tần Châu Ngọc lập tức đình chỉ động tác.

Đông Sinh nhìn nhìn nàng, tuy rằng ánh đèn không sáng, nhưng vẫn nhìn thấy được trên mặt nàng bởi vì vừa mới giãy dụa mà hiện ra đỏ ửng, nhìn thấy hai má trắng nõn có hai bốt đỏ đỏ. Đôi mắt tức giận đang tròng lớn chậm rãi tiêu tan, hiện lên một mảnh sương mù dày.

Đông Sinh không tự chủ được vuốt ve những sợi tóc trên trán của nàng, tiếp tục nói: “Chờ huynh trở lại, chúng ta liền lập tức thành thân.”

Tần Châu Ngọc chưa bao giờ thấy qua Đông Sinh nhẹ nhàng gần gũi với nàng như vậy, chuyên chú nhìn chính mình, chỉ nhìn thấy cặp mắt ôn nhu như nước của hần, làm cho tất cả oán giận trong lòng của nàng lúc này, chạy đi đâu mất tiêu hết rồi.

Tần Châu Ngọc cảm thấy ngượng ngùng, theo bản năng hờn dỗi một câu: “Ai muốn cùng huynh thành thân!”

Chẳng qua nàng câu này vừa mới dứt lời, còn chưa chờ Đông Sinh có gì phản ứng, chính mình đã muốn trước phản ứng lại đây, vừa mới tỏ vẻ nhẹ nhàng, lúc này lại hùng hù hỏ hỏ, một phen dùng sức ôm lấy Đông Sinh cổ, hung tợn nói: “Đây chính là huynh nói, không được đổi ý, khi nào huynh quay trở về, chúng ta liền thành thân, bằng không muội sẽ không tha cho huynh.”

Nói xong, đã đẩy Đông Sinh từ trên người mình xuống, đứng dậy ngồi ở trên giường, bắt đầu nói duyên duyên một mình: “Ai nha, thư ngọc, huynh nói xem thành thân cần chuẩn bị cái gì? Muội ở nhà phải chuẩn bị trước mọi chuyện thật tốt, sau khi huynh quay về, chúng ta liền có thể lập tức thành thân.”

Vốn Đông Sinh nghĩ mình đi xa cũng nửa tháng, hai người sẽ có bao nhiêu nỗi buồn chia ly, nào ngờ vừa mới có cảm xúc sắp chia ly, đã bị Tần Châu Ngọc làm cho tiêu tan hết cảm xúc.

Đông Sinh nằm xuống giường, thờ dài nhìn nàng: “Đến lúc đó mẹ huynh sẽ chuẩn bị mọi thứ.”

“Mới không cần.” Tần Châu Ngọc quay đầu tròng mắt nhìn hần, “Nhìn mẹ huynh mua quần áo cho huynh đã thấy mẹ huynh không có con mắt thẩm mỹ, nếu để cho bà chuẩn bị hỷ phục, khẳng định là xấu chết.”

Đông Sinh yên lặng nhìn đến bộ quần áo bị Tần Châu Ngọc quăng ở một xó, trầm nghĩ, để cho nàng chuẩn bị, chỉ sợ là càng tệ hơn.

Tần Châu Ngọc nào biết suy nghĩ của Đông Sinh, hiện nay đã đắm chìm trong sự vui sướng chuẩn bị thành thân cùng Đông Sinh, miệng nói chuyện không ngừng, cũng không quan tâm Đông Sinh phản ứng ra sao.

Sau một hồi lâu, nhìn thấy đêm càng lúc càng khuya, Đông Sinh thật sự nhịn không được đánh gãy lời nàng: “Tiểu Ngọc, việc này có thể từ từ sẽ đến, muội trở về phòng nghỉ ngơi đi. Huynh muốn nghỉ ngơi, ngày mai còn phải đi sớm.”

Tần Châu Ngọc giật mình, giống nhau thế này mới phản ứng lại đây, ý thức được Đông Sinh ngày mai phải đi. Vừa mới thích thú, bị dập tắt, nàng chau môi nhìn nhìn Đông Sinh, bỗng nhiên lại cười hắc hắc, đứng dậy thổi tắt ngọn đèn, một mạch chui vào trong chăn của Đông Sinh: “Chúng ta cùng nhau ngủ.”

Đông Sinh bất đắc dĩ thờ dài, xoay người sờ sờ mặt của nàng, ôm nàng vào trong lòng của mình.

Bạn đang đọc truyện *Bố Y Thiên Kim* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 40: Vọng Quân Về

Vừa mới tỉnh lại, đã thấy mặt trời đã lên cao.

Tần Châu Ngọc mơ mơ màng màng chỉ thấy còn có một mình trên giường, liền lập tức ngồi dậy, hoảng hốt giật mình, nhảy xuống giường, nghiêng ngả lao đảo chạy ra ngoài.

Vừa chạy đến sân, thấy mẹ Đông Sinh đi từ ngoài vào nhà. Mẹ Đông Sinh thấy nàng bôi dăng quần áo không chỉnh tề, tức giận gõ đầu nàng một cái: “Nha đầu chết tiệt kia, quần áo như vậy gấp gấp chạy đi đâu vậy hả?”

“Đại nương, thư ngọc đâu, thư ngọc đâu?” Tần Châu Ngọc luống cuống tay chân sửa sang lại quần áo, trong giọng nói gấp gáp như muốn khóc.

“Ngươi nói Đông Sinh a...” mẹ Đông Sinh nói, “Hần vừa mới đi rồi a. Nói là ngươi ngủ nướng, không đánh thức ngươi.”

“Huynh ấy như thế nào có thể không đánh thức con chứ!” Tần Châu Ngọc thiếu chút nữa dậm chân khóc tại chỗ, “Con muốn tiễn huynh ấy đi mà.”

”Ai... Ta nói ngươi này nha đầu, không đưa thì không đưa, Đông Sinh cũng không phải không trở lại. Ngươi bị làm sao vậy?” mẹ Đông Sinh thấy nàng có bộ dáng lả chã chực khóc, cũng là có chút nóng nảy, con trai ngốc của bà trước khi đi, còn cố ý năn nỉ bà hãy đối xử tốt với nha đầu này, nhưng hẳn vừa mới rời đi, nha đầu này liền giờ thói tiểu thư với bà.

Tần Châu Ngọc cũng không mặc kệ mẹ Đông Sinh nói như thế nào, chính là giống như bộ dáng ăn vạ của tiểu hài tử vừa dẫm chân vừa lau nước mắt, vừa vội vừa giận nói: “Con muốn đi đưa huynh ấy! Con muốn đi đưa huynh ấy! Huynh ấy làm sao không gọi con đây? Tổng thư sinh! Tổng thư sinh!”

Một bên khóc một bên nằng, người đã chạy nhanh ra khỏi nhà rượt theo.

Mẹ Đông Sinh ở sau lưng nàng gọi to theo, cũng không làm cho nàng dừng lại.

Tần Châu Ngọc khóc suốt mướt chạy đến cửa thôn, đương nhiên đã không còn thấy bóng dáng của Đông Sinh nữa.

Nàng rớt chân nằn ngòi xồm xuống đất.

Không biết qua bao lâu, một giọng nói vang lên bên cạnh nàng: “Biểu... Tẩu...”

Tần Châu Ngọc còn đắm chìm cảm giác đau lòng mắt mấp mí không được đưa tiễn Đông Sinh, không để ý đến. Sau một lúc lâu, giọng nói kia vẫn bên cạnh nàng kêu tiếp: “Biểu... Tẩu...”

Tần Châu Ngọc lắc mắt ngẩng đầu, hai mắt đỏ ầu, lộ ra ánh mắt hung tợn: “Kêu la cái gì?”

Nhị cường gãi gãi đầu, hắc hắc cười ngây ngô: “Tẩu tới đưa biểu ca a? Nhưng là huynh ấy đã đi rất lâu rồi.”

Lời nói này đụng chạm đến nỗi đau của Tần Châu Ngọc, cô chỉ hừ một tiếng, hất đầu qua bên, không hề để ý đến hắn.

Nhị cường ngượng ngùng cười cười, do dự một lát, chậm rãi ngồi xuống bên cạnh Tần Châu Ngọc, cùng nàng song song ngồi xồm xuống, thật cẩn thận mở miệng: “Biểu tẩu, nghe nói nếu thi đậu được cử nhân, ta nghe nói trong thành thi đậu đều được ban thưởng hai ba nạng thiếp, nếu biểu ca hần...”

Lời còn chưa dứt, Tần Châu Ngọc đã muốn nổi điên, một cái tát giáng xuống sau óc nhị cường: “Ngươi nói vậy!”

Đau! Nhị cường ôm cái ót bị đánh đau, trong ánh mắt hàm chứa tầng nước mắt ủy khuất, hẳn thực sự chỉ muốn nói, nếu biểu ca học người ta muốn cưới thêm thê thiếp, hẳn nhất định đứng về phía nàng để ngăn cản huynh ấy. Hẳn chính là muốn nói, lúc trước nghĩ cô là nhân tình của biểu ca lại còn hung dữ với hắn, ở trước mặt biểu di nói những lời không hay về cô nên cảm thấy rất áy náy, hiện tại biết cô là biểu tẩu cho nên muốn cùng cô thân cận thêm thôi. Ô ô ô!

Thấy hắn đáng thương khóc lóc đáng thương, Tần Châu Ngọc ngẩng đầu, không để ý tới. Nhưng mà, sau một lát, nàng lại khẽ cắn môi, quay đầu hỏi: “Ngươi nói đều là sự thật?”

”UHM?” Nhị cường xoa ót gật gật đầu.

”Ta muốn hỏi, ngươi nói chứ vị cử nhân đều cưới ba bốn thiếp sao?” Tần Châu Ngọc không kiên nhẫn đề cao giọng nói.

”Ta cũng không biết, chính là nghe người trong nhà ta nói như vậy.” Nói xong, chạy nhanh đến trước ngòi trước mặt nàng nói, “Biểu tẩu, ngươi đừng lo lắng, nếu biểu ca muốn lấy ba bốn thê thiếp, ta là người đầu tiên đánh bọn hồ ly tinh đó cho tẩu.”

Tần Châu Ngọc liếc trắng mắt: “Lúc trước ngươi cũng nói ta là hồ ly tinh ta còn chưa quên đâu!”

Nhưng mà, giọng nói đã nhẹ nhàng đi nhiều.

Nhị cường gộc gộc sờ sờ đầu: “Lúc trước không phải không biết ngươi là biểu tẩu của ta sao!”

”Được rồi.” Tần Châu Ngọc kiêu căng ngẩng cao mặt, “Nếu là ngươi đứng về phía ta, ta liền đại nhân trách kẻ tiểu nhân, cho dù trước đó ngươi ở trước mặt đại nương nói ta vậy bạ, ta cũng sẽ không coi ngươi là dân bạo hoại nữa.”

Nhị cường cười gượng hai tiếng, hẳn sống mười lăm năm nay, đi thanh lâu khai trai là đạo lý bình thường ở đời, hẳn cũng không phải như biểu ca cổ hủ của hắn. Đương nhiên, lời này cũng chỉ là lời nói ở trong lòng của hắn, nếu nói ra, sợ biểu tẩu sẽ không nhỏ nhẹ với hắn như vậy mà sẽ ra tay hạ độc thủ hắn.

Suy nghĩ xong, nhị cường bỗng nhiên còn nói thêm: “Đúng rồi, sáng nay lúc đưa tiễn biểu ca, thấy hần mặc bộ quần áo màu trắng kỳ quái, tay áo một cái dài cả khúc, vạt áo cũng là xiêu xiêu vẹo vẹo, hẳn như vậy mà muốn đi lên kinh ứng thí, cũng không sợ người ta chê cười. Cũng không biết ai may cho hần bộ quần áo đó, tay nghề cũng thực sự dọa người. Ta dám khẳng định không phải biểu di...”

Nói xong câu này, vốn đang chê bai hăng say, nhìn thấy Tần Châu Ngọc lông mi dần dần dựng thẳng lên, tay chậm rãi nắm thành quyền giơ lên cao, nói càng ngày càng nhỏ. Đến cuối cùng, hẳn quát to một tiếng, ôm đầu theo hướng trong thôn chạy thật nhanh, vừa chạy vừa la lớn: “Ta sai lầm rồi, ta sai lầm rồi, ta không biết kia bộ quần áo đó là do tí may. Bộ quần áo đó không hề kỳ quái, thật sự rất đẹp mặt, thật sự...”

Tần Châu Ngọc thờ hồng học đuổi theo, trong lòng cũng là một trận vui sướng, bởi vì Đông Sinh mặc bộ quần áo mà nàng may. Lúc này vì không tiền có chút mất mát, lúc này cũng bởi vì điều này cũng cảm thấy bớt đi nhiều.

Nghĩ Tần Châu Ngọc trở thành con dâu của mình sự thật không thể thay đổi, hơn nữa trước khi Đông Sinh đi đã nhắc đi nhắc lại, sợ bà trở thành bà mẹ chồng đối xử tệ với con dâu, mẹ Đông Sinh liền lời làm khó dễ nàng nữa. Mỗi ngày làm việc cũng không tạo áp lực cho nàng.

Mà Tần Châu Ngọc rảnh rỗi, rất nhanh cảm nhận được cảnh sống một ngày dài như một năm. Đông Sinh rời đi chỉ mới ba ngày, nàng lại cảm thấy đã rất lâu rồi.

Vì thế, mấy ngày nay, người dân trong thôn Kim Viên đi vào cửa thôn, sẽ gặp cảnh nương tử của Đông Sinh từ kinh về đứng ở cửa thôn, gặp ai đi vào thôn cũng cúi chào hỏi.

Mẹ Đông Sinh căn bản không biết việc này, vẫn là Đại Tráng nhị cường thật sự nhịn không được, chạy tới nói cho bà biết. Mẹ Đông Sinh vừa nghe, chưa nghe nói hết câu, ném cái cốc, bỏ chạy đến cửa thôn.

Quả nhiên, nhìn thấy bóng dáng Tần Châu Ngọc đứng ở cửa thôn, một bộ dáng hờn vọng phu đứng đợi chồng, mặt trời chói chan rọi xuống người nàng cũng không biết nắng nóng.

Mẹ Đông Sinh dờ khóc dờ cười, chạy tiến lên, nhéo hai má của nàng: “Đông Sinh mới đi bốn ngày, ngay cả tỉnh thành cũng chưa đến, người tại đây đứng ngóng chờ cái gì, không sợ dọa mọi người sợ sao?”

Tần Châu Ngọc bị bà nói như vậy, cũng cảm thấy có chút dọa người, quyết miệng than thở nói: “Mới bốn ngày a...”

Mẹ Đông Sinh liếc trừng lớn mắt nhìn nàng: “Ta cảm thấy người rất rảnh rỗi, theo ta đi làm ruộng đi.”

Nói xong, lôi kéo cổ tay Tần Châu Ngọc, kéo nàng rời đi.

Tần Châu Ngọc cũng là không giãy dụa, chỉ vừa đi vừa quay đầu lại nhìn, ánh mắt đều nhìn về hướng con đường nhỏ đi vào cửa thôn.

Đến nhà mình, mẹ Đông Sinh mệnh lệnh Tần Châu Ngọc ngồi ở một bên, chính mình tiếp tục làm việc.

“Cái kia... Đại nương...” Qua hồi lâu, bộ dáng chán nản chống đầu của Tần Châu Ngọc, rốt cục thì áp ứng mở miệng, “Đông Sinh nếu thi đậu sẽ được làm quan trên kinh thành đúng không?”

“Đúng.” Mẹ Đông Sinh cũng không ngẩng đầu lên trả lời nàng, “Bất quá Đông Sinh nói hán tạm thời sẽ không làm quan, chờ sau khi tham gia cuộc thi mùa xuân năm sau mới tính tiếp.”

“Vậy àh.” Tần Châu Ngọc hiểu rõ gật gật đầu, một lát, lại hỏi, “Nghe nói làm quan đều có tam thê tứ thiếp, thật không?”

Mẹ Đông Sinh mới dừng tay lại, chậm rãi ngẩng đầu, nhìn con dâu của mình: “Người là đang lo lắng Đông Sinh làm quan, sẽ cưới tam thê tứ thiếp sao?”

Tần Châu Ngọc mím môi không lên tiếng, nhưng biểu tình đã muốn là cam chịu.

Mẹ Đông Sinh nghĩ nghĩ, hỏi: “Nếu thật sự Đông Sinh muốn cưới tam thê tứ thiếp, người sẽ tính như thế nào?”

Tần Châu Ngọc cắn môi, tựa hồ là nghẹn hồi lâu, thẳng đến mặt dần dần nhiễm hồng, rốt cục thì lớn tiếng nói: “Ta sẽ thiên hán!”

Nói xong, mới nhớ lúc này trước mặt nàng là mẹ chồng mình, khí thế một chút liền tắt đi xuống, áp ứng nửa ngày không nói được câu nào.

Mẹ Đông Sinh cũng là cười vang đứng lên: “Theo như những lời người nói, Đông Sinh cũng không dám có gan cưới tam thê tứ thiếp đâu. Yên tâm, ta chỉ thừa nhận người là con dâu của ta, Đông Sinh nếu dám có tâm tư bất chính, xem ta có đánh gãy chân hán không.”

Tần Châu Ngọc nghe xong lời này, vui vẻ ha ha nở nụ cười, chạy đến đứng bên cạnh mẹ Đông Sinh, đứng ở đó, lại giống như tiêu thư đang e lệ mắc cỡ, nhỏ giọng: “Đại nương, người thật tốt.”

Mẹ Đông Sinh cười lắc đầu, nhìn nàng bộ dáng xinh đẹp, lại không tự chủ cảm thấy lo lắng, nhẹ giọng nói: “Nha đầu, đại nương có một việc muốn cùng người thương lượng một chút.”

Chẳng lẽ là chuyện thành thân? Tần Châu Ngọc cười ngẩng đầu, đã thấy mẹ Đông Sinh mày nhíu lại, sắc mặt không tốt mở miệng: “Nếu... Nếu có một ngày, người nhớ ra người là thiên kim đại tiểu thư con nhà quyền quý, đến lúc đó, cũng nhất định không được vứt bỏ Đông Sinh. Ta là nói bất kể dù có gặp tình huống khó khăn gì, đều không cần vứt bỏ hán, được không?”

Tần Châu Ngọc đương nhiên gật gật đầu: “Mới sẽ không đâu!”

Bạn đang đọc truyện *Bố Y Thiên Kim* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Vinh Quy

“Biểu di... Biểu tấu... , biểu ca thi đậu đã trở lại!”

Hôm nay chạng vạng, Tần Châu Ngọc và mẹ Đông Sinh đang ở trong nhà ăn cơm chiều, bỗng nhiên chợt nghe tiếng ở ngoài cửa, Đại Tráng nhị cường hai huynh đệ vội vàng chạy báo.

Hai người đang ăn cơm ngạc nhiên, vẫn là Tần Châu Ngọc trước phản ứng lại đây trước tiên, đang cầm đũa đang ăn cơm giờ cao, bỗng nhiên bỏ bát đũa xuống bàn, nhảy dựng lên liền chạy nhanh ra ngoài.

“Ai! Nha đầu chết tiệt kia... Cơm còn không có ăn xong mà!” Mẹ Đông Sinh ở phía sau kêu to.

Chính là, Tần Châu Ngọc làm sao còn nghe được giọng bà kêu nữa, chạy thật nhanh, ngay cả phản ứng của Đại Tráng cùng nhị cường đều bị quăng ra hết đằng sau lưng.

Thở hồng hộc chạy thật nhanh ra cửa thôn, liền xa xa nhìn thấy đoàn người đi về hướng vào rong thôn, khu chiêng gõ trống rất náo nhiệt. Mà chính giữa vị được mọi người đang tung hô, không phải Đông Sinh còn có thể là ai?

Tần Châu Ngọc vui mừng lộ rõ trên nét mặt, miệng mở lớn, vừa chạy vừa vẫy tay kêu to: “Thư ngọc... Thư ngọc...”

Bởi vì là trùng cử nhân, huyện phủ đặc biệt phái người hộ tống Đông Sinh áo giáp về nhà, hấn bị mọi người vây quanh, cùng nghênh đón hương thân chúc mừng. Nghe được giọng nói của Tần Châu Ngọc, ngẩng đầu còn chưa thấy rõ bộ dáng của nàng, cũng thấy một thân ảnh chạy thật nhanh chạy lại đây. La lớn một tiếng, người đã nhào vào lòng hấn, dùng sức ôm lấy hấn thật chặt.

“Tiểu Ngọc, mọi người đang nhìn kia!” Đông Sinh rất vui sướng, lại thấy có chút ngượng ngùng, chỉ phải nhẹ nhàng đem tay nàng kéo xuống dưới, ghé vào bên lỗ tai nàng nói nhỏ.

Lúc này Tần Châu Ngọc mới chú ý mọi người xung quanh, vài người trẻ tuổi mắc cỡ che miệng cười, còn những người lớn tuổi không còn gì ngại ngùng nên cười ha hả.

Thôn trưởng năm nay 70 tuổi, thông cảm mỉm cười nói: “Đông Sinh a, ngươi cũng không biết, ngươi đi mới được mấy ngày, ngày nào nương tử tương lai của ngươi cũng đứng ở cửa thôn ngóng trong ngày ngươi về!”

“Nào có!” Dù cho da mặt có dày nhưng lúc này Tần Châu Ngọc cũng thấy mắc cỡ, đứng giữa mọi người mở lớn mắt chó, cũng có chút thẹn thùng, từ trên người Đông Sinh trèo xuống, nhưng chỉ buông tay ôm cô hấn ra, chuyển xuống nắm tay hấn thật chặt.

Đông Sinh nhìn nàng, cười cười, cũng không từ chối cùng nàng mười ngón tay đan xen nắm chặt vào nhau.

Đã lâu không được nhìn thấy nàng, trong ánh mắt Đông Sinh, Tần Châu Ngọc đen một chút, nhưng nhìn như vậy có có chút khỏe mạnh, nét mặt tỏa sáng, rất khó nhìn rõ về mặt của nàng lúc này, làm cho nàng giống như nữ nhi thường tình đang ngại ngùng

Cố gắng là thi đậu công danh, trong lòng Đông Sinh càng thêm chắc chắn, vì thế ánh mắt và nắm tay nàng, càng kiên định và chặt chẽ hơn.

“Tiểu Ngọc cô nương...” Không khí đang ấm áp bởi vì lâu ngày xa cách gặp lại, bỗng nhiên bị một âm thanh kêu gào phá vỡ mọi thứ, trong đầu Tần Châu Ngọc đã rất lâu không gặp người này Trương Cảnh Trung công tử, cứ như vậy không ngại ngùng xông thẳng chạy đến trước mặt hai người bọn họ. Nói đúng hơn là, chạy đến trước mặt Tần Châu Ngọc. Chỉ thấy hấn mở to hai mắt nói, “Tiểu Ngọc cô nương, ngươi không phải đi kinh thành làm nữ nhân của hoàng đế sao? Làm sao có thể xuất hiện ở thôn Kim Viện này?”

Nói xong, Trương công tử còn ghét bỏ liếc mắt xung quanh, nhìn nhìn mấy người quê mùa coi như là cô hương của mình.

Tần Châu Ngọc gặp lại người quen, nhếch miệng cười: “Ta không cần làm nữ nhân của hoàng thượng, ta chỉ muốn làm phu nhân của Thư ngọc.”

Nàng không biết ngại ngùng nói mấy câu trắng trợn như vậy, làm cho mọi người xung quanh được một trận cười thật lớn.

Chỉ có Trương công tử về mặt đau khổ ai thán: “Ai nha! Sớm biết rằng ngươi không đi kinh thành, ta nên tới tìm ngươi cầu hôn . Hơn nữa ta đã quyết định đem ba người thiếp kia hưu rồi, chỉ cho nàng làm phu nhân của ta .”

Vị Trương công tử hình như đã quên mình đang đứng ở đâu, hấn này vừa nói dứt câu, liền tao đến đây nhất thiên hư thanh, cùng hấn đồng hành huyện phủ sai người, cũng đều ngại hấn dọa người, yên lặng ở hứ trong tiếng dừng qua mặt, cùng vị này trong thành hoàn khổ phân rõ giới tuyến.

Quả nhiên, Tần Châu Ngọc trừng mắt liếc hấn, nó lời đúng đắn: “Ai muốn làm phu nhân của ngươi. Ta chỉ muốn Thư ngọc làm tướng công của ta thôi.”

Nói xong, quay đầu hướng Đông Sinh cười hắc hắc.

Đồng Sinh ho hai tiếng, bực bội cau mày nhìn mặt của Trương công tử nói: “Cái kia... Trương công tử, nếu lệnh tôn Trương đại nhân kêu ngài thay mặt Trương Gia hộ tổng ta hồi hương. Không bằng, chờ uống rượu mừng của ta và Tiểu Ngọc rồi hãy quay về.”

Trương công tử mặt mày nhăn nhó khó coi: “Các người rất tàn nhẫn, ở sau lưng ta thông đồng với nhau lừa gạt ta còn cằn thấy chưa đủ, còn muốn ta uống rượu mừng của hai người. Làm ta cảm thấy rất tức giận!”

Đồng Sinh mặt không chút thay đổi liếc mắt: “Xem ra Trương viên ngoại nói đúng vậy, Trương công tử nên đi đọc thêm sách vở nhiều vào.”

“Người... Người... Người cho là thi đậu cử nhân rất giỏi ah.” Trương công tử tức giận nhảy dựng lên, hừ một tiếng, “Bất quá người cũng chỉ là thư sinh nghèo nàn tay trắng thôi sao?.”

Sắc mặt Đồng Sinh đen lại, Tần Châu Ngọc lông mi đã muốn dựng thẳng đứng, hung dữ mở miệng: “Người quần áo cao sang giàu có cũng không có quyền chê bai Thư ngốc của ta. Thư ngốc nhà ta sang năm còn muốn đi thi khảo Trạng Nguyên! Trở thành Trạng Nguyên, xem người còn dám nói hấn là thư sinh nghèo nàn lạc hậu không?!” Sau đó, nàng lại nghĩ tới cái gì, lạnh nhạt nói thêm, “Nhìn người cũng rất rảnh rồi, không bằng đến lúc bọn ta kết hôn người cũng phụ giúp bọn ta một tay đi.”

Nói xong, hung hăng trừng mắt nhìn Trương công tử, làm cho lời hấn muốn nói đều nghẹn lại.

Nháo loạn một hồi, đoàn người tiếp tục đi trở về, bất tri bất giác đã về đến trước cửa nhà Đồng Sinh.

Tùng tùng cheng cheng một trận âm thanh sôi động. Mẹ Đồng Sinh từ trong nhà đi ra, nhìn thấy Đồng Sinh cũng không biểu tình gì là vui mừng hơn hờ, chính là ánh mắt bình thường nhìn hấn, quay qua trừng mắt nhìn Tần Châu Ngọc: “Nha đầu chết tiết kia, đồ ăn trong chén còn để thừa lại, không ăn ta mang đi cho A Hoàng ăn!”

“Ai nha! Đại nương.” Tần Châu Ngọc chạy thật nhanh lại ôm tay bà, “Thư ngốc hấn thi đậu trở về, người tại sao lại không vui mừng gì hết vậy?”

“Tại sao ta phải vui mừng?!” Mẹ Đồng Sinh liếc trắng mắt, “Cho dù hấn trở thành Trạng Nguyên hấn cũng vẫn là con ta.”

Đồng Sinh cười hắc hắc, liên tục nói: “Phải phải! Bất luận con có trở thành người tài giỏi như thế nào, đều là nhờ công của mẹ dạy dỗ.”

Mẹ Đồng Sinh hừ một tiếng, đối với lời nói của hấn cảm thấy rất vừa lòng.

Thôn trường dẫn đầu đoàn người, cũng vội vàng nói lời chúc mừng bà, vì thế, mẹ Đồng Sinh càng thêm đắc ý, nói thật to thông báo mọi người: “Đều nói chuyện tốt thường đi đôi, hai ngày sau Tổng gia nhà chúng tôi mở tiệc chiêu đãi hương thân, thứ nhất chúc mừng Đồng Sinh thi đậu công danh, thứ hai là Đồng Sinh và Tiểu Ngọc thành thân.”

Tần Châu Ngọc sùng sốt vô cùng, ở bên cạnh tiếng hoan hô của mọi người, nhỏ giọng lôi kéo vạt áo mẹ Đồng Sinh hỏi: “Đại nương, nhanh như vậy à? Con còn chưa có chuẩn bị gì đâu!”

Mẹ Đồng Sinh không thêm để ý tới vẻ mặt xấu hổ của nàng, một bên nhệ cường đã đi đến bên cạnh nàng, ha ha cười nói: “Biểu tẩu, người cũng đừng mất cỡ, ta xem người mỗi ngày đều ngốc trông chuyện này xảy ra!”

Bị chọc quê Tần Châu Ngọc, thừa dịp mọi người không chú ý, hung hăng dậm lên chân hấn một cước.

Náo nhiệt một trận, các hương thân rút cục thì không tình nguyện giải tán, ai về nhà nấy, bọn nhóc thì chạy đi tìm mẹ. Thôn trường dẫn theo người của huyện phủ đi an bài chỗ ở, duy chỉ có Trương Cẩn nhất quyết ở lại xin tá túc ở nhờ nhà Đồng Sinh không chịu đi đâu.

Vì thế, đêm đã khuya, Tần Châu Ngọc trần trọc, chung quy cũng bởi vì quá mồm hưng phấn vui mừng mà ngủ không được, liền ngồi dậy, chuẩn bị lên lút đi đến phòng của Đồng Sinh.

Không ngờ, vừa mới mở cửa phòng ra, chỉ thấy một cái bóng đen xuất hiện trước mặt nàng, nàng sợ tới mức thiếu chút nữa hét chói tai lớn tiếng, lại bị bóng đen che miệng lại, giọng quen thuộc trong bóng tối vang lên: “Suy! Nhỏ giọng đừng la lớn, là ta là ta.”

Tần Châu Ngọc gỡ tay hấn ra, thở hổn hển nói: “Trương Cẩn! Hơn nửa đêm người không ngủ đang hoảng trên giường, chạy tới ta trong phòng làm gì?!”

Trương Cẩn cười hắc hắc: “Đừng kích động, đừng kích động! Ta chính là nghĩ đến cùng người nói chuyện một chút.”

Tần Châu Ngọc xuy thanh: “Ta và người có chuyện gì mà nói. Người mau cắt đi ngủ cho ta.” Nàng cùng thư ngốc mới có chuyện cần phải nói, đừng làm trở ngại nàng.

Nào biết, Trương Cẩn do dự một lát, bỗng nhiên cầm tay nàng, dưới ánh trăng hai mắt, ánh mắt mở to kiên định, trịnh trọng chuyện nói: “Tiểu Ngọc cô nương, chẳng lẽ người cam tâm cả đời ở lại nơi nông thôn nghèo khổ này hay sao? Chẳng lẽ người chuẩn bị mấy năm sau sẽ trở thành những người phụ nữ đen đúa quê mùa như ở thôn này hay sao, ban ngày khiêng cái cuốc buổi tối đỡ đứa nhỏ? Chẳng lẽ người không muốn đi ra thế giới bên ngoài rộng lớn sao? Không nghĩ cũng có một cuộc sống tốt đẹp hơn sao? Tiểu Ngọc cô nương, ta liếc mắt một cái có thể nhìn ra người không phải cô nương bình thường, theo ta đi đi, chúng ta cùng đi kinh thành, đi khắp nơi trong thiên hạ.”

Tần Châu Ngọc mặt không chút thay đổi nhìn hấn nói những câu nói nghiêm túc này, một lát sau, thực không khách khí chê cười xem thường, vẫy tay hấn ra: “Bệnh thần kinh!”

Nói xong, chuẩn bị cất bước vòng quá hấn, nhưng mà, Trương Cần cũng là không bỏ quavẫn không buông tha cho nàng: “Tiểu Ngọc cô nương, ta nói là sự thật, trước khi ngươi cùng Thư ngốc thành thân, ngươi cần phải suy nghĩ thật kỹ.”

Tay hấn còn chưa buông ra, bỗng nhiên một đạo âm thanh lạnh lạnh lên tiếng: “Suy nghĩ cái gì? Trương công tử.”

Nói xong, chỉ thấy Đông Sinh đi từ từ tới chỗ hấn. Tần Châu Ngọc nhìn thấy hấn, lập tức bỏ tay Trương Cần, chạy tới nắm cả cánh tay hấn.

Con bà nó, còn muốn nói nhiều lời kích thích cho nàng yếu lòng mà bỏ trốn theo mình? Trương Cần yên lặng oán thăm hai câu, bất quá dù sao cũng là người ta trong nhà, liền ngượng ngừng cười mở miệng: “Không có gì không có gì, ta chỉ cảm thấy đêm nay có nhiều gió, thấy có lạnh, muốn hỏi tiểu Ngọc cô nương mượn thêm mền đắp.”

”Như vậy a... , ngươi chờ một lát.” Đông Sinh gật gật đầu, đi tới một bên sài phòng, rất nhanh cầm một tấm chăn bông thật dày đi tới, đặt lên tay Trương Cần, “Trong nhà cũng chỉ còn tấm này , ngươi đắp đỡ qua đêm nay đi.”

Trương Cần chột dạ nói cảm ơn, nhanh như chớp trở về phòng của mình

Tần Châu Ngọc oai đầu nghĩ nghĩ: “Chăn bông đó không phải dùng để đắp cho A Hoàng sao?”

Đông Sinh mặt không đổi sắc gật gật đầu: “Uhn, trong nhà chỉ còn tấm đó . Thật sự không thể để khách lạnh được .”

Tần Châu Ngọc nghi hoặc im lặng, lại bởi vì rất tin tưởng bản chất thiện lương của Đông Sinh, không nghi ngờ thêm nữa.

Mà Đông Sinh lại có suy nghĩ khác, tên Trương công tử này, cuối cùng vẫn còn chưa buông tiểu Ngọc của hấn ra, thật sự là một tên đáng ghét.

Bạn đang đọc truyện *Bố Y Thiên Kim* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.